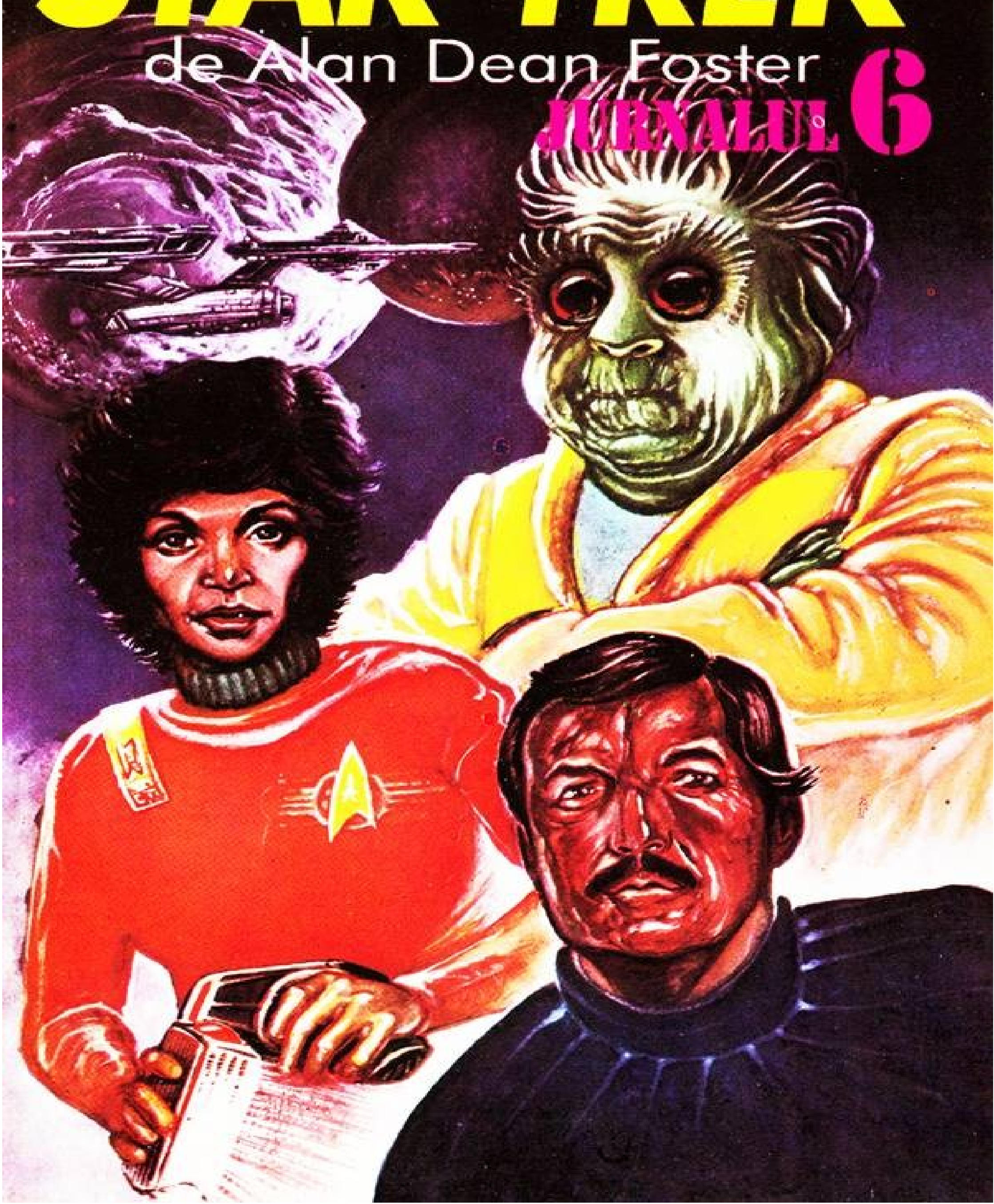
AVENTURI LA BORDUL USS ENTERPRISE

STAR TREK®

ALBATROS

Misiunea de a furniza provizii pe planeta Draymia părea o misiune de rutină... până ce localnicii l-au arestat pe McCoy pentru crimă!

GLUME PROASTE

Dintr-o dată, la bordul navei ***Enterprise,*** totul a început să meargă aiurea... şi nu mai era deloc amuzant!

MAI DUREROS CA MUŞCĂTURĂ UNUI ŞARPE...

Zeii în spaţiul extraterestru? Nu părea verosimil. Apoi Kirk şi echipajul lui au dat peste ceva care se autointitula Kukulkan... şi acel ceva nu părea deloc prietenos!

Consilier literar: *Daniel Cristian Dumitru,*
Coperta: *Marian Mirescu*
Titlul original: STAR TREK, log 6

Această ediţie a fost realizată în colaborare cu editura CRISTIAN PLUS

STAR TREK

Jurnalul 6 al astronavei

ENTERPRISE.

Astrodate:

5532.8-5535.5 inclusiv.

James T.Kirk, cpt. USSC,FS ret.

la comandă.

Transcris de:

Alan Dean Foster.

Tradus de:

Max Felix.

În Arhivele Istorice Galactice

pe S. Monicus.

Data stelara: 6111.3

Custode: JLR

EDITURA ADRIADA

Partea I

ALBATROS

Adaptare după un scenariu de Dario Finelli

Capitolul I

Era o siluetă, dar n-avea corp, avea formă, dar n-avea culoare, avea faţă, dar n-avea expresie.

Era un trup lipsit de viaţă.

Sabia lui era ca o prelungire a mâinii drepte şi se mişca cu o mobilitate care nu avea nimic omenesc.

Sulu para şi fanda, ataca şi lovea, la rândul lui. La început, atacase neglijent, în timp ce straniul său adversar compensa lipsa de pricepere şi experienţă prin agilitate.

Dar îşi însuşea cu repeziciune toate trucurile la care recurgea Sulu – le memora, le analiza punctele slabe şi cele tari, pentru ca apoi să le folosească împotriva lui Sulu. Nu reuşea performanţa de a combina trucurile învăţate, altfel navigatorul navei *Enterprise* ar fi fost străpuns de o mie de ori până acum.

Adversarul lui Sulu părea neobosit, aşa că lupta devenea tot mai evident inegală.

Sulu savura fiecare moment al luptei. Nu avusese niciodată un adversar atât de periculos şi de o frumuseţe atât de nefirească. Silueta fosforescentă strălucea ca mii de licurici în lumina răspândită din tavanul încăperii. Faţa nu avea contururi, în schimb avea ochi.

Orbitele acelea enigmatice urmăreau cu atenţie mişcările navigatorului, paşii lui, balansul mâinii de la spate şi, mai presus, vârful lamei ucigaşe.

Sulu fandă, apoi împunse cu sabia de jos în sus. Când adversarul ridică spada să pareze, Sulu sări brusc într-o parte.

Spada adversarului nimeri alături, apoi se avântă înainte pentru a pune capăt luptei. În loc să se ferească, Sulu se propti pe picioare, izbi cu sabia vertical şi execută o piruetă perfectă. Piciorul lovi braţul-sabie, zvârlindu-l într-o parte, în timp ce sabia lui descrise un arc şi se înfipse în gâtul fosforescent…

Atacatorul înţepeni şi Sulu trase spada. Nu ţâşni niciun fir de sânge din rană, nici măcar un fir de fluid galben. Se auzi doar un bâzâit uşor, atâta tot.

Sulu se întoarse să-şi ia un prosop de pe o bancă aflată în apropiere şi-şi tamponă faţa.

— Anexa computerului devine mult prea isteaţă, domnule Scott. Este din ce în ce mai greu să găseşti combinaţii pe care să le foloseşti împotriva ei.

Inginerul şef Montgomery Scott aprobă din cap şi apăsă

pe un buton din panoul de control. Adeversarul lui Sulu, o siluetă cu formă şi corp din gaz ionizat, comprimat într-un câmp de forţe perfect controlat, dispăru – un djin artificial.

— Nu înţeleg de ce nu ai folosit lovitura decisivă mai devreme, se miră Scott. A fost extraordinar de eficientă.

Sulu zâmbi şi-şi petrecu prosopul pe după gât.

— Mai devreme n-a fost nevoie. Şi pe urmă, computerul nu-mi dă ocazia să-i aplic o lovitură eficientă de două ori.

Oftă uşor.

— Neajunsul acestei lovituri este că, dacă dai greş, te trezeşti în aer, cu sabia într-o parte – candidat pentru fleici la grătar.

Expresia feţei deveni gânditoare.

— Mişcările îi sunt încă lipsite de naturaleţe, încă maşinale. Am mai remarcat şi alte deficienţe. Au fost câteva ocazii când lupta la câţiva centimetri de podea.

Zâmbi jenat.

— Nu am dreptate. Computerul este destul de bun, aşa cum este acum.

— Dar nu are destulă experienţă de luptă, remarcă Scott, analizând panoul. Tot tu eşti mai bun, băiete: scorul este de doisprezece la cinci.

— Era, totuşi, o vreme când câştigam cu doisprezece la zero. Face progrese.

Scott dădu din umeri.

— Asta este o caracteristică a computerelor folosite pentru jocuri. Dacă aş putea programa computerul navei, aş putea obţine un luptător mecanic cu comportament perfect uman, care ar putea chiar să obosească pe parcursul luptei. Dar ştii ce ar zice căpitanul dacă am cere timp să programăm computerul navei pentru luptă.

Arătă spre panoul înţesat de fire:

— Am avut ceva de furcă până am făcut rost de materiale pentru ăsta – le-am pus pe lista de” reparaţii urgente". Dacă Flota Stelară ne trimite un inventar prin surprindere, am încurcat-o. Dar ca să programăm computerul principal – scutură el din cap cu convingere –

avem tot atâtea şanse cât are bunică-mea să se înscrie la următorul concurs interstelar de frumuseţe.

Sulu ascultă declaraţia inginerului în timp ce îşi împacheta spada. Mânerul şi lama erau izolate, lăsând dezvelit numai vârful. De câte ori vârful intersecta gazul ionizat din câmpul de forţă, se înregistra un punct pe ecranul cutiei concepute de Scott. Din păcate nu se puteau înregistra tot cu atâta acurateţe punctele câştigate de adversarul său, controlat de computer. Deocamdată, înregistrarea se făcea vizual. Dar sistemul era nou, şi Scott se ocupa în continuare de problema aceasta, laolaltă cu alte probleme.

În mod normal, ar fi trebuit să dispună de timp berechet pe perioda de desfăşurare a acestei călătorii lungi către Draymia, pentru a-şi perfecta adversarul *Katana-to-ashi.* Spre deosebire de domnul Spock, care găsea mereu noi adversari pentru partidele de şah tridimensional, sau pentru jocurile logice, nu mai era nimeni la bord care să posede cunoştinţe atât de temeinice despre artele marţiale moderne, care îmbinau scrima europeană cu karatele orientului. Membrii echipajului, cărora le plăcea sportul, preferau să joace popice sau polo.

După ce se plictisise de moarte să fandeze şi să-şi atace propria umbră, Sulu se dusese la Scott, să vadă dacă nu cumva vrăjitorul-inginer putea să născocească un fel de luptător robot. Nu durase mult şi inginerul şef reuşise să producă silueta aceea de gaz fosforescent.

Scott introduse la loc o componentă modulară minusculă, care controla fluiditatea câmpului de forţe, şi ridică o sprânceană, mirat. Sulu părea că mai aşteaptă ceva.

— Mai vrei, locotenente? Nu ai obosit?

— Doar câteva minute.

Inginerul îl privi dezaprobator.

— Lovitura de graţie? Ştii că amicul nostru nu se pricepe la sabie, şi cu atât mai puţin la floretă. De cele mai multe ori nici nu-mi dau seama dacă atingi ţinta, sau nu. Ca să nu

mai vorbesc de ocaziile când te atinge el pe tine.

— Numai câteva minute, se rugă Sulu. Nu pot să-mi las spada să ruginească.

— Bine, dacă trebuie, mormăi Scott. Eu mai am şi alte treburi pe nava asta.

Apăsă un buton de pe panou. Adversarul lui Sulu, care înţepenise în ultima poziţie, căpătă iar viaţă! Scott fixă butoanele, ajustă indicatoarele. Computerul puse în mişcare noua casetă de program şi spadasinul transparent luă poziţia *en garde.*

Sulu luă poziţie în faţa lui.

— Gata, anunţă el privind stafia fosforescentă.

Scott apăsă un buton roşu.

Inginerul şef avusese dreptate. Uneori nici Sulu nu-şi dădea seama dacă l-a atins sau nu. Dar într-o luptă adevărată ar fi mai mult decât interesant dacă o figură anume era eficientă sau nu. Era vital.

Luptă dură numai cele câteva minute cerute de Sulu, dar nu din motivele originale. Transparentul său adversar tocmai reuşise să pareze strălucit, simulă un atac în partea de sus şi atacă jos. Sulu se lăsă păcălit de adversar. Execută un salt, încercând să evite un eventual atac sus. Când realiză că atacul este îndreptat jos, vru să pareze, făcu o piruetă, încercând să lovească cu piciorul, şi se dezechilibră.

Străduindu-se să-şi folosească spada în acelaşi timp, reuşi numai să-şi sfâşie pantoful de pânză. Ateriză pe ambele picioare, scăpă spada din mână şi căzu grămadă pe podea.

Înregistrând o victorie atât de clară, silueta controlată de computer îşi reluă poziţia *en garde,* aşteptând o nouă comandă de începere a luptei.

Scott făcu silueta să dispară. Se auzi un geamăt uşor atunci când deconectă alimentarea cu energie a câmpului magnetic. Inginerul se apropie grăbit-de navigator şi se apucă să-i dezlege şireturile pantofului.

— Cred că ar trebui să revii la lupta cu propria umbră,

Sulu.

Navigatorul zâmbi acru.

— Foarte amuzant, mulţumesc, domnule Scott.

Vârful pantofului era deja înroşit. Comicul situaţiei se stinse.

Scott îl apucă de călcâi cu o mână şi de vârf cu cealaltă.

— Încet, băiete… încerc să ţi-l scot.

În timp ce Scott îi scotea pantoful, Sulu se lăsă pe spate rezemat pe coate, ridică ochii în tavan, şi încercă să se gândească la altceva. Nu reuşi însă să-şi înăbuşe un suspin.

Avea o crestătură de trei centimetri pe partea superioară a labei piciorului. Deşi aceasta sângera din belşug, Sulu se consideră norocos. Lama izbise puternic, dar ocolise tendoanele. Nu schiţă niciun gest să se ridice.

— Rămâi acolo, îi porunci Scott.

Se duse la un dulăpior de unde scoase o trusă de prim-ajutor. Bandajul nu era dintre cele mai reuşite, dar cel puţin reuşi să oprească sângerarea.

— Îmi pare rău, Sulu, se scuză Scott după ce termină „lucrarea”. Mă pricep mai bine la manevrarea laserului.

Sulu îl privi mirat.

— Oricum, mulţumesc, Scott. Are cine să mă bandajeze cum trebuie.

— Poţi să mergi, sau vrei să sun să aducă o targă?

— Nu – targă, nu! se împotrivi grăbit Sulu. S-ar putea să ajungă la urechile căpitanului.

Se ridică încet în picioare.

— Tăietura e deasupra, nu e în talpă. Pot să merg. Sprijină-mă până la infirmerie.

Scott mormăi ceva în legătură cu pierderea de vreme, în timp ce-l ajută pe Sulu să-şi tragă o şosetă largă peste piciorul rănit. Sulu avea totuşi dreptate. Căpitanului nu i-ar fi căzut bine să afle că unul dintre ofiţerii punţii de comandă s-a rănit din joacă.

Câţiva membrii ai echipajului cu care se întâlniră pe coridoare se interesară plini de solicitudine de motivul pentru care şchiopăta navigatorul. Le explicară că îşi

scrântise o gleznă la handbal. Spre uşurarea lui Sulu, explicaţia păru să fie acceptată de către toţi.

McCoy era într-o dispoziţie de zile mari. Desfăcu bandajul stângaci înfăşurat şi se uită dezgustat la rana impecabilă. Se apucă să o cureţe şi să o coase, bombănind.

— Cum ziceai că te-ai tăiat la picior?

Sulu, evitându-i privirea, repetă povestea pentru a treia oară.

— Ţi-am mai spus, doctore McCoy. Scott a fost aşa de amabil încât în timpul lui liber să inventeze un spadasin artificial, ca adversar la antrenament. Am aplicat o lovitură greşită şi m-am tăiat, asta-i tot.

McCoy scutură din cap şi-i aplică trei copci organice, cu care prinse marginile rănii. Cu un spray anestezie rana. Cu timpul, copcile de proteine modificate aveau să fie absorbite de corpul lui Sulu, dar nu înainte ca rana să se fi vindecat complet.

— E o tăietură destul de adâncă, Sulu, comentă McCoy. Încearcă să nu tragi cuiva vreun şut, până nu se vindecă. Cred că o să meargă bine.

Sulu păru că vrea să mai spună ceva, dar se răzgândi şi aruncă lui Scott o privire care cerea ajutor. Inginerul şef stătea nepăsător, apoi brusc, îşi aminti că de multe ori ofiţerul superior îl scosese din situaţii dificile.

— Ăăă, domnule McCoy…

McCoy întoarse capul către el.

— Noi, ştii… sperăm că nu o să-i spui căpitanului acest mic incident. Ştiu că trebuie să faci menţiunea în fişa medicală, dar locotenentul ar aprecia foarte mult dacă nu te-ar lua gura pe dinainte. Ştii și tu cum ar reacţiona căpitanul.

— Mai mult decât „o să fie bine”, mormăi în barbă doctorul.

Adăugă fără să se uite la Sulu:

— Oricum, nu am timp – am o tonă de medicamente care trebuie livrate pe Draymia, pe care trebuie să le verific.

Bucuros de schimbarea subiectului, dar şi curios, Sulu îşi

azvârli picioarele jos de pe masă şi se interesă:

— De ce trebuie să-ţi pierzi vremea cu asta, doctore? Nu sunt preambalate şi etichetate?

Drept răspuns, McCoy se aşeză în faţa unui ecran şi manevră butoanele. Privind peste umărul lui, Scott şi Sulu văzură coloane nesfârşite de cuvinte şi cifre, aliniate ca şirurile unei armate în atac. McCoy făcu un gest nu prea politicos către ecran, şi scutură nemulţumit din cap:

— Instrucţiunile pentru echipament şi medicamente sunt în dezordine. Dacă nu le etichetez încă o dată, înainte să ajungem, draymienii nu vor putea spune care este encefalograf şi care monitor endocrin, sau care e aspirină şi care e ser pentru afecţiunile creierului.

Apăsă nervos pe un buton, care făcu imaginea să dispară, şi se întoarse spre ei.

— Cine a coordonat încărcarea, e bun de împuşcat.

— Nu ai putea pune pe cineva să se ocupe de îndatoririle tale obişnuite, până termini sortarea? întrebă Scott.

McCoy îl privi ţintă.

— Nu ai vrea să fii tu acela care să pună pe altcineva să facă treaba în locul meu? Dacă Sulu s-ar fi tăiat bucăţi? Sau ţie, Scotty, cum ţi-ar fi fost dacă eu aş fi fost plecat aiurea, să cataloghez pachete?

Cei doi nu mai scoaseră o vorbă.

McCoy aprinse iar ecranul şi se întoarse să citească afişajul.

— Pe de altă parte, sănătatea a sute de mii de fiinţe inteligente ar putea depinde de livrarea corectă a acestor rezerve. Nu am de gând să încredinţez catalogarea altcuiva, pentru că nu am încredere. Dacă nu vă supăraţi, mormăi el, acum aş vrea să revin la treburile mele importante.

Sulu se lăsă, din greşeală, ceva mai tare pe piciorul rănit, şi scrâşni din dinţi. Oricum, se simţea mult mai bine după tratamentul lui McCoy.

Aerul morocănos al doctorului nu-l păcălea pe niciunul dintre ei.

— Se descurcă el, chiar dacă e vorba să lucreze în program prelungit, declară Scott când ieşiră pe coridor. Are la dispoziţie două săptămâni, după orarul navei, înainte să intrăm pe orbita planetei Draymia. Data stelară e abia cincizeci şi cinci…

— … treizeci şi doi virgulă opt, completă Kirk, cu vocea puţin răguşită din cauza atmosferei uscate a planetei Draymia.

După ce termină de vorbit în intercom, puse în funcţiune recorderul Jurnalului Oficial al lui *Enterprise*, acum pe orbita planetei Draymia.

— Ne pregătim de teleportare înapoi la bord, după livrarea cu succes a echipamentului medical şi a rezervelor pe planeta Draymia.

Stăteau pe un balcon din afara camerelor administraţiei din capitala draymiană, aşteptând sosirea Prefectului Suprem, pentru ceremonia finală dinaintea îmbarcării. Spock discuta cu McCoy un aspect oarecare al psihologiei draymiene, legat de unele articole pe care le aduseseră, în timp ce Kirk îşi lăsa privirea să rătăcească peste clădirile oraşului. Odată ce te obişnuiai cu dimensiunile clădirilor, care depăşeau cu un sfert scara umană, lumea aceasta începea să-ţi pară familiară. Asta, în ciuda distanţei enorme la care se afla faţă de planetele de la graniţele Federaţiei.

Vegetaţia de aici nu era din cale-afară de neobişnuită, şi nici speciile de animale. Dar cerul avea o nuanţă puţin prea verzuie, trunchiurile copacilor puţin prea portocalii, aripile zburătoarelor prea solzoase. Cu alte cuvinte, Draymia era una dintre acele colonii umanoide, a cărei ciudăţenie era cu atât mai tulburătoare, cu cât părea mai familiară.

Nu era o planetă unde animalele se deplasau pe rotile, în loc să meargă pe picioare normale, sau unde vegetaţia să crească cu susul în jos, ca „pădurea de struţi” de pe Olibaba. Nu, într-o lume ca Draymia aveai mereu senzaţia că, dacă ai putea să găseşti butonul-potrivit din mintea ta,

s-ar auzi un mic clic, lentilele potrivite ar aluneca la locul lor în faţa ochilor tăi, şi totul ar arăta dintr-o dată normal.

— Salutare, căpitane Kirk! Salutare, domnule Spock!

Se răsuciră şi dădură cu ochii de doi draymieni, apăruţi în prag. Kirk îl recunoscu pe Prefectul Suprem, dar nu şi pe celălalt, care îl însoţea.

— Cine e celălalt, domnule Spock?

— L-am mai întâlnit o dată, fugitiv, la sosirea aici, căpitane, şopti ofiţerul unu, întrebându-se de ce nu fusese salutat doctorul McCoy.

Probabil că draymienii nu-l observaseră încă. Reţinu observaţia, pentru a o analiza mai târziu.

— Numele individului e Demos. Este şeful forţelor de securitate planetară. A fost însărcinat cu primirea medicamentelor pentru armată.

— Ah, da, murmură Kirk. Îmi amintesc.

Tăcu, căci cei doi se opriseră acum în faţa lor. Expresiile lor – după câte putu Kirk să-şi dea seama – erau neutre. Asta făcea parte din ceremonia de rămas bun, fără îndoială.

Înalţi de doi metri şi jumătate, bine făcuţi, uriaşii umanoizi ar fi putut avea un aspect ameninţător. Dar ochii lor bulbucaţi dădeau feţei o notă comică, ce atenua efectul dimensiunilor.

Kirk îl văzu pe Prefectul Suprem ridicând o ureche. Cealaltă era orientată spre spate, probabil pentru a asculta o conversaţie mai de departe. Efectul, cumulat cu craniul neted, era şocant. Draymienii aveau urechile plasate pe partea de sus a craniului, ca ochii cameleonilor de pe pământ.

Prefectul intră direct în subiectul ceremoniei de rămas-bun, în timp ce rigidul Demos stătea alături de el, cu atenţia concentrată în altă parte. Mare parte din discurs se referea la dezvoltarea comerţului şi cooperării între Draymia şi Federaţie. Se schimbară laude reciproce la adresa realizărilor tehnice ale celor două civilizaţii, asigurări de continuare a relaţiilor de prietenie, se făcură

referiri politicoase, rezervate, la adresa raselor nechibzuite (nu se dădură nume), care ar fi încercat să se interpună între Federaţie şi, draymieni, şi aşa mai departe.

Kirk şi Spock dădură răspunsurile necesare, schimbară glume cu aplombul şi experienţa unor oameni obişnuiţi cu situaţii mult mai complexe. Kirk îşi amintea de o colonie unde a-ţi lua rămas bun presupunea două zile de petreceri şi întreceri sportive.

În cele din urmă, prefectul şi Demos se înclinară uşor şi întinseră mâinile, cu palma deschisă în sus.

— Dorim să vă mulţumim, rosti prefectul cu solemnitate, dumneavoastră şi, prin dumneavoastră, întregii Federaţii, pentru binevenitul şi inestimabilul ajutor, căpitane Kirk.

Ceilalţi trei întoarseră gestul, ceea ce însemna că îşi iau „la revedere”, iar Kirk răspunse:

— Noi sperăm că prin programele noastre de ajutoare cu medicamente să dezvoltăm şi să întărim relaţiile cu toate civilizaţiile avansate, aşa cum e a dumneavoastră, domnule Prefect Suprem.

Acestea fiind zise, atât oamenii cât şi draymienii îşi recăpătară aerul degajat.

Kirk zâmbi, întoarse capul către camarazii săi, scoase emiţătorul şi îl puse în funcţiune.

— Spock, Bones, mergem? Kirk către *Enterprise* – teleportează-ne la bord, Scotty.

Prefectul întinse mâna, de data asta cu palma în jos, cu degetele uşor îndoite.

— Dacă aţi fi aşa de bun, căpitane, un moment…

Kirk ezită, apoi se uită la Spock şi McCoy. Amândoi aveau privirea aţintită spre el. Gesturile erau clare, părea să spună Spock. Odată încheiată ceremonia de rămas bun, nu mai era nimic de spus.

Aici se întâmpla ceva grav.

— Amână puţin, domnule Scott, rosti Kirk grăbit în emiţător.

Apoi îl închise. Deocamdată.

— Aşteptăm, se adresă el Prefectului Suprem.

Uriaşul părea satisfăcut. Se relaxă vizibil şi îi făcu tovarăşului un semn, pe care niciunul dintre ei nu îl înţelese.

— Poftim, comandante Demos.

Şeful securităţii scoase cu gesturi studiate o coală de plastic galben opac din buzunarul de sub braţ al tunicii. Coala era împăturită în formă triunghiulară, după moda draymiană.

— Am aici un mandat, anunţă el solemn, primit pe frecvenţă spaţială, pentru arestarea şi judecarea unui membru al echipajului tău, căpitane.

Întinse coala galbenă către Kirk, care se holba neîncrezător la formele ei geometrice regulate.

— E mai bine să o iei, căpitane, îl îndemnă Spock.

— Mandat, murmură Kirk nedumerit. Cine…?

— Eşti amabil să-l citeşti cu voce tare, te rog, căpitane? îi ceru Prefectul politicos.

Privirea lui Kirk se opri pe coala de plastic. Pe ea se vedea ceva ce arăta exact ca o copie a ştampilei pătrate a biroului de comandă al Flotei Stelare. Liniile şi curbele ei complicate erau fie originale, fie cea mai reuşită falsificare pe care o văzuseră vreodată.

— „Aveţi ordin să predaţi”, citi el inexpresiv, "pentru a fi judecat de către poporul draymian, pe doctorul Leonard McCoy, medic ofiţer, de pe *U.S.S. Enterprise,* aflată sub comanda voastră…”

Vocea i se stinse.

— Dă-mi, te rog, să văd şi eu, căpitane, ceru grăbit Spock.

Mult mai grăbit decât era normal pentru el.

Kirk întinse documentul cu o faţă inexpresivă. Privirea i se mută, încet, în direcţia lui McCoy.

— Ce zici, Bones…?

McCoy rămăsese cu gura căscată şi nu reuşi decât să scuture din cap, a mirare. Văzuse triunghiul de plastic, văzuse sigiliile, ştampila şi semnăturile din josul paginii. Dar nu putu decât să se apropie nehotărât de şeful

securităţii draymiene.

— Trebuie să fie o… o glumă proastă.

— Deşi unii dintre voi socotesc că avem un simţ al umorului cam ciudat, răspunse uriaşul cu răceală, poţi să mă crezi pe cuvânt când îţi spun că noi nu considerăm masacrarea intenţionată a mii de civili nevinovaţi drept o glumă.

Maxilarele lui McCoy executară mai multe mişcări decât ar fi fost nevoie pentru a rosti un răspuns împleticit.

— Masacrarea… mii de oameni…?

Spock bătu cu mâna în coala de palstic.

— După ce scrie aici, se pretinde că doctorul McCoy a fost responsabil pentru o boală care a făcut ravagii în colonia Dramia II, cu vreo nouăsprezece ani în urmă, căpitane.

Kirk scutură violent din cap, apoi smulse mandatul din mâinile lui Spock.

— Dă-mi să mă mai uit o dată la asta.

O citi încă o dată, analizând atent ştampilele şi semnăturile cu care se încheia. Ridică privirea către Demos şi rosti cu răceală, abia stăpânindu-şi furia.

— Asta e o copie. Vreau să văd mandatul original.

Demos făcu un gest echivalent cu ridicatul din umeri, apoi păşi într-o parte.

— Normal, căpitane. Nici nu mă aşteptam să procedezi altfel. Originalul se află înăuntru, păstrat cu grijă. De aceea am şi aranjat să ne luăm rămas bun aici.

Arătă cu mâna către clădire.

— Bine ai venit, în Sala de Reconstrucţie Contemplativă, căpitane.

— Asta înseamnă trădare, izbucni Kirk, în timp ce păşea pe uşa deschisă.

Ochii lui Demos se bulbucară şi mai tare.

— Noi îi spunem dreptate, corectă el. În situaţia de faţă, căpitane Kirk, cred că dăm dovadă de multă reţinere.

— Reţinere? Vă arăt eu ce înseamnă reţinere! mormăi Kirk printre dinţi. *Enterprise* poate „reţine” tot oraşul ăsta,

cât e de mare!

— Asta este adevărat, fără îndoială, aprobă Prefectul din spatele lui, în timp ce intrau în clădire. Noi suntem nişte oameni practici. Eu, personal, sunt perfect conştient de capacitatea distructivă a navei voastre. Dar suntem un popor isteţ. Deşi aţi putea distruge oraşul acesta până în temelii, căpitane Kirk, sunt cât se poate de sigur că nu o s-o faceţi. N-o să faceţi nimic. Reputaţia voastră a ajuns aici înainte să fi ajuns voi. Cunoaştem respectul pe care îl aveţi faţă de legile voastre. După cum ai văzut, mandatul este în perfectă ordine şi poartă însemnele superiorilor voştri. Nu o să vă opuneţi ordinelor lor.

— Nu dacă e vorba de superiorii mei, i-o tăie Kirk. Nu dacă e vorba de Flota Stelară. Acesta este un ordin judiciar, emis de o autoritate administrativă.

— Indiferent de originea lui, interveni Demos, îi recunoşti autoritatea. Nu o să încerci să te împotriveşti. De aceea sunt sigur că nu o să mă împiedici să îmi fac datoria.

Întinse mâna uriaşă şi o puse pe umărul lui McCoy.

— Doctore Leonard McCoy, eşti pus sub acuzaţie oficială. Te predai de bună voie?

McCoy dădu încet din cap şi păşi înainte, dar mişcările nu corespundeau de fel cu gândurile sale. Întoarse numai capul, fără o vorbă, către Spock şi Kirk care păşeau în urma lui.

În timp ce înaintau prin clădirea din sticlă şi piatră, alături de draymienii care se gândeau deja la alte misiuni de îndeplinit, dinspre centura lui Kirk se auzi un bâzâit care îi atrase atenţia.

Kirk deschise emiţătorul. Vocea îi era înăbuşită.

— Aici, Kirk.

— Căpitane…?

Acel singur cuvânt spunea cât un paragraf.

— Îmi pare rău, Scotty, am uitat că aştepţi, Se pare… se pare că o să mai întârziem aici. Doctorul McCoy a fost arestat şi…

— Doctor McCoy arestat? Pentru ce…?

Kirk încercă să găsească un echivalent pentru „genocid”, dar efortul de a lega acest concept de doctorul McCoy îl lăsa fără replică.

— Crimă, reuşi el să rostească în dele din urmă.

–Crimă?

Scott făcu o pauză. Când vorbi din nou, în vocea lui nu mai era nicio urmă de mirare sau nesiguranţă.

— Domnule, dacă vrei să mă teleportez împreună cu câţiva dintre specialiştii noştri din securitate, pentru orice eventualitate, cred că vor fi destui volun…

— Mandatul pare să fie legitim, îl temperă Kirk cu obişnuita lui fermitate, emis şi parafat de autorităţi. Suntem în clădirea administraţiei locale. O să te ţin la curent.

— Să pun nava în stare de alertă, domnule?

— Nu, domnule Scott. Deşi s-ar putea să ne vină greu să ne stăpânim impulsurile naturale, este cazul să judecăm lucrurile cu atenţie. Draymienii au fost exagerat de corecţi în privinţa asta. Nu au făcut niciun gest de ostilitate faţă de noi. Şi încă ceva, Scotty. Povestea asta nu trebuie răspândită pe toată nava. Ai grijă să rămână pe puntea de comandă.

— ’nţeles, domnule, răspunse Scott stăpânit.

— Mesaj încheiat.

Totul era absurd, reflectă Kirk în timp ce pătrundeau mai adânc în clădire. Bones nu era mai vinovat de genocid cum nu era vinovat de vivisecţia nejustificată a unei broaşte. Doctorul nu era capabil de o răutate sau incompetenţă de asemenea proporţii.

Şi totuşi…

Mandatul oficial exista, ca şi acuzaţia aceea absurdă. Rămase cu privirea pe emiţătorul prins în curele transparente. În ciuda încrederii pe care o aveau Demos şi Prefectul în dorinţa lui de a respecta legile, Kirk trebui să facă eforturi uriaşe să se împotrivească pornirii de a îl chema pe Scotty să-i teleporteze din oraşul acesta înşelător. O astfel de faptă ar precipita un incident

interstelar neplăcut, ştia bine. Draymienii nu ar ezita să-l facă public în întreaga galaxie civilizată. Dacă Federaţia nu îşi respecta propriile legi, de ce ar fi fost obligaţi să le respecte potenţialii aliaţi?

Observă că intraseră într-un mic birou, aflat lângă centrul bine păzit al comunicaţiilor. Demos se aşeză în faţa lor, în spatele unei mese mari de piatră albă. Răspunse la mai toate întrebările pe care se aşteptase să i le pună Kirk.

— Doctore McCoy, explică şeful securităţii, a condus un program de inoculare în masă a unui vaccin împotriva unor afecţiuni banale pe Dramia II, cu aproximativ nouăsprezece ani de-ai voştri în urmă.

— Nu era încă… lunit? Nu, numit… doctor plin la data desfăşurării acelui program. Curând după ce echipa lui de medici a plecat, a izbucnit o epidemie. Decesele au fost aproape de sută la sută în colonia, aflată în dezvoltare, pe care o stabilisem noi – o stabilisem cu mari cheltuieli de vieţi şi sănătate, căpitane Kirk. Colonia Dramia II constituia primul nostru pas în afara planetei natale. Mulţumită doctorului McCoy, rezultatul a fost că în ultimii douăzeci de ani nu am reuşit să înregistrăm niciun fel de progres. Din momentul incidentului cu epidemia, publicul a reacţionat violent, numai când se amintea de explorări spaţiale sau de colonizare.

— Acesta a fost rezultatul ajutorului vostru.

— Vorbeşti despre epidemia aceea, i-o reteză Kirk ironic, de parcă ai fi sigur că Bones este răspunzător pentru ea. Faptul că a izbucnit chiar atunci nu înseamnă că a fost din vina lui.

Demos se apleacă spre ei dezvelindu-şi caninii într-un rânjet.

— Crede-mă, căpitane Kirk, ne-am dori foarte tare să punem mâna şi pe restul echipei care a lucrat sub ordinele sale. Numai că se pare că nu e posibil. Aşa că ne vom mulţumi cu cel care i-a condus pe cei răspunzători de dezastrul acela. Este responsabilitatea lui, fie directă sau nu!

Demos se trase înapoi, pe spate, cu un aer satisfăcut.

— Destul. Vorbiţi de parcă l-aţi fi judecat deja, şi l-aţi fi găsit vinovat.

— Căpitane, nu-ţi poţi imagina reacţia pe care simpla amintire a dezastrului de pe Dramia II o produce în inimile populaţiei. Resentimentele sunt extraordinar de puternice, chiar şi la cei care nu au avut prieteni sau rude printre cei morţi. A fost un… dezastru rasial. Mai mult, nici nu am avut şansa să studiem cauzele imediate de teama de a nu aduce boala aici, să distrugem astfel întreaga civilizaţie. Asta a intensificat sentimentele de furie şi frustare a populaţiei.

Se uită într-o parte.

— Dar după toţi aceşti ani, nu putem găsi o altă cauză posibilă decât o neglijenţă oarecare din partea doctorului McCoy şi a echipei sale de medici. În ce priveşte vinovăţia sau nevinovăţia sa, asta vor stabili judecătorii.

— Judecătorii! izbucni Kirk. O adunătură de canguri, vrei să zici. După cum singur ai spus, Bones nu are cum să se aştepte la o judecată corectă din partea voastră. McCoy este cetăţean federal şi…

La toate obiecţiile lui Kirk, Demos răspunse arătând mandatul aşezat între ei pe masă.

— Propriul său guvern pare să fie de părere că, în cazul lui, pierde aceste drepturi.

Kirk pufni dispreţuitor.

— La ce dreptate se poate aştepta Bones de la o societate care acceptă proviziile noastre de medicamente cu o mână şi ne arestează medicul cu cealaltă?

— Devii emoţionant, căpitane, interveni Spock.

— Bineînţeles că devin! ţipă Kirk la ofiţerul unu, în timp ce Demos mormăia ceva despre ochi pentru ochi.

— Bones să facă rău altor fiinţe… continuă Kirk, ştii prea bine, Spock. Oricine ştie asta – chiar şi cârtiţele alea de birou de la Administrativ şi Judiciar ştiu.

Căpitanul continua să ţipe, iar Spock se strădui să-l calmeze. Demos îi studia pe cei doi oameni cu o oarecare detaşare.

Singur – ah, ce singur! — şi uitat, cel de-al patrulea ocupant al micului birou stătea cu braţele încrucişate şi se străduia să-şi amintească evenimentele petrecute în urmă cu nouăsprezece ani. Aşa de multe se întâmplaseră de atunci, aşa de puţine se întâmplaseră atunci.

Dramia II: colonie, străină, internul McCoy. A doua sa misiune extrasolară, prima sa misiune la comandă. Draymia– fremătătoare, vie, prosperă. Dramia II – o planetă rece, întunecoasă, dar promiţătoare. Uriaşi binevoitori, cu ochi ca de peşte – copiii lor agitaţi având deja înălţimea lui. Săptămâni de plictiseală, de rutină, cu nimic de văzut în afară de braţele străinilor – echipa lui nerăbdătoare să primească altă misiune, mai palpitantă, mai aproape de casă, cu mai multe ocazii de avansare.

Nouăsprezece ani. Pentru ce făcuse vaccinările acelea? Care fusese conţinutul seringilor acelora? O neglijenţă la sterilizare… o imperfecţiune la sigiliul ambalajului… ce? Ştia aşa de puţine lucruri atunci, şi ce multe ştia acum. Dacă ar putea să întoarce timpul, să-l întoarcă.

— Aş vrea să pot fi la fel de sigur, Jim, murmură cu o voce care abia părea să-i aparţină.

Conversaţia din încăpere se stinse şi, odată cu cuvintele lui McCoy, ceva în interiorul lui Kirk fremătă.

Capitolul II

Cel puţin, celula în care îl băgară era confortabilă.

Nu avea gratii, iar încăperea nu era mai deprimantă decât era normal pentru o închisoare. Celula era simplu mobilată, obiectele fiind pe măsura non-draymiană a lui McCoy.

— Nu pot să fiu absolut sigur, murmura el din spatele

câmpului de forţe uşor fosforescent.

Începuse să vorbească singur din momentul în care Demos şi o patrulă de draymieni uriaşi îl escortaseră în acest loc, unde urma să aştepte.

— Este posibil să fi fost cumva, să fiu responsabil de…

— Aiurea! îl întrerupse Kirk cu asprime.

— Există, adăugă Spock cu siguranţa lui obişnuită, o mulţime de motive să credem că încheierea programului de vaccinare şi izbucnirea epidemiei în colonia Dramia II este o simplă coincidenţă.

— Există o mulţime de motive să credem că a fost o greşeală tragică din partea mea, şopti McCoy.

— Mie să nu-mi vinzi gogoşi, Bones, rosti Kirk cu fermitate. Şi nici nu am de gând să stau cu mâinile încrucişate şi să-i las pe ăştia să vândă gogoşile astea Federaţiei.

— Ai ceva de gând, căpitane, spuse Spock.

Nu era o întrebare.

Kirk se întoarse către el.

— Da, câteva investigaţii, domnule Spock. O mică încercare – independentă – de a aduna dovezi pentru a veni în sprijinul justiţiei draymiane.

Unul dintre gardienii aflaţi în încăpere se îndreptă spre perete, apăsă câteva butoane aflate pe un mic panou de control. Câmpul de forţe secundar dispăru, iar Kirk şi Spock se putură mişca în voie. Gardianul apăsă alte butoane şi câmpul de forţe din spatele lor apăru din nou, lăsându-l pe McCoy complet izolat.

Kirk apăsă nervos butonul comunicatorului, fără să mai întoarcă privirea.

— Kirk către *Enterprise* – teleportează-ne, domnule Scott.

— Câţi, căpitane?

— Doi. Numai doi, domnule Scott.

— Căpitane, se auzi vocea nesigură a inginerului şef, cred…

— Teleportează-ne, Scotty. Acum! repetă Kirk.

— Mda, domnule.

McCoy rămăsese singur în celula sa. De fapt, nu chiar singur.

Gardianul se plimba în sus şi în jos, trăgând curios cu ochiul la prizonier. Ştia despre crima de care fusese acuzat pământeanul. Era o onoare să se numere printre cei care trebuiau să-l păzească, printre cei care trebuiau să vegheze asupra integrităţii fizice a individului – pentru ca judecata să-l găsească în formă.

McCoy nu avea nimic împotriva posturii de gândac într-o sticlă străină. Era prea deprimat ca să poată gândi coerent la altceva, în afară de schimbarea bruscă, şocantă, a soartei sale.

— Prietenii tăi nu au decât să scurme toată suprafaţa Dramiei II, îl informă gardianul. N-o să găsească nimic ce te-ar putea salva. Noi suntem o rasă civilizată. Sistemul nostru juridic este rapid şi eficient.

Aşa cum îi stătea bine unui gardian, rânji satisfăcut de ironia lui.

După cum se întâmpla cu toţi deţinuţii supuşi unui astfel de umor, McCoy nu găsi nimic amuzant în gluma gardianului.

Cuvintele alternau cu imagini, apoi cu hărţi. Uneori, toate trei se combinau pe ecranul din laborator, pentru a forma o imagine strălucitoare, impresionantă. Cei care Stăteau acum cu ochii aţintiţi asupra ecranului, nu erau însă interesaţi de aspectele de suprafaţă. Căutau cu disperare un indiciu pentru salvarea unui prieten, dar nu aveau cine ştie ce noroc.

Kirk se îndepărtă de lângă o anexă a computerului, conectată la computerul principal, pentru a-şi arunca privirea peste umărul lui Spock, la un alt ecran. În vreme ce Spock derula filmul evenimentelor înapoi, în timp, căpitanul verifica, a nu ştiu câta oară, legalitatea mandatului Federal – dar în zadar. Motivele înscrise acolo erau la fel de solide ca o ecuaţie de gradul doi.

— Ai găsit ceva, domnule Spock?

— Nu, căpitane.

Ofiţerul unu nu îşi întoarse privirea de la fluxul de informaţii ce se perindau pe ecranul din faţa lui.

— Informaţiile noastre istorice, referitoare ia sistemul draymian sunt puţine, datând abia de două decade standard. Echipa de medici a doctorului McCoy a, fost printre primele grupuri federale care au vizitat locurile acestea.

— Destul de neobişnuit... ca o echipă de medici să fie chemată într-un sistem nou, la aşa de scurtă vreme după stabilirea contactului iniţial...

— Da, căpitane. Dar se pare că draymienii aveau nevoie urgentă de ei. Evident, Flota Stelară s-a gândit că dacă nu dau curs cererii lor de ajutor, s-ar putea găsi repede altcineva, mai săritor. Ca, de exemplu, klingonienii.

— Desigur, admise Kirk.

Ca de obicei, logica lui Spock era infailibilă.

— Cea mai mare parte a informaţiilor de care dispuneam la data primelor contacte cu draymienii provin de la echipele de cercetare tehnică – date planetare şi solare, statistici geofizice – obişnuita cantitate, enormă, de informaţii pure care necesită mulţi ani de prelucrare, până ce sunt integrate şi codificate pentru a fi cu uşurinţă regăsite pe calculator.

Deodată, şirurile de linii şi cuvinte, care se succedau cu repeziciune, îngheţară pe ecran. Spock apăsă încă un buton, şi fragmente de propoziţii se închegară într-o frază coerentă: *Dramia II – colonizare locală – istoric*

— Era şi timpul, murmură Kirk.

Cei doi ofiţeri parcurseră cu privirea o mulţime de detalii, până ajunseră la:

Epidemie, Dramia II, colonie a planetei Draymia. Origine necunoscută, caracterizată prin schimbarea pigmentaţiei la pielea victimei, slăbire, urmată de instalarea stării de comă. Teoretic, poate afecta câteva specii umanoide, incluzând oameni, quromani. Printre cei morţi în urma acestei epidemii se numără şi diplomatul Micheau

Pochenko şi anestezistul Severin Alonzo Hart.

Spock aruncă o privire peste umăr, către Kirk.

— Se pare că au murit şi doi membrii din echipa doctorului McCoy. Gazdele noastre draymiene au uitat să menţioneze faptul acesta.

Citi, în continuare, pe ecran:

Anumite specii erau considerate a avea imunitate naturală, în special taureenii şi vulcanienii.

— Interesant.

— Continuă, domnule Spock, îl îndemnă Kirk, ignorând parada de limbaj judecătoresc de pe ecranul său, acum dat uitării.

După ce se sătură de tachinat prizonierul, care se încăpăţâna să tacă, gardianul îi raportă lui Demos ceea ce auzise când criminalul vorbise cu cei doi superiori ai săi.

— Eşti sigur?

— Da, comandante, insistă gardianul. Căpitanul Federal plănuieşte să viziteze Dramia II pentru a aduna probe care să contrazică acuzaţiile noastre aduse acestui gunoi uman, numit McCoy.

— Mulţumesc, gardian. Să nu mai spui nimănui ceea ce mi-ai spus mie, te rog. Acum, poţi pleca.

— Voi face cum doriţi, comandante.

Gardianul salută şi plecă.

Demos rămase pe gânduri timp de câteva minute. Ştia el foarte bine în ce fel puteau deştepţii de ofiţeri federali să deformeze adevărul cu ajutorul sărmanelor ruine de pe Dramia II. Dar poporul de pe Draymia aşteptase cu stoicism răzbunarea, atâţia ani. El, Demos, nu avea să lase să scape ocazia de a le-o oferi. Oricare ar fi fost mărunţişurile, oricare pervertire a logicii pe care căpitanul Kirk o putea născoci din ruinele coloniei, nu trebuia să scape atenţiei sale. Iar asta nu era o treabă care putea fi încredinţată slugilor plătite.

Apăsă pe un buton din tăblia mesei, un buton care nici nu se observa că există.

— Să fie gata imediat skiful meu personal…

Kirk era conştient că acţiona fără a avea autoritatea să o facă. Dar nu avea de gând să ceară Flotei Stelare permisiunea – acea autoritate eliberase blestematul de mandat. Nu aveau decât să-l pună să dea socoteală după – după ce dovedea nevinovăţia lui Bones.

— Cam cât ne ia să ajungem acolo, domnule Sulu?

Sulu verifică cadranul, apoi raportă:

— Patru ore după timpul navei, domnule.

— Modifică-l puţin, dacă poate computerul să suporte compensarea acceleraţiei. Probabil că draymienii vor respecta procedura normală de judecată. Pentru ei, acesta este un caz deosebit, şi s-ar putea să se grăbească. Iar noi nu ştim cât timp o să ne ia găsirea dovezilor nevinovăţiei lui McCoy.

— Demos, şeful securităţii lor, a insistat foarte mult asupra naturii foarte civilizate a poporului său. Dar dacă se răspândeşte vestea că guvernul îl are în mână pe cel considerat responsabil de exterminarea singurei lor colonii exterioare, nu m-aş mira dacă i-ar cuprinde valul răzbunării.

— Nu confunda motivaţiile umane cu cele străine, căpitane, îl sfătui Spock.

— Aş prefera să fie o caracteristică numai a firii umane, domnule Spock. Din păcate, însă, istoria stelară ne dovedeşte că nu suntem singurii stăpâniţi de legea mulţimii.

— Într-adevăr, din păcate, căpitane.

Observaţia lui Spock avea ramificaţii logice, pe care lui Kirk i-ar fi plăcut să le dezvolte, dar gândurile îi fură întrerupte de o voce dinspre comanda timonei.

— Navă în urmărire, căpitane.

— Originea?

Sulu verifică grăbit cadranele senzorilor.

— De pe Draymia, fără îndoială, domnule. Derulez imaginea înapoi— iat-o, nu e mai mare decât o navă-

cercetaş de două persoane.

— Măreşte la maxim imaginea.

— E mărită, domnule.

Kirk privi cu atenţie, dar nu distinse decât stele îndepărtate.

— Nu văd nimic, domnule Sulu.

— Senzorii au prins-o doar pentru o clipă. Se pare că nava ne urmărea la extremitatea razei de acţiune a scanerului. Când am mărit brusc viteza, pilotul a ţâşnit înainte, ca să nu ne piardă şi, pentru o secundă sau două, a depăşit limita. Acum s-a retras iar în afara razei detectorilor noştri.

— Dar nu şi din raza de comunicare, interveni Uhura. Să încerc să-l contactez, căpitane?

— Nu, locotenent, încă nu.

— Pot să întreb care este motivul? întrebă curiosul Spock.

— Se pare că avem două alternative, domnule Spock. Îl putem lăsa pe băgăreţul ăsta – care are, evident, de gând să ne facă greutăţi, altfel nu s-ar ţine de coada noastră – să creadă în continuare că-i ţine figura. Sau putem încerca să-i uşurăm situaţia.

— Să i-o uşurăm, căpitane? Nu înţeleg.

— Ne-ar putea pricinui mai multe necazuri, într-un moment crucial, pândind prin apropiere. Asta ar fi destul de simplu pentru el, din moment ce, din neglijenţă, am lăsat deschise uşile camerei pneumatice.

— Căpitane, dar uşile nu sunt deschise, preciză Uhura.

— Ah, da, aranjează acest amănunt, te rog, domnule Sulu. Domnule Spock, ordin general – toate luminile interioare din apropierea uşilor exterioare, toate luminile de veghe, să fie stinse.

— Din câte ştiu eu, niciun draymian nu a călătorit la bordul unei nave a Federaţiei. Aşa că ei ştiu despre noi tot atât de puţine lucruri câte ştim noi despre ei. Vreau să-i dau impresia că majoritatea echipajului nostru este liber şi se odihneşte.

— Oricine se apropie va presupune că avem, totuşi, în funcţiune detectorii automaţi, căpitane.

— Orice reprezentant al raselor obişnuite cu călătoriile în spaţiu, domnule Spock. Dar draymienii sunt începători. În plus, am dat curs cererii lor de a-l preda pe Bones. De ce am ţine scuturile ridicate, în sistemul lor, din moment ce am demonstrat că ne supunem legilor?

— Cel care ne urmăreşte, indiferent cine este el, este convins că ne-a păcălit până în momentul de faţă. Să-l lăsăm să ne mai păcălească puţin…

La bordul uriaşei nave, luminile se stinseră. De la bordul skifului său, Demos le văzu dispărând.

Nu dispunea decât de supoziţii privitoare la comportamentul celor din Federaţie, după care să judece situaţia, dar până acum nu existase niciun semn că prezenţa lui fusese detectată. Dacă ar fi fost, ar fi primit măcar un semnal de avertisment. Aşa că hotărârea la care ajunse fu exact aceea pe care o sperase Kirk.

Se apropie — la început încet, apoi, cum tăcerea continua, cu tot mai multă îndrăzneală. Dacă uşile hangarului de pe uriaşa navă nu erau automate, avea să fie forţat să se strecoare.

Skiful alunecă tăcut în încăperea imensă, goală, şi se opri. Problemele privitoare la atmosferă dispărură în momentul în care uşile se închiseră şi cadranele monitoarelor indicară creşterea presiunii aerului din jurul navei. Hangarul era lipsit de personal, dar nu şi de ascunzători. Demos conduse skiful între altele două, ascunzându-l vederii. Ca formă şi mărime, nu era prea diferit de un skif federal, pentru a atrage imediat atenţia vreunui membru al echipajului. Toate acestea erau, desigur, raţionamente. Dar şansa de a inspecta interiorul unui crucişător federal era o tentaţie prea mare pentru Demos.

Găsi uşa care ducea spre primul coridor de acces, şi privi precaut prin geamul care acoperea partea superioară.

Coridorul era gol. Deschise uşa, se aplecă uşor, să nu dea cu capul de prag, şi păşi.

Dacă ar găsi un loc unde să se ascundă…

Uşa următoare nu avea geam. Trebuia să rişte. Mecanismul de deschidere era vizibil: putea fi manevrat cu uşurinţă. Îl activă iar uşa alunecă într-o parte.

Duse, reflex, mâna la arma de la centură.

— Nu face asta, Demos. Nu cred că reuşeşti să capturezi un echipaj întreg, rosti Kirk calm.

Mâna care se repezise către armă se relaxă.

— Iar tu, rosti el cam nervos, nu ai autoritatea să conduci o investigaţie în acest sistem.

Tonul lui Kirk era conciliant când se adresă ofiţerului unu.

— Să-mi aminteşti să raportez atitudinea mea nepotrivită Federaţiei, Spock, te rog..

— Desigur, căpitane.

— Îţi cer să raportezi superiorilor tăi acum, şi cer să mi se permită să…

— Fii serios, Demos, îl întrerupse Kirk, nu prea eşti în situaţia de a cere mare lucru. Dar cred că am să-ţi fac surpriza de a-ţi îndeplini dorinţa. Din păcate, deocamdată, suntem în afara razei de comunicare cu Centrala Flotei Stelare.

— Atunci raportează celei mai apropiate baze stelare.

— Îmi pare rău, mi-ai cerut să raportez superiorilor mei. După cum spuneai chiar tu, depăşirea autorităţii prin conducerea acestui tip de investigaţii este o problemă care priveşte forurile cele mai înalte. Nici nu mă gândesc să te insult prin prezentarea problemei în faţa unui mărunt şi neînsemnat funcţionar.

— Atunci voi porni chiar către baza voastră stelară, şi voi raporta această violare personal.

Demos se răsuci şi porni înapoi pe coridor, simţind priviri aţintite în ceafă.

— Mă tem că nava ta a fost sechestrată, comandante, pentru protecţia dumitale.

Demos se întoarse furios pe călcâie.

— Protecţia mea…

— Nu ai fi reuşit să ajungi la baza stelară cu ea.

— Asta spui tu, mormăi Demos furios. Tot aşa cum spui că sunteţi în afara razei de comunicare cu Cartierul General Central.

— Da, şi mai spun ceva, continuă Kirk, ceva mai ferm.

— Eşti pasager clandestin, comandante, îl informă Spock sec. Tocmai ai violat, după câte ştiu, una din legile voastre.

Demos dădu să spună ceva, dar se opri imediat ce-şi dădu seama de situaţia în care se afla.

— Voi aţi pus la cale asta… Aţi aranjat să pară legal, să pară că răpirea mea nu încalcă nicio lege.

— Nu am făcut decât să-ţi oferim şansa de a-ţi îndeplini dorinţele, Demos, răspunse Kirk cu asprime. Am impresia că s-a procedat la fel împotriva unui cetăţean al Federaţiei, autorul fiind tocmai guvernul tău. Nu-ţi aminteşti, cumva, din întâmplare, numele nefericitului? Poate că ai putea avea ceva înţelegere pentru el, comandante? De fapt, cred că vei începe să devii personal interesat de cazul respectiv,

— Eu personal sunt interesat de împlinirea justiţiei, răspunse Demos.

— Excelent.

Kirk se întoarse să plece.

— Domnule Spock, ai grijă să fie instalat confortabil. E bine că am aflat că doreşte acelaşi lucru ca şi noi…

Dramia II se zărea în faţa lor, pe ecran, o sferă brun-roşietică, cu nuanţe de verde şi albastru. O planetă care, după aspect, nu părea foarte încurajatoare pentru sădirea unei noi civilizaţii.

Draymienii fuseseră suficient de curajoşi pentru a încerca. Fuseseră răsplătiţi cu moarte şi suferinţă.

Ca o ironie, vidul care înconjura planeta solitară era de o frumuseţe uluitoare. Dramia II plutea în mijlocul uneia dintre acele aurore spaţiale uriaşe, datorită căreia fusese remarcat pentru prima dată sistemul dramian. Pete strălucitoare de roşu, purpuriu şi albastru, luceau sub

lumina venită de la soarele Dramiei II, formând în spaţiu o perdea de lumină. Fâşii metalizate, unduitoare, înfăşurau planeta, împodobind-o.

— Minunat fenomen.

— Da, căpitane, admise Spock. Conform rapoartelor, este una dintre multele planete de acest fel, răspândită în sistem. A fost atracţia principală pentru prima echipă de cercetare federală care a ajuns aici.

Arătă din cap, către ecran.

— Această fâşie de materie corpusculară este foarte departe de soare.

— Înţeleg. Nivelul radiaţiei de suprafaţă, domnule Sulu.

— Analizează încă, domnule.

Apoi, după o clipă, Spock continuă:

— Au apărut cifrele. Nivelul este ridicat, dar nu mortal. Sunt câteva aspecte, încă neclare, în informaţiile primite din punctul unde fâşiile metalizate intersectează atmosfera Dramiei II, care…

Kirk îl întrerupse grăbit.

— O să avem destul timp pentru cercetare după ce asigurăm eliberarea doctorului McCoy.

— Da, căpitane.

— Mă interesează să ştim numai dacă este lipsit de pericol să coborâm acolo, jos, continuă Kirk. Din moment ce aşa pare a fi, mergem… domnilor?

Se ridică din scaunul de comandă şi porni către uşa ascensorului, urmat de Spock şi Demos.

Scott îi aştepta în camera de teleportare. Cum ajunseră, acesta îşi exprimă temerile:

— Eşti sigur că nu e periculos, căpitane?

— Senzorii noştri sunt siguri, Scotty. Absolut.

— Nu absolut, căpitane. Echipamentul nostru de detecţie nu este niciodată absolut sigur, îl corectă Spock.

Kirk rânji şi se uită spre Demos, care studia platforma teleportorului cu uşoară reţinere.

— Domnule Spock, doar nu vrei să-l sperii pe camaradul nostru draymian, nu? Poţi să rămâi la bord, dacă doreşti,

comandante.

Şeful securităţii draymiene îi susţinu privirea.

— Am venit să mă asigur că nu născociţi cine ştie ce minciuni, căpitane Kirk. Aşa că merg.

Păşi pe platformă şi adoptă o atitudine forţată de „gata-de-plecare”.

— L-ai auzit, domnule Scott. Energizează.

Scott părea nemulţumit, dar execută obişnuitele operaţii. Ajustă butoanele necesare, acţionă levierele. Obişnuiţii cilindri de particule luminoase îşi făcură apariţia şi cele trei siluete dispărură.

În momentul materializării pe suprafaţa planetei, Kirk se dezechilibră uşor – suprafaţa nisipoasă de sub picioare era moale şi vălurită de vânt. Regiunea în care aterizaseră era în parte încă înverzită. Aici fuseseră plantaţi copaci şi tufişuri din flora draymiană, dar sistemele de irigaţie erau deteriorate după nouăsprezece ani de lăsare în voia soartei. Deşertul înaintase cu îndrăzneală către ceea ce părea să fi fost cândva periferia fertilă a celor două oraşe-colonie.

În jurul lor zăceau împrăştiate, aproape ruinate, rămăşiţe de case, magazii şi birouri – marcate de vânturile puternice cu valuri de nisip îngrămădite pe lângă pereţi. Dune de nisip se ridicau până la pervazurile ferestrelor rămase fără geamuri, care se holbau ca nişte orbite goale, către deşertul care înainta tot mai mult.

Din loc în loc, se vedeau urme de incendii vechi. Kirk spera ca ele să fi izbucnit din cauze naturale, şi nu datorită ultimilor supravieţuitori, intraţi în panică. Întoarcerea de la civilizaţie la barbarism într-o singură generaţie nu era deloc o idee plăcută, indiferent de lumea în care avea loc.

Ruinele erau deprimante. Îşi putea imagina cum trebuie să fi fost acea prăbuşire finală, cauzată de epidemie, Dar una era să-ţi imaginezi, şi alta să te afli în mijlocul celor imaginate. Compătimirea şi înţelegerea faţă de draymieni, mai urcă cu câteva grade, dar vederea acestui cimitir de speranţe nu-i zdruncină încrederea în nevinovăţia lui

McCoy.

— Nu e chiar cea mai fascinantă privelişte pe care am admirat-o vreodată, murmură el în cele din urmă.

— Epidemiile lasă arareori în urmă câmpuri de flori şi copii dansând, căpitane.

Kirk se uită urât la şeful securităţii, care privea peste capul căpitanului cu o expresie de mulţumire – expresia celui care vede că are dreptate. Spock ridică o sprânceană.

— Trebuie să fi fost nişte cabinete medicale pe aici – un spital central, cel puţin. După părerea mea, ar trebui să fie mai puţin ruinate decât clădirile acestea, deoarece, logic, au fost ultimele abandonate. Ar fi nimerit să începem cercetările acolo.

Demos schiţă încă o dată echivalentul ridicări din umeri.

— Cum doriţi. Oricum, totul e în zadar. De ce nu părăsiţi, mai bine, sistemul nostru acum, să lăsaţi destinul să-şi urmeze cursul inevitabil?

— Mă tem, rosti Kirk printre dinţi, că inevitabil este un cuvânt cu care eu nu sunt obişnuit. Vrei să ne conduci…?

Demos se întoarse şi arătă cu mâna către nişte ruine ceva mai înalte, aflate cam în centrul primului oraş.

— Acolo trebuie să fie ce a mai rămas din staţia de comunicare. Conform planului draymian al oraşului, clădirile medicale trebuie să fi fost construite cu câteva străzi mai departe, spre nord, şi puţin spre est.

Kirk dădu scurt din cap şi porniră, păşind cu greu prin stratul gros de nisip, în direcţia indicată. La scurtă vreme, mersul deveni mai puţin anevoios, căci nisipul făcu loc unui pavaj deteriorat, dar încă utilizabil.

Pătrunseră adânc în periferia oraşului, când observară ceva mişcându-se rapid în dreapta tor, în salturi, fără a se ascunde sau a încerca să se furişeze. Toţi trei văzuseră. În mod surprinzător, Demos părea înfricoşat, în timp ce căutau cu privirea printre ruine.

— Vreun pericol? se miră Kirk.

Ochii lui Demos cercetau marginile ruinelor cu priviri de cunoscător.

— Dacă îţi aminteşti, căpitane Kirk, am spus că aproape toţi de pe Dramia II au murit. Au existat rapoarte despre supravieţuitori din partea unor echipe care au survolat planeta – fără să aterizeze, bineînţeles. Cred că „supravieţuitori” este un calificativ exagerat de optimist pentru bieţii indivizi sortiţi să rămână aici pe vecie. Cu opt ani în urmă, a fost trimis aici un skif teleghidat. De atunci, aceşti supravieţuitori au reputaţia că nu le plac *outsiderii.*

— Destul de ciudat, comentă Spock, având în vedere ceea ce trebuie să simtă. Nu e cazul să te aştepţi de la ei să aibă un comportament logic. Dar, cu siguranţă, nu poţi fi considerat un *outsider,* comandante. Eşti draymian, ca şi ei. Cred că vederea unuia de-al lor ar trebui să-i umple de bucurie.

— Vederea unui draymian de-al lor, da, răspunse Demos cu un fel de râs amar. Dar, pe planeta aceasta nu au mai rămas draymieni… Nu aşa cum îi ştim noi. Prăpastia care ne separă este acum cea care îi separă pe cei vii de morţii vii.

Zăriră iar mişcare în partea dreaptă a zidului, în ruinele către care priveau. Kirk nici nu ar fi observat-o dacă nu ar fi privit, din întâmplare, chiar în direcţia aceea, când silueta se hotărâse să-şi schimbe locul.

— S-ar putea să fie un mort viu, dar tot i-a mai rămas ceva spirit. Nu trebuie lăsat să plece!

Kirk porni în fugă către silueta care încerca să dispară. Spock i se alătură. Demos ezită câteva secunde lungi. Hotărând, se pare, că era mai bine să meargă cu ei, decât să rămână singur în mijlocul străzii, o luă la fugă. Paşii lui enormi îl apropiară repede de ceilalţi doi.

Dacă silueta ar fi aparţinut unui individ sănătos, fără îndoială că acesta şi-ar fi putut pierde cu uşurinţă urmăritorii prin învălmăşeala de ziduri şi clădiri pustii. Din cât îl zăriseră de câteva ori, părea să fie zdrenţăros şi cocoşat. Fugea în salturi dezlânate, ciudate.

— Acolo, căpitane, şopti Spock, e în spatele acelei movile.

Movila servise cândva drept fundaţie pentru o clădire înaltă. Acum, nu mai era decât o grămadă prăbuşită de ciment. Vârfuri ascuţite, rămăşiţe ale structurii de lemn, se ridicau din loc în loc din movila circulară.

Ocoliră movila – şi se opriră brusc. Aici, pavajul se deschidea pe o distanţă de câţiva metri în toate direcţiile. Nu se vedeau ruine, niciun loc în care cel urmărit ar fi putut să se ascundă, înainte ca el să ocolească movila.

— Mi-era teamă că aşa o să se întâmple, rosti Kirk gâfâind. Trebuie să aibă pe aici o vizuină în care s-a strecurat. Parcă l-ar fi scos cineva, prin teleportare.

— Puţin probabil, căpitane, remarcă sec Spock.

Se îndreptă spre un perete abrupt, în timp ce Demos şi Kirk cercetau cu privirea ruinele cele mai apropiate.

— Cred că supoziţia ta iniţială era corectă, căpitane, strigă Spock după puţină vreme.

Ceilalţi doi se apropiară de el şi văzură o crăpătură verticală în zidul de piatră. Despicătura nu era largă, dar, întorcându-se într-o dungă, un draymian se putea strecura prin ea. Pentru Kirk şi Spock, era mult mai uşor.

Depărtându-se cât mai mult unul de altul, pentru a se putea acoperi, cei doi ofiţeri de pe *Enterprise* se apropiră de deschizătură. Nimic anorganic sau neplăcut nu ieşi de acolo, să-i întâmpine.

Se strecurară înăuntru. Pe măsură ce înaintau, era tot mai întuneric, apoi întunericul se rări.

— Interiorul e luminat, şopti Kirk. Nu poate fi o peşteră. Poate e unul din acoperişurile acelea care s-au prăbuşit, total sau parţial, teoretiză ofiţerul unu.

Continuară să înainteze, cu spatele lipit de peretele rece, de piatră. Înapoia lor, vocea lui Demos sună ca o trâmbiţă:

— Eu nu v-aş sfătui să faceţi asta, căpitane. Dramia II este puţin vizitată. Nu ştim ce fel de mutaţii ar fi putut ciuma să opereze în formele locale de viaţă, unele…

— Scuteşte-mă de lecţia de biologie, Demos. Cred că nu te deranjează dacă nu îţi iau în seamă sfatul.

— În zona aceasta, supusă restricţiilor, e bine să fim

extrem de precauţi, căpitane.

— O să am grijă de pielea mea, Spock, dar nu am de gând să îl scap pe supravieţuitorul acela. S-ar putea să nu mai fie alţii prin apropiere, şi nu avem prea mult timp la dispoziţie. Pe urmă, dacă acesta scapă, ar putea să-i prevină pe ceilalţi de prezenţa noastră aici. Şi nu am mai găsi niciunul, niciodată.

Căpitanul păşea mereu înainte, străduindu-se să nu facă prea mult zgomot.

— E viaţa lui Bones în joc, domnule Spock. Nu e mare lucru dacă risc puţin.

Lumina se împuţină, până se făcu aproape întuneric, dar nu dispăru complet. În faţă, se zăreau pete mai luminoase. După câţiva paşi, Kirk se trezi într-o încăpere largă.

Spock avusese dreptate. Se aflau într-o peşteră, al cărei tavan se prăbuşise din loc în loc. Podeaua era punctată cu grămezi de dărâmături din tavan. Privi în jur, dar nici urmă de individul pe care îl urmăriseră.

Apa lustruise piatra, făcând-o neagră şi lucioasă, acolo unde ţâşnea din crăpătura unei stânci. Pârâiaşele subţiri se adunau, formând un ochi de apă. Adăpost împotriva soarelui deşertic, protecţie împotriva carnivorelor şi apă. Simţurile i se ascuţiră – aceasta trebuia să fie locuinţa fugarului, Kirk spera să nu-l fi speriat într-atât încât s-o fi părăsit.

— Căpitane… eşti bine?

Kirk tresări, amintindu-şi că Spock şi Demos aşteptau semnalul lui ca să înainteze.

— Totul e în ordine, domnule Spock, puteţi veni.

Kirk se apropie de marginea ochiului de apă şi dădu cu piciorul de o bucată de lemn carbonizată.

— Locuitori ai peşterilor, murmură el, într-o civilizaţie la nivelul celei de pe Draymia.

— Opera doctorului McCoy şi a medicinei voastre civilizate, răspunse şeful securităţii, cu răceală.

Kirk se răsuci furios spre el.

— Uite ce e, Demos, m-am săturat de acuzaţiile tale.

Până nu dovedeşti…

O umbră se desprinse din întuneric şi făcu un salt înainte. Nu era cu nimic mai arătos decât surorile lui anorganice.

Fusese cândva o fiinţă inteligentă – o inteligenţă trasformată acum în nebunie, nebunie ce i se citea în priviri. Ateriză în spatele lui Kirk, trântindu-l la pământ şi începu să-l izbească sălbatic.

Luat prin surprindere, Kirk nu putu respinge atacatorul, lansat asupra lui cu o furie oarbă. Din fericire, aceeaşi furie oarbă care îl împinsese pe individul demn de milă să-i atace pe Kirk, îl salvă pe căpitan, căci draymianul lovea la întâmplare, fără pricepere şi fără ţintă. Kirk reuşi să se apere de loviturile sălbatice, până ce Spock şi Demos îl imobilizară pe atacator.

Căpitanul se rostogoli într-o parte, singura lui problemă fiind respiraţia accelerată.

— Căpitane…

— E-n ordine, Spock… N-am nimic. Mai mult a vrut să mă lovească, decât a reuşit.

— De ce crezi că te-a atacat, căpitane? întrebă Demos, făcând eforturi să-l țină bine pe nebunul care continua să se zbată.

Kirk se ridică în picioare şi rosti apăsat:

— Eram cel mai aproape de ascunzătoarea lui.

Demos scutură din cap.

— Eşti singura fiinţă umană dintre noi căpitane Kirk. Nu încerca să ocoleşti realitatea. Ai fost atacat pentru că eşti o fiinţă umană, la fel ca doctorul McCoy.

Lua-te-ar dracu’, Demos! ţipă Kirk în sinea lui. Şi la dracu’ cu sistemul ăsta de nebuni. Dar nu rosti nimic. Se mulţumi să-şi scuture uniforma de praf şi se apropie să-l studieze pe captiv.

Teama de pe figura acestuia fusese înlocuită de remuşcare, furia fusese înlocuită de tristeţe, iar răcnetul atacului se transformase într-un geamăt. Era evident că fiinţa aceea nu mai constituia o ameninţare.

— Daţi-i drumul, şopti Kirk.

— Eşti sigur, căpitane? întrebă Spock.

Kirk privi fix în ochii captivului. Acesta nu-i susţinu privirea. Ochii lui priveau undeva, departe, spre o grozăvie mai mare – prea îndepărtată pentru a include cele trei siluete din jurul lui.

Cu mişcări precaute, Demos şi Spock îi dădură drumul. Atacatorul se întoarse, făcu doi paşi şi căzu în genunchi. Se rostogoli pe o parte şi rămase culcat pe podea, gemând şi suspinând a disperare.

Kirk ştiu în momentul acela că trebuia să găsească dovezi absolute, de necontestat, pentru nevinovăţia lui Bones. Presupunerile şi raţionamentele nu aveau să schimbe hotărârea unui popor care fusese supus unei asemenea distrugeri emoţionale şi mentale.

Totuşi, nu se putut abţine să nu dea glas convingerii care îi mâna paşii.

— Demos, trebuie să mă crezi, doctorul McCoy nu ar putea niciodată să se facă răspunzător de… de aşa ceva.

Arătă spre fiinţa prăbuşită în suspine pe podea.

— Bunele intenţii nu pot şterge răul făcut, căpitane.

— Dar cum a rezistat fiinţa acesta epidemiei? se miră Kirk cu voce tare, când un urlet de suferinţă urcă dinspre supravieţuitorul acum inofensiv.

— El şi alţi câţiva, explică Demos, erau pe planeta natală când s-a răspândit epidemia. S-au întors înainte să poată fi opriţi, ca să-i găsească pe cei dragi – prieteni, familie – morţi de ciumă. Au hotărât să rămână aici, să trăiască în căminele lor.

Vocea şefului securităţii stătea să se frângă.

— Nouăsprezece ani de durere… Există suferinţe mai mari decât cele cauzate de microbi. Aşa că, vezi, căpitane Kirk, nu mai există adevăraţi supravieţuitori pe Dramia II.

Capitolul III

— Mi s-a părut că aud zgomote de luptă şi voci!

Cuvintele care străbătură aerul până la urechile celor prezenţi fuseseră rostite cu voce tare, clar, răsunând ciudat în peşteră.

— Te-nşeli, oricine ai fi tu, continuă vocea. A existat cel puţin un supravieţuitor.

Un draymian înalt se îndrepta către ei, păşind peste o grămadă de pietre căzute din tavanul prăbuşit. Hainele îi erau zdrenţuite, trupul slăbit, dar altfel semăna cu Demos mult mai tare decât trupul contorsionat de pe podeaua peşterii.

— N-am fost găsit de niciuna din echipele venite în recunoaştere, nici de echipajele navelor care i-au lăsat aici

pe cei veniţi să jelească morţii. Dar am supravieţuit ciumei – prin ce miracol, nu ştiu. Pierdusem orice speranţă de a fi salvat.

— Atunci, trebuie să-ţi aminteşti cum a fost în timpul epidemiei, începu Kirk, nerăbdător. Ne poţi spune.

— Îmi amintesc, dădu noul venit din cap.

Demos, se holba neîncrezător.

— Îmi amintesc de oamenii din jurul meu şi de doctori, care deveneau albaştri, apoi verzi, iar la urmă de un roşu întunecat. Intrau în comă, îşi pierdeau puterile, apoi…

Se opri. Vocea puternică i se frânse, ultimele cuvinte, şoptite, pierzându-se ca un ecou prin galeriile peşterii.

— Modificările de pigmentaţie asociate bolii, aşa cum se menţionează în raport, căpitane, comentă Spock.

Kirk dădu aprobator din cap, cu atenţia concentrată asupra supravieţuitorului.

— Trebuie să-ţi aminteşti, întrebă el grăbit, înainte de izbucnirea epidemiei a fost aici o misiune din partea Federaţiei, o misiune medicală, care includea fiinţe umane în personalul ei. Erau conduşi de un om pe nume McCoy – doctorul Leonard McCoy. El a fost responsabil cu vaccinarea întregii colonii. Trebuie să te fi tratat şi pe tine… sau, cel puţin a asistat la vaccinarea ta. Îţi aminteşti de el?

Kirk nu ştia ce să aştepte de la un străin care stătuse izolat atâta vreme, supravieţuind în mijlocul ruinelor unei colonii lăsată pradă uitării, şi a locuitorilor ei. Cu minţile rătăcite, Străinul avea să ezite puţin – era şi normal – încercând să-şi amintească un trecut atât de îndepărtat şi de dureros.

Dar nu se întâmplă astfel. Supravieţuitorul se învioră imediat şi începu să povestească, de parcă totul s-ar fi petrecut cu o zi înainte.

— Un medic pământean, tânăr… sigur că da, mi-l amintesc pe doctorul McCoy. Cum să uit fiinţa care mi-a salvat viaţa?

În pofida diferenţelor sociale şi psihice dintre specii,

privirile schimbate între Kirk, Demos şi Spock nu aveau nevoie de interpretare.

— Este acelaşi om, interveni Demos într-un târziu, care este responsabil de moartea acestei colonii.

Făcu un gest larg, arătând către peisajul dezolant din jur.

Supravieţuitorul nu fu nici intimidat, nici impresionat, aşa cum ar fi fost de aşteptat din partea unei fiinţe care asistase la moartea altor mii de semeni. Privi cu îndrăzneală în ochii comandantului securităţii draymiene.

— Ştiam puţine lucruri despre Federaţie şi despre rasele care o compun, în anii aceia de demult, începu el, rar. A trecut multă vreme. Poate că acum ştiu mai multe. Dar cred că şi atunci ştiam că diferenţele dintre noi nu erau mari. Deşi am avut de a face cu acest doctor McCoy foarte puţină vreme, cred că am reuşit să-l cunosc bine. Nu pot să cred că vorbeşti despre aceeaşi persoană care mi-a salvat viaţa.

Supravieţuitorul căzu pe gânduri, cufundat în amintiri.

— Uneori părea că nu e foarte convins, da, lăsa impresia că ezită. Dar făcea totul cu o bunătate şi conştiinciozitate care erau pornite din inimă. Tu, comandante, orice ai fi…

— Demos, de la Securitatea Internă de pe Draymia.

— Ei bine, Demos, Comandant al Securităţii draymiene, eu, Kolti, cred că ţi-ai greşit omul, concluzionă el cu hotărâre. Cine salvează nu poate fi criminal.

Demos îi aruncă lui Kolti o privire plină de frustrare şi furie, dar supravieţuitorul văzuse lucruri mult mai rele în aceşti ultimi ani decât privirea unui şef al securităţii plin de sine. Nu dădu niciun semn că şi-ar schimba povestea sau părerea despre doctorul McCoy.

Expresia îngrijorată a lui Kirk dispăru, lăsând loc unui zâmbet.

— Deci eşti sigur că acest doctor McCoy e cel care te-a salvat? întrebă, făcându-l pe Spock să ridice mirat din sprâncene.

— Da, chiar aşa.

— Pentru tine s-au scurs mai multe vieţi stând aici, Kolti,

afirmă Kirk, cu privirea aţintită către draymianul înalt, şi ştiu că eşti nerăbdător să te întorci acasă.

— Am depăşit orice limită a răbdării, confirmă Kolti, şoptit.

— Arăţi a fi genul de fiinţă inteligentă care ar pune anumite lucruri mai presus de confortul personal. Ai auzit ce a spus şeful securităţii. Doctorul McCoy ţi-a salvat viaţa. Nu sunt mulţi cei care au şansa să răsplătească un asemenea gest. Tu o ai. Ţi-ai putea amâna întoarcerea la prieteni şi familie atâta vreme cât să depui mărturie pentru el şi să împiedici ca o pată ruşinoasă să intre pentru totdeauna în analele justiţiei draymiene?

— Nu mi s-ar fi oferit această şansă dacă nu ar fi fost doctorul McCoy. Voi face tot ce-mi cereţi.

Kirk dădu aprobator din cap. Avea dovada... o dovadă fermă, dintr-o sursă care nu putea fi nici combătută, nici intimidată. Scoase radioemiţătorul de la centură.

— Domnule Scott, teleportează-ne la bord pe toţi patru. Şi repede. S-ar putea să fi stat deja prea mult aici.

— Da, domnule, veni răspunsul entuziast al inginerului şef.

În fundul peşterii, printre bucăţi de ciment şi pietre, o siluetă care se zvârcolea pe jos şi gemea sări deodată în picioare, văzând miracolul care se desfăşura înaintea ochilor săi. Firimituri de soare coborâră în peşteră şi înghiţiră cele patru corpuri.

Totul se întâmplă foarte repede. Apoi rămase iarăşi singur, cu apa ce susura liniştită şi apropierea nopţii...

Imediat ce reintegrarea se încheie, Kirk păşi afară de pe platformă şi comandă:

— Teleportează-mă pe punte, domnule Scott.

Scott activă teleportorul.

— Sulu, Arex, pornim imediat la drum. Înapoi către Draymia, la viteză inter-sistemică maximă.

Primi imediat confirmarea şi închise emiţătorul, apoi dădu cu ochii de Scott, care se holba la zdreţurosul, dar mândrul Kolti.

— Ştiu că mi-ai spus să teleportez patru, şi patru am teleportat, căpitane. Dar, ăsta cine e?

— Un prieten draymian al doctorului McCoy.

— Un prieten draymian…?

De uimire, lui Scott îi pieriseră cuvintele, dar continua să se holbeze cu gura căscată la Kolti. Supravieţuitorul păşi precaut în afara platformei de teleportare şi privi uimit în jurul său. Scott ocoli consola şi-i întinse mâna străinului nedumerit.

— Nu pot să-mi dau seama unde ai stat ascuns până acum, amice, dar am impresia că eşti un membru al clanului. Ce hram porţi?

— Membru al… hram? se miră Kolti cu voce tare, în timp ce Kirk şi Spock îl conduceau către turbolift, cu Demos în urma lor.

— E felul domnului Scott de a spune că am descoperit la tine spiritul de prietenie de care, până acum, părea că rasa voastră duce lipsă.

Spock deveni gânditor.

– S-ar putea să ajungem, totuşi, prea târziu pentru a-l salva pe doctorul McCoy. Chiar dacă nu ajungem târziu, mărturia ta s-ar putea să nu fie suficientă pentru a domoli valul de furie care s-a ridicat împotriva lui. Dar au mai fost cazuri în istorie când curajul unuia singur a fost de ajuns pentru a se ridica deaupra părerii celor mulţi.

— Spock încearcă să spună, explică Kirk, didactic, că noi credem că o să ai tăria să mergi până la capăt.

Dădu din mână, pentru a opri răspunsul lui Kolti.

— Ai să fii modest mai târziu, după ce îl salvăm pe McCoy. Deocamdată, domnule Spock, condu-l pe Kolti la, infirmerie. Roag-o pe sora Chapel să-i facă analize complete. Să folosească toate cunoştinţele legate de medicina draymiană. Şi ai grijă să aibă tot ce-i trebuie.

— Mi-aş dori, căpitane, murmură Kolti, ceva de mâncare şi un pat curat.

Kirk dădu din cap şi se întoarse către Scott.

— Vreau să pui în funcţiune computerul de navigaţie,

Scotty. Du-ne pe Draymia cât mai repede cu putinţă – forţează, dacă e nevoie.. Chiar şi minutele contează. Draymienii, încheie el, aruncându-şi privirea către Demos, sunt nerăbdători să se răzbune.

— Poţi fi sigur de asta, confirmă şeful securităţii.

— Le tăiem noi pofta, rânji Scott.

Se aflau la o distanţă de zece minute de Dramia II şi se apropiau de Draymia, când Kirk reuşi să-şi găsească, în sfârşit, timp să se relaxeze după ultimele minute de agitaţie şi să ia legătura cu infirmeria.

— Domnule Spock, mai eşti cu pacientul nostru?

— Da, căpitane, veni răspunsul calm.

— Ce face?

— O clipă, căpitane.

Spock aruncă o privire peste umăr către Kolti, care dormea adânc, întins pe unul dintre paturi.

Numai Spock remarcase cât de îngrozitor de obosit era pasagerul lor. Spock îi admirase tăria şi răbdarea cu care răspunsese întrebărilor puse mai întâi de Kirk, apoi de Chapel. Aşa cum se întâmpla cu toţi stoicii, faţa lui lăsa mai multe să se vadă în timpul somnului.

Chapel trecu grăbită pe lângă el, pentru a ajusta instrumentaţia complicată instalată la patul celui adormit.

— Pare să fie destul de sănătos, deşi este foarte slăbit şi epuizat. Deocamdată, se odihneşte. Un tip pe cinste, căpitane.

— Destul de „pe cinste" încât să constituie martorul nostru de necombătut, sper, răspunse Kirk.

Ridică privirea către ecranul principal. Drumul scurtat trecea prin mijlocul unor aurore intersistemice magnifice.

— Să sperăm că judecata nu a început încă.

— Ne apropiem de orbita Draymiei, domnule, îl informă Sulu.

— Ai auzit, Spock? Cred că l-am putea convinge pe Demos să se teleporteze pe planetă pentru a încerca să oprească procedura legală destulă vreme pentru ca martorul nostru să fie în stare să apară în faţa unui complet

de judecată şi să răspundă la întrebări.

— S-ar putea ca judecata să fie academică, domnule.

Kirk se îndreptă de spate. Vocea lui Spock îşi schimbase parcă tonul, căpătând o nuanţă de… îngrijorare?

— Care-i necazul, domnule Spock?

Primul ofiţer al navei, *Enterprise* mai privi o dată către Kolti, care continua să doarmă. Supravieţuitorul de pe Dramia II se odihnea încă, liniştit… dar expresia feţei sale nu mai era de mulţumire. Dar nu asta era schimbarea cea mai izbitoare de pe faţa lui.

— Căpitane,pielea lui Kolti devine albastră.

În mod normal albicioasă la culoare, pielea străinului căpătase o nuanţă uşor albăstruie. Culoarea ar fi putut părea amuzantă pentru unii, în cel mai rău caz supărătoare. Dar implicaţiile nu erau nici amuzante, nici supărătoare, ci deosebit de grave.

În special pentru un anume Leonard McCoy, doctor în medicină, USSIT.

Kirk atinse butonul şi uşa alunecă într-o parte, permiţându-i accesul în infirmerie. Urmat îndeaproape de Spock şi Demos, se îndreptă în grabă către salonul de carantină, unde Kolti fusese izolat de grabă. Chapel stătea la căpătâiul draymianului, luând analize cu ajutorul unui tricorder medical modificat.

— Îmi pare rău, căpitane, rosti ea în cele din urmă. Totul corespunde cu datele standard. N-am idee ce poate…

— Ciumă! rosti Demos cu răsuflarea tăiată, după ce aruncă o privire către draymianul adormit.

Kirk se răsuci către şeful securităţii. Dacă era vorba de vreo şmecherie, de vreo încercare de a-l oferi de McCoy drept miel de sacrificiu, prin eliminarea singurului său martor… Bănuielile sale se stinseră din două motive: teama din vocea comandatului securităţii din Draymia şi expresia feţei lui. Nici chiar un maestru al artei dramatice draymiene, fu el de părere, nu ar fi reuşit să-şi compună o mască aşa de reuşită, de teroare pură.

— Sigilează întreaga infirmerie, locotenent Chapel. Nu mai intră nimeni, nu mai iese nimeni.

Chapel activă intercomul cel mai apropiat pentru a transmite ordinul, lucrând în continuare cu tricorderul.

Spock era aplecat asupra trupului nemişcat al lui Kolti.

— Cunosc prea puţine lucruri despre fiziologia draymiană., căpitane, şi cu atât mai puţin despre reacţiile lor la anumite boli. Dar cred că acest Kolti a trăit aproape douăzeci de ani de privaţiuni extreme. Când l-am adus la bord era slăbit, subnutrit şi la marginea prăbuşirii psihice. Iar acum… asta. Ciumă, sau nu, nu mai e în stare să depună nicio mărturie, la niciun fel de judecată.

— Trebuie să-l salvăm, adăugă Kirk grăbit.

— De dragul lui McCoy, rânji Demos.

— Da, de dragul lui McCoy, îl repezi Kirk furios. Dar şi de dragul lui Kolti.

Se înfipse în faţa ofiţerului draymian şi-l ţintui cu privirea, arătând ca un terier care provoacă un buldog.

— Ştii ceva, comandante, noi punem foarte mare preţ pe vieţile celor din jurul nostru. Asta te şochează?

Demos rămase fără replică. Reacţia lui Kirk fusese neaşteptat de violentă. Sau poate că până acum se lăsase păcălit de dimensiunile oamenilor şi de politeţea lor controlată. Nu reuşi decât să se bâlbâie.

— Nu voiam să…

Maxilarul îi căzu în jos, iar ochii lui oftalmici se bulbucară înspăimântător.

Kirk se uită curios la el. Era sigur că izbucnirea lui nu îl putuse înspăimânta chiar atât de tare.

— Căpitane…

În vocea lui Spock era ceva…

Kirk nu ştiu datorită cărui impuls îşi privi brusc trupul. Ridică mâinile în faţa ochilor, apoi le întoarse pe o parte şi pe alta. Palmele îi erau albastre. Documentaţia studiată recent îi năvăli în minte.

Anumite specii, cum ar fi taureenii şi vulcanienii, sunt imune. Altele… Gândul, se încheie de la sine… cum ar fi

oamenii, nu.

— Chapel… Locotenent Chapel…

Se repezi grăbit către uşa care ducea spre biroul sorei şefe.

Ea era înăuntru, întinsă peste masa de lucru şi, chiar în timp ce o privea, pielea ei deveni albăstruie.

— Domnule Scott, ofiţer Kyle, deja sunt contaminaţi şi alţii. Carantina a fost impusă prea târziu, strigă el peste umăr către Spock. Chiar în momentul acela, muşchii i se înmuiară şi căzu în genunchi.

Demos întinse mâna să-l prindă. Comandantul draymian căpătase, la rândul lui, culoarea cerului. Kirk murmură, cuprins de ameţeală:

— Imunitate vulcaniană!… Domnule Spock, preia… comanda.

Încercă să mai adauge ceva; gura i se mişcă, dar nu ieşi niciun cuvânt.

Spock îl prinse în braţe, înainte să cadă, lat, pe podea. Îl cără până pe un pat liber, apoi se întoarse şi o aduse pe Chapel. Încercă să facă la fel şi cu Demos, dar greutatea draymianului se dovedi peste puterile sale şi n-avea timp să zăbovească prea mult asupra uriaşului. Se apucă să-l instaleze cât mai confortabil pe podeaua infirmeriei.

Îndreptându-se către punte, Spock dădu peste alţi membri ai echipajului, împrăştiaţi pe coridoare, acolo unde căzuseră, în timp ce colegii lor, încă sănătoşi, se chinuiau să-i ajute. Carantina părea inutilă acum. Această boală misterioasă se răspândea prea rapid.

Se instala cu viteză alarmantă, efectele ei fiind irezistibile şi copleşitoare. Ordonă membrilor sănătoşi ai echipajului să îi instaleze confortabil pe cei bolnavi chiar pe locurile unde se găseau şi să se întoarcă la posturile lor, unde să continue să-şi facă datoria câtă vreme le era posibil. Era un ordin brutal, dar inevitabil.

Nimeni nu-l contrazise, nimeni nu obiectă.

Situaţia pe punte nu era cu nimic mai bună. Numai Sulu mai avea culoarea normală a pielii, cu toate că şi ea avea o

uşoară tentă de albastru. Reuşi, însă, să-l ajute pe Spock să plaseze nava pe o orbită în jurul Draymiei.

Se aşeză pe locul lui Kirk şi activă jurnalul.

— Jurnalul căpitanului. Suplimentar. La comandă, primul ofiţer Spock. Ne aflăm pe o orbită în jurul planetei Draymia, în condiţii de carantină generală. Situaţia este critică. Se pare că am contractat ciuma care a exterminat colonia draymiană de pe Dramia II. Aproape întreg echipajul navei a fost deja afectat, unii aflându-se în fază înaintată de boală. Având funcţia de ofiţer la comandă, am pus în aplicare Ordinul General numărul Şase.

Spock făcu o pauză, pentru a întoarce capul către Sulu, care se albăstrea tot mai tare.

— Ordinul General Şase a fost activat, locotenente?

— Da… domnule, răspunse navigatorul încet, cu greutate.

— Dacă toţi cei de la bord vor pieri sau vor deveni incapabili de acţiune la sfârşitul perioadei de douăzeci şi patru de ore, continuă Spock, şi computerul nu va fi contactat de autoritatea necesară pentru a fi anulat, nava se va auto-distruge, pentru a proteja alte fiinţe de boală.

În timp ce dicta încheierea – ultima, poate – reflectă la ironia situaţiei. Se părea că doctorul McCoy avea să supravieţuiască mai mult decât ei toţi.

— Interesant, şopti el.

— Ce anume, domnule? întrebă Sulu.

— Prezintă-te la infirmerie, locotenente.

Vocea lui Sulu devenea înfundată, greu de înţeles.

— Dar, domnule… ai nevoie de cineva… să monitorizeze… să…

— Ţi-am dat un ordin, domnule Sulu. O să… mă descurc singur cu instrumentele necesare.

Prea slăbit pentru a răspunde, Sulu se ridică, tremurând, în picioare, şi porni către ascensor. Uşile se deschiseră, înainte ca el să apese pe buton.

Kirk stătea în uşă, clătinându-se uşor, dar oarecum înviorat şi destul de stăpân pe sine. Fiecare pas pe care îl

făcea părea să îi creeze dureri, fiecare clipire o simţea ca pe o lovitură de ciocan pe nervii orbitelor sale.

— Spock… reuşi el să şoptească.

Ofiţerul unu se răsuci brusc, căpătând o expresie de alarmă, maxim posibilă pentru mimica lui.

— Căpitane, cum…? În starea aceasta, nu ar trebui…

— Stimulanţi, îngăimă Kirk. În cantităţi mari… temporar…

Spock ajunsese deja lângă el şi îl sprijinea să se aşeze pe scaunul de comandă. Kirk dădu din mână, ca să oprească obiecţiile celuilalt.

— Trebuie găsit un antidot… repede. Numai un singur om poate… McCoy…!

— Căpitane, interveni Spock cu blândeţe, întregul personal medical al unei civilizaţii avansate ca cea de pe Draymia nu a putut găsi remediul pentru această boală, în atâţia ani de cercetări.

— Nu ştim dacă ei s-au ocupat direct de problema asta, Spock. Demos ne-a spus cât de tare se temeau echipele lor să nu fie contaminaţi.

Făcu o grimasă.

— În timp ce lui Bones i-a plăcut întotdeauna să intre în contact direct cu problemele studiate.

— Cred că draymienii au extins carantina şi la personalul medical, imediat ce au aflat că boala avea procent de mortalitate sută la sută. Poate că au existat câţiva medici care s-au sacrificat, încercând să găsească un remediu. La început. Dar chiar şi atunci, nu aveau avantajul unei bănci de date Federale computerizate, sau acela de a dispune de un savant cu priceperea şi experienţa lui Bones în cercetarea bolilor rare.

— Trebuie să-l aducem înapoi aici… înapoi aici…

— Draymienii nu vor permite… începu Spock. Apoi tăcu.

Kirk căzuse într-o stare de semi-inconştienţă.

Spock rămase pe gânduri, cântărind această posibilitate, care s-ar fi opus soluţiei propuse de Kirk, analizând alternativele şi probabilităţile, înainte de a se îndrepta

către scaunul locotenentului Uhura, rămas vacant, de la staţia de comunicaţii.

— Portul Draymia, anunţă figura apărută pe ecran.

— Aici nava federală *Enterprise,* ofiţerul unu, Spock. Trebuie să vorbesc imediat cu Prefectul Suprem.

— Cunoaştem puterea şi posibilităţile voastre, ofiţer Spock, spuse individul de la celălalt capăt, dar ai impresia că Prefectul Suprem este o persoană care poate fi chemată la orice…

— Dacă nu vorbesc chiar acum cu Prefectul vostru Suprem, îl avertiză Spock, prevăd o devansare a gradelor tale, cu o precizie de nouăzeci şi şapte virgulă opt la sută. Este vorba despre epidemia de pe Dramia II.

Ochii bulbucaţi se rostogoliră în toate direcţiile, şi în comunicator răsunară comenzi răcnite, în timp ce draymianul descria tot felul de gesturi cu amândouă mâinile.

Ecranul clipi. Imaginea se tulbură, apoi pe ecran se contură imaginea Prefectului Suprem, apărut în grabă, când imaginea se stabiliză. Se lupta cu tunica.

— Domnule Spock, ce vrea să însemne asta? Ce este cu epidemia – şi de ce vorbeşti tu, şi nu căpitanul tău?

— Căpitanul Kirk şi majoritatea personalului navei sunt în prezent în imposibilitatea de a-şi exercita îndatoririle, răspunse Spock cu seninătate. Epidemia de pe Dramia II a izbucnit şi pe nava noastră. Ciumă la bord.

Prefectul avu o privire de panică.

— Desigur, domnule Spock, nu trebuie…

— Ciuma nu va fi adusă pe planeta voastră. Nu sunt aici pentru a te ameninţa, ci pentru a cere ajutor. În eventualitatea că nu se va găsi niciun antidot pentru ciumă, *Enterprise* se va auto-dezintegra, înainte ca ziua să se încheie.

Prefectul ascultă cuvintele lui Spock fără să clipească. Dar, când Spock începu să vorbească, căpătă un aer suspicios.

— Comandantul Demos va muri împreună cu noi. Regret.

Există o singură cale pentru a-l salva şi a salva supravieţuitorul de pe Dramia II, care poate depune mărturie despre nevinovăţia prizonierului vostru. O mulţime de vieţi şi de adevăruri sunt în joc, şi numai un singur om poate găsi soluţia la toate: doctorul McCoy. Trebuie să-l eliberaţi imediat. Temporar, dacă vreţi – dar nimeni altcineva nu are priceperea lui de a găsi un posibil antidot în timpul care ne-a mai rămas.

Prefectul rămase pe gânduri câteva secunde lungi… era şi normal, având în vedere valul de informaţii pe care Spock tocmai îl revărsase asupra lui. Era evident că hotărârea îl costase enorm, dar o pronunţă cu fermitate.

— Nu pot, anunţă el în cele din urmă.

— Supravieţuitorul, Kolti, este un martor pentru doctorul McCoy. Poate depune mărturie în favoarea lui. Sunt aici mulţi alţii, aparţinând de diferite rase, care vor muri dacă nu îl eliberaţi. S-ar putea să murim oricum cu toţii, inclusiv doctorul McCoy. Dacă ai aşa de puţină încredere în priceperea lui medicală, cel puţin eliberează-l să moară de ciumă, împreună cu prietenii săi.

— Logica ta pare plauzibilă, vulcanianule, dar nu e susţinută de fapte.

— Trebuie să ai încredere în mine. Nu am ce alte asigurări să-ţi dau.

Prefectul părea o creatură înţelegătoare. Dacă Spock interpreta corect expresia feţei străinului, liderul draymian trecea prin frământări mentale dureroase.

Expresia feţei îi deveni vicleană.

— Mai este cineva ciare m-ar putea convinge. Lasă-l pe acest martor, pe acest pretins supravieţuitor, să-mi vorbească.

— Imposibil, şi el este grav bolnav.

Frustrarea luă mult prea brusc locul deliberării la celălalt capăt al transmisiunii.

— Demos nu poate vorbi, martorul nu poate vorbi, nici căpitanul Kirk nu poate vorbi – şi tu îmi ceri să-l eliberez pe acuzatul McCoy. Pe încredere, bineînţeles. Crezi că poţi

obţine eliberarea acestui criminal, aşa de uşor? Nu te-ai gândit că aş putea vedea dincolo de cererea ta disperată?

Ecranul se stinse.

— McCoy, îngăimă Kirk din spatele lui Spock. Trebuie să-l aducem aici pe McCoy.

Ofiţerul unu încercă să restabilească legătura, dar de data aceasta staţia de la solul Draymiei refuză să accepte semnalul, în cele din urmă, renunţă să mai încerce şi se apropie de Kirk.

— Căpitane, eşti…?

— Timp de un minut, sunt bine, apoi mă copleşeşte slăbiciunea – stimulanţii, domnule Spock. Efect obţinut în urma unei doze administrate la întâmplare… corpul meu va plăti pentru asta, cândva, cred… Ce…?

Spock scutură din cap.

— Draymienii refuză să-l elibereze. Din păcate, nu au niciun motiv să aibă încredere în noi. Au tot dreptul să fie precauţi, dar totodată, nu reacţionează logic.

— Nu, Spock, izbuti să spună Kirk cu respiraţia întretăiată, reacţionează emoţional. Îmi pare rău că o civilizaţie aşa de mare din univers se dovedeşte a fi mai puţin logică decât vulcanienii.

— Este deranjant uneori, admise Spock, fără să remarce ironia lui Kirk. Dar dacă-mi acorzi libertatea de a improviza în faţa greutăţilor, cred că aş putea totuşi să obţin eliberarea doctorului McCoy.

Kirk îl fixă cu privirea.

— Asta ar însemna încălcarea mandatului oficial, domnule Spock.

— Numai litera lui, căpitane. Doctorul McCoy le-ar putea fi returnat pentru judecată, pe urmă. Cred că nu e nevoie să spun că măsura pe care o propun este o măsură disperată. O să-l împrumutăm puţin pe doctorul McCoy. Dacă o să murim, nu cred că o să-i mai pese de ceea ce-i vor face draymienii.

— Eşti sigur că ai s-o scoţi la capăt, Spock?

— Intenţionez să…

— Nu, nu-mi spune.

Kirk nu avea nevoie de gândire. Îşi sprijini palmele pe braţele scaunului şi se ridică. Spock se repezi să-l sprijine.

— Cred că pot să activez teleportorul pentru tine, Spock…

— Ai grijă, căpitane, îl preveni ofiţerul unu.

Ajunseră cu mare greutate în camera de teleportare. Spock aşteptă pe platformă, în timp ce Kirk ajusta instrumentele.

— Nu mi-ar place să fiu materializat la câţiva kilometri deasupra capitalei…

Kirk dădu din cap, reuşi să schiţeze un zâmbet şi activă teleportorul. În mintea sa, cuprinsă de febră, mai era o întrebare pe care trebuia să i-o pună lui Spock…

Nu reuşi să şi-o amintească, înainte ca ofiţerul unu să dispară.

Era întuneric, când Spock se materializă pe strada paralelă cu clădirea justiţiei. Întuneric şi târziu.

Se simţea totuşi expus, dar din fericire, se părea că niciun draymian nu trecea pe acolo, să-i observe sosirea. Oricum, un draymian de rând nu i-ar fi dat cine ştie ce atenţie.

Asta, gândi el, poate pentru că draymienii aveau mai mult control asupra emoţiilor lor, decât arătaseră liderii lor până acum, sau poate că arestarea lui McCoy fusese ţinută în secret până acum. Altfel, până acum, clădirea ar fi fost, în mod sigur, luată cu asalt de mulţime. De aceea, se putea aştepta să fie privit mai degrabă cu curiozitate decât cu aversiune, de un cetăţean de rând.

De data aceasta, avea să întoarcă secretul guvernului în favoarea sa.

Dimensiunea sa, mai redusă decât a băştinaşilor, prezenta reale avantaje. Îi dădea posibilitatea de a se strecura cu uşurinţă prin labirintul de coridoare din clădire, neobservat de gardienii de noapte. Aceştia moţăiau şi nu-şi dădeau osteneala să scotocească, cu privirea prin cotloanele unde draymienii nu aveau cum să încapă.

Dar, cu cei doi gardieni ce stăteau de pază în faţa încăperii unde se afla McCoy, lucrurile stăteau altfel. Păreau a fi perfect treji, atenţi şi în stare să folosească rapid armele cu aspect primitiv, dar – sigur – mortale, atârnate la centură.

Spock ezită o clipă, mirat de prezenţa a numai doi gardieni la celula unui criminal atât de periculos, cum era considerat McCoy. Apoi îşi aduse aminte că doctorul fusese predat de bună-voie. Draymienii nu aveau niciun motiv să presupună că cei de pe *Enterprise* îl dăduseră, cu bună ştiinţă, numai ca să vină să-l răpească mai târziu.

Acesta era motivul pentru care Spock se grăbea – pentru că, dacă Prefectul avea timp să se gândească la recenta conversaţie…

De un lucru era sigur – nu mai era momentul să dezbată etica situaţiei cu gardienii lui McCoy. Asemenea indivizi erau rareori selectaţi pe baza receptivităţii lor la logica persuasiunii sau pentru gândirea lor originală. Nu credea deloc că ei aveau să reacţioneze pozitiv, dacă le-ar fi anunţat intenţiile sale.

Scoase un stilet de la centură şi îl aruncă pe coridor. Zgomotul căderii lui răsună în liniştea desăvârşită. Cei doi gardieni se alertară imediat. Cu mâna pe armele de la şold, o luară la fugă să cerceteze sursa zgomotului.

Un succes neaşteptat – Spock nu sperase să părăsească amândoi postul de pază. Uşa fără gratii de la celula lui McCoy era deschisă.

Dar cei doi gardieni nu păruseră deloc incompetenţi. Şi nici nu erau. Deci mai era aici ceva de care trebuia avut grijă. Păşind neauzit pe coridor, se strecură în celulă şi descoperi imediat despre ce era vorba. O lovitură rapidă azvârli arma din mâna gardianului, care aştepta lipit de perete. Dar o mână uriaşă se încolăci peste talia lui Spock, ridicându-l în aer, strângând, tăindu-i respiraţia.

Nu era timp să experimenteze, aşa că Spock pipăi braţul, în timp ce muşchii se contractau. Găsind punctul pe care îl căuta, îşi mişcă degetele într-un anume fel…

Gardianul se prăbuşi cu o viteză satisfăcătoare. Când atinse podeaua, zgomotul făcut fu suficient de puternic să-l trezească pe McCoy, care adormise.

Se rostogoli jos din pat şi făcu ochii mari. Imediat ce-l recunoscu pe Spock, se ridică în picioare şi se repezi către peretele celulei.

— Spock... ce naiba...

Spock îi ignoră întrebările şi întoarse capul către uşa deschisă. Probabil că cei doi gardieni de afară căutau încă sursa zgomotului. Cartela de control atârna vizibil la şoldul gardianului căzut. Spock o analiză şi acţionă butoanele necesare.

— Explicaţia mai târziu, doctore – nu am timp acum. Şi vorbeşte încet.

Primul nimb de particule strălucitoare, care îl învăluise pe McCoy, dispăru. Acesta încerca să vorbească şi să se trezească, în acelaşi timp. Combinaţia rezultată din amestecul de întrebări şi acuzaţii era, normal, o frază încâlcită.

— V-aţi pierdut minţile, tu şi Jim? concluzionă el confuz. Asta... asta este evadare.

— Fii amabil şi ieşi din zona câmpului de forţă, şi vino cu mine, doctore...

McCoy făcu un pas înapoi.

— Spock, nu pot. Este ilegal. Ai văzut mandatul. Trebuie să suport judecata. Vreau să fiu judecat.

Pe faţă i se citea agonia.

— Trebuie să aflu...

— Ai să fii judecat şi o să afli, doctore, insistă Spock, privind neliniştit, când spre doctorul recalcitrant, când spre uşa deschisă, după ce găseşti un antidot pentru ciuma care e pe cale să omoare tot echipajul navei *Enterprise.*

— Ciumă...? începu McCoy.

— Am găsit şi un supravieţuitor, pe Dramia II. Un potenţial martor în favoarea ta. Nu ştiu dacă boala se afla în el în stare latentă până ce a ajuns la bord, sau cum s-a întâmplat. Asta trebuie să descoperi tu. Fiinţele umane

sunt sensibile la boala aceasta, la fel ca draymienii. Aproape toţi cei aflaţi la bord sunt grav bolnavi.

— Spock, de ce nu-mi spui întâi lucrurile importante.

— Niciodată nu mă întrebi întâi de lucrurile importante, doctore.

McCoy ieşi grăbit din zona câmpului de forţă şi se apropie de zona razei de teleportare.

— Doctore, gândeşte-te că draymienii s-ar putea, totuşi, să te achite. Dar, dacă te întorci la bord, vei fi expus la îmbolnăvire. S-ar putea chiar să mori.

Complet treaz acum, McCoy îşi dădu la o parte părul de pe frunte, şi îi aruncă o privire scurtă.

— Sunt conştient de asta... doar sunt doctor, nu? Mă surprinde chiar că te-ai gândit să-mi atragi atenţia.

— Îmi cer scuze, doctore, dar…

Spock se uită către uşă.

— Nu am mai acţionat în condiţii de stress de multă vreme.

Scoase comunicatorul.

— Suntem în afara celulei, căpitane. Teleportează-ne la bord.

Se auzi o voce speriată, furioasă. Nu din comunicator, ci din pragul uşii. Ceilalţi doi gardieni se întoarseră. Le trebui mai puţin de o secundă să îl vadă pe noul venit, să observe că prizonierul stătea alături de el, în loc să se afle în spatele peretelui magnetic, şi să dea cu ochii de tovarăşul lor, lungit pe podea.

O rafală de gloanţe mici, explozive, trecu exact prin locul unde McCoy şi Spock stătuseră doar cu câteva fracţiuni de secundă mai devreme. Peretele opus fu făcut fărâme.

Capitolul IV

McCoy recapitula deja în minte tot ceea ce ştia despre epidemia de pe Dramia II, din momentul în care reintegrarea sa se încheiase, pe platforma de la bordul navei. Speculaţiile ştiinţifice dispărură, imediat ce dădu cu ochii de Kirk, a cărui piele devenise acum verde-închis, şi al cărui trup atârna peste consola teleportorului.

— Jim!

Kirk ridică privirea şi zâmbi chinuit.

— Salut, Bones. Bine-ai venit înapoi.

Se prăbuşi înainte ca McCoy să apuce să păşească afară de pe platforma de teleportare.

Îngenuncheat lângă Kirk, McCoy îl întoarse cu faţa în sus şi îi studie trupul slăbit, de parcă sursa îmbolnăvirii s-ar fi arătat imediat – ca o mişcare sub piele, sau ca nişte microbi luminoşi care să scrie cu trupurile lor formula unui

ser eficient.

Dar Kirk zăcea acolo, şi atâta tot.

— Ajută-mă să-l duc la infirmerie, Spock.

Îl duseră împreună pe braţe, până în laboratorul Iul McCoy, şi îl întinseră alături de ceilalţi doi care fuseseră atacaţi primii – Kolty şi Demos.

Cei doi draymieni şi un om zăceau nemişcaţi ca nişte morţi. Era o boală tăcută, eficientă. Bolnavii nu dădeau disperaţi din mâini, nu trăgeau neputincioşi aer în piept, nu aveau halucinaţii şi nu ţipau de durere – numai pielea căpăta nuanţele acelea oribile de culoare… după care urma moartea.

Doar Kirk, aflat încă sub influenţa tot mai slabă a supradozei de stimulenţi, se trezea din când în când şi murmura fraze incoerente. McCoy nu-şi pierdu vremea ascultându-l.

În schimb, îl studie pe prietenul său cu toată obiectivitatea de care era în stare. Numai concentrându-şi atenţia asupra punctului de vedere medical, mintea avea să-i rămână suficient de limpede pentru a căuta o soluţie.

Era conştient că se expusese deja masiv infecţiei. Până la instalarea bolii trebuia să acţioneze rapid. Mai întâi, capacitatea lui de muncă, iar mai apoi viaţa, aveau să i se scurgă rapid.

Nu trebuia să fie aşa de greu. Ar fi trebuit să găsească o soluţie. Dar nu găsise. Nu putea.

McCoy izbi cu pumnul în consola computerului medical de parcă acesta ar fi fost responsabil de dezastrul care se apropia cu paşi mari şi siguri. De fiecare dată când părea că se află aproape, literele albe, aceleaşi blestemate litere albe, apăreau brusc pe ecranul anexă:*. INTERCORELARE LIPSĂ – PROPUNERE INEFICIENTĂ*… Şi trebuia să o ia din nou de la capăt. Doctor? Cine spunea că el este doctor? Prostise destul pe toată lumea.

Gândi cu amărăciune că, dacă draymienii avuseseră dreptate în tot acest timp, atunci avea să fie executat de

ciuma pe care el o pornise. Nu-l deranja să fie supus unei asemenea justiţii, complet impersonală.

Dar îl deranja foarte mult faptul că toţi prietenii lui aveau să plătească împreună cu el – victime ale unei incompetenţe mult mai mature decât prima.

Privi spre locul unde stătea Kirk. Calm, aparent relaxat, ofiţerul unu studia o altă anexă legată de computerul medical. Nu aveau să găsească un antidot acolo... McCoy devenise sigur de asta. Dar probabil îl ajuta pe Spock să mai scape de senzaţia apăsătoare de disperare.

În plus, exista întotdeauna o şansă cât de mică să găsească ceva în documente, care să-i conducă la un indiciu cât de mic.

Dă-i un deget...

— Ai găsit ceva, Spock?

— Negativ, doctore.

McCoy studie ecranul său, apoi îşi frecă fruntea.

— Problema este că aceste modificări violente de pigmentaţie nu seamănă cu simptomele vreunei boli cunoscute, sau de care să fi auzit măcar, în treacăt.

Nu se leagă, nu se lipeşte, nu se corelează, nu se corelează... dar modificările de pigment erau simptomele majore, nu-i aşa? Ei nu-i aşa?

Dădu glas într-o doară unui gând periferic.

— Spock, ştim că vulcanienii sunt imuni la această boală. Asta nu înseamnă că nu pot fi purtători.

— Nu, doctore, nu înseamnă.

— Şi touşi, ai coborât după mine.

Spock nu ridică privirea de pe ecranul său..

— Având în vedere intransigenţa draymienilor cu privire la cererea mea de a te pune în libertate, am socotit justificat să-mi asum un risc calculat.

În momentul acela, McCoy nu rămase singurul din încăpere a cărui conştiinţă explodă.

Metoda lor de cercetare era eronată în esenţă. În mod sigur, draymienii epuizaseră orice cercetare în această direcţie. Un student la medicină în primul an, care nu avea

mintea încărcată cu tot felul de cazuri, ar fi găsit pe loc o soluţie. Dar el, cu statisticile şi experienţa de o viaţă îngrămădite în cap, nu reuşea să vadă prin stratul de cunoştinţe acumulate. Oare mai era măcar capabil să aibă o idee originală, încă?

Unde era prospeţimea tinereţii acum, când era atâta nevoie de ea?

Privi din nou către Demos, Kolti şi Kirk. Culoarea lor se schimba în roz. În curând, avea să devină de un roşu strălucitor şi atunci nu avea să mai conteze ce idei grozave, ce revelaţii va avea.

— Intensifică ritmul, Spock. Amicii noştri intră în faza finală.

— Un avertisment inutil, doctore.

Aşa era. Spock se străduia, deja, cât putea de tare. Dacă nu se citea niciun semn pe faţa lui, era din cauză că niciun dram de energie nu era irosit în tensionarea vizibilă a muşchilor, sau în respiraţia agitată.

McCoy încercă chiar o transmisiune, în speranţa de a intra în contact cu Alco III, colonia federală cea mai apropiată, care dispunea de cunoştinţe medicale avansate. Dar nici asta nu-i reuşi.

— Spock… Spock! ţipă el, încercând să atragă atenţia ofiţerului unu, care era concentrat la ecranul anexei computerului. Încerc să iau legătura cu Alco III. Poate că este prea departe, dar – îşi îngustă ochii, să poată vedea pe ecran – nu ar trebui să înregistrez literele astea încâlcite.

Spock se uită la el şi spuse cât se poate de calm:

— Nu are de ce să te surprindă asta, doctore. Fără îndoială că vreuna dintre numeroasele aurore se află acum între Draymia şi Alco. Nici măcar undele radio nu pot penetra o auroră de dimensiuni uriaşe.

Rămăsese să se descurce singur. Pierduse câteva minute preţioase, în speranţa unui ajutor de la un înger salvator îndepărtat. McCoy închise anexa şi se rezemă în scaun, să se gândească. În spatele lui, Kirk mormăia.

Auzise ultimele cuvinte schimbate între cei doi şi, chiar în subconştientul său, era ataşat de frumuseţile universului pe care îl iubea aşa de mult.

— Fenomen local… excitaţie de auroră, minunată, minunată… îşi schimbă culorile, modifică nuanţele, magnific…

— Evrika! ţipă McCoy.

— Nu e nevoie să ţipi, doctore. Au o natură deosebită, dar nivelul radiaţiilor este departe de a fi mortal, nu este nici măcar pe departe periculos.

McCoy se ridică de pe scaun şi se întinse.

— Într-o zi, Spock, o să mă aşez şi o să corelez relaţia dintre radiaţia aurorei şi efectul ei asupra melaninei din pielea umană – şi draymiană. Dar nu acum.

Spock rămase pe gânduri, timp de câteva secunde, apoi deveni aproape entuziast.

— Modificările din pigmentaţia pielii nu sunt un simptom al bolii. Ele sunt efecte separate, cauzate de radiaţiile aurorei.

McCoy dădu din cap, cu putere.

— Introdu în computer aceleaşi date pe care le-am mai folosit, fără să menţionezi schimbările de culoare a pielii. Vezi dacă obţinem un rezultat, de această dată.

Spock nu mai pierdu vremea. Schimbarea datelor din program necesită numai un minut. Urmă o pauză scurtă… apoi, cuvintele şi cifrele începură se se deruleze pe ecran.

— Repede… doar atât spuse McCoy.

— Cred că este ceea ce îţi trebuie, doctore, anunţă Spock, analizând formula care se contura.

Dându-şi seama că tremură uşor, McCoy se aşeză pe scaun.

— Schimbarea culorii pielii nu avea nimic de-a face cu boala. Noi am introdus-o ca simptom… nu e de mirare că nu putea fi corelată de computer cu restul informaţiilor noastre.

— Ne dă acum un antidot… iar în ce priveşte cauza bolii, oftă el, aceea este tot aurora.

— Dar, doctore, începu nesigur Spock, tocmai ai spus că era un efect separat.

— Este, dar radiaţia constituie cheia problemei. Numai că nu are nicio legătură cu schimbările de culoare. Trebuie să fie un virus, o bacterie care este stimulată de radiaţia aurorei. Din moment ce aurora le stimulează pe amândouă, e normal ca schimbarea de culoare să pară a fi un rezultat al bolii – dar, de fapt, nu au nicio legătură din punct de vedere medical.

Tăcu.

— Cu nouăsprezece ani în urmă, Dramia II trebuie să fi traversat o centură de auroră puternică. Nu pot să fiu sigur… nu mă ocup de astronomie. Dar pariez că o verificare a istoriei expediţiei va confirma asta. Îmi amintesc, totuşi, de un cer puternic colorat, noaptea. Aproape tot timpul am fost prea ocupat, ca să admir culoarea locală.

Vocea i se frânse.

— Curcubeu al morţii – a adus această ciumă originală, aşa cum aurora a adus-o din nou, de data aceasta. Nu am fost afectaţi, până ce un purtător de microb în stare latentă – Kolti – a fost adus la bord. Cred că o verificare a istoriei planetei Draymia chiar ar da la iveală cazuri de persoane care au suferit schimbări de culoare… revenind la normal după trecerea aurorei.

Vocea îi deveni şoaptă. Spock nu insistă să capete lămuriri în plus – uşurarea care apăruse în vocea lui McCoy era o chestiune personală, ce nu trebuia întreruptă sau împărtăşită. Era o uşurare care nu putea fi judecată pe nicio scară general umană… ci numai după standardele unei singure persoane – doctorul Leonard McCoy.

— Atunci, eu nu am avut nimic de-a face cu epidemia.

Clipi, apoi veni să se instaleze înapoia lui Spock, de unde privi la ecran.

— Iată virusul nostru, aşa cum ai presupus, doctore.

Spock manevră butoanele, şi apăru un nou val de informaţii.

— Şi iată declaraţia de care mă temeam cel mai mult.

Sub micro-fotografia virusului apăruseră cuvintele:

Niciun antidot cunoscut.

Spock încercă să-şi păstreze vocea cât mai încurajatoare.

— M-am gândit că, dacă ar fi existat un remediu, draymienii l-ar fi găsit. În urma a nouăsprezece ani de cercetări, chiar şi teoretice, ar fi trebuit să descopere aceeaşi legătură între auroră şi ciumă, pe care tocmai am descoperit-o noi.

— Orice boală cauzată de un agent viu are un antidot, Spock. Orice…

Se opri, apoi vocea i se ascuţi.

— Gândeşte, Spock.

— M-am gândit, doctore. Mi-a trebuit doar un moment să fac corelarea. Îţi aminteşti de martorul nostru, Kolti? L-ai tratat cu nouăsprezece ani în urmă, de un virus saurian.

— Individul… au fost aşa de mulţi. Poate… da, cred că-mi amintesc. A fost un caz ciudat pentru Dramia II. Din cât îmi aduc aminte, el era unul dintre reprezentanţii lor în afara coloniei. Îl contractase de la cineva din Federaţie. Sigur că da, mi-l amintesc acum! Am căutat cu disperare să găsim serul potrivit pentru virusul acela… ne aşteptasem să tratăm numai maladii locale. Ia stai puţin…

Faţa lui McCoy se lumină ca un bec de pe consola inginerului Scott.

— Spui că el este martorul supravieţuitor pe care l-aţi găsit?

— Exact, doctore. A supravieţuit epidemiei şi tuturor efectelor ei secundare. Se pare, totuşi, că efectele vaccinării împotriva virusului saurian nu durează nouăsprezece ani.

— Nu. Nu durează. E nevoie să fie revaccinat. De fapt, toată lumea de la bord trebuie vaccinată. Dacă soluţia este anticorpul saurian, vindecarea de boală în urma administrării ar trebui să fie la fel de rapidă cum a fost îmbolnăvirea.

— Să sperăm, doctore, rosti Spock, aruncând o privire

către paturile de alături.

Kolti, Kirk şi Demos începuseră să capete culoare purpurie.

— Avem foarte puţin timp la dispoziţie.

McCoy se îndrepta deja către frigiderul în care erau depozitate serurile gata preparate.

— Aşi dori să fac mai întâi nişte teste cu el, Spock, dar cum spuneai, nu avem timp.

Se strâmbă a zâmbet.

— Niciun efect secundar nu poate fi mai rău decât moartea.

— O afirmaţie ciudat de logică, doctore.

Spock percepea principiile ironiei.

McCoy umplu în grabă un injector de masă, apoi un al doilea, cu trei sferturi din serul disponibil. Apoi, programă computerul care fabrica materii organice, pentru a prepara restul de vaccin necesar. Acesta avea să fie gata, cu mult înainte ca el şi Spock să fi terminat de aplicat primele doze.

Infirmeria se umplu imediat de fâsâiturile spray-urilor, în timp ce ei treceau de la un pat la altul, de la o targă la alta, administrând antidotul. McCoy nu se neglijase nici pe sine – dacă, din cine ştie cine ce motiv, serul avea să se dovedească ineficient, voia să fie primul care să o ştie. Se auzi un bâzâit dinspre intercomul aflat lângă consola computerului. McCoy ridică nedumerit privirea.

— Parcă spuneai că toţi cei aflaţi la bord sunt afectaţi de boală, Spock.

— Aşa şi este, doctore, răspunse el, îndreptându-se către butonul de deschidere al intercomului, dar computerul este şi el imun la boală.

McCoy murmură ceva despre „vulcanieni şi maşini”, însă Spock nu-l auzi, apoi continuă să vaccineze membrii echipajului, împrăştiaţi prin încăpere. Spock reveni după câteva clipe.

— Cred că eşti interesat să afli, doctore, că tocmai ieşim din aurora care ne-a cauzat necazurile acestea şi ţi-a blocat încercarea de a comunica. Am făcut odată o verificare a

compoziţiei atmosferei draymiene şi dramiene. Nu cred că vom descoperi cazuri de modificare a culorii pielii, în masă, pe Draymia. Compoziţia diferă puţin, dar semnificativ… suficient pentru a bloca radiaţiile care afectează melanina.

McCoy se apropie de un alt corp. Aşadar, Draymia a fost întotdeauna imună la ciumă. Nu e de mirare că izbucnirea epidemiei de pe Dramia II i-a înspăimântat aşa de tare. Ei nu au suferit nici măcar modificările de culoare ale pielii.

Făcu vaccinul, şi observă că lumina indicatoare se stinsese.

— E gol… sintetizatorul trebuie să fi terminat doza pe care i-am comandat-o. Mă întorc imediat, Spock.

Ofiţerul unu dădu din cap, apoi continuă să lucreze cu spray-ul său, în timp ce McCoy porni înapoi către capătul îndepărtat al infirmeriei, unde se afla laboratorul medical. În drum observă că Demos, Kirk şi Kolti îşi schimbau din nou culoarea, revenind la normal. Roşu, apoi roz, verde, albastru şi, în final, culoarea lor normală. Viteza schimbării era destul de mare, pentru a putea fi sesizabilă cu ochiul liber – McCoy spera că însănătoşirea fizică va fi la fel de rapidă.

Aşa şi era. Când McCoy se întoarse cu a doua seringă goală, Kirk deschise deja ochii. După câteva secunde, Demos şi Kolti făcură acelaşi lucru. Ceva mai încolo, un specialist care se ocupa de teleportoare pufnea ca un mistreţ în hăţiş, căci şi el începuse să-şi revină.

Kirk ridică privirea către tavan, apoi îşi rostogoli capul într-o parte. Arăta obosit, dar îşi recăpătase puterea îndeajuns pentru a zâmbi şi a da din cap în salut către McCoy.

O boală ciudată – avea să petreacă multă vreme analizând-o. Să o studieze cu mai multă detaşare decât îi fusese posibil până acum.

Avea să constituie o lucrare potrivită pentru a fi prezentată în Jurnalul Medical al Flotei Stelare – oare lacrimă era aceea apărută în colţurile ochilor? O şterse înainte ca vreunul din pacienţii lui să o observe – lucrase

prea mult într-un timp aşa de scurt, asta era tot.

— Ai reuşit, Bones, murmură Kirk.

— Încă o dată.

McCoy ridică privirea peste trupul lui Kirk şi dădu cu ochii de un draymian înalt, pe care nu-l recunoscu, şi care-l fixa cu privirea. Străinul avea o privire pe care şi un copil ar fi putut-o interpreta ca fiind plină de admiraţie.

McCoy întoarse capul, jenat de privirea admirativă şi de faptul că, pentru nimic în lume, nu reuşea să-şi amintească figura acestui supravieţuitor. Fuseseră atât de mulţi draymieni în zilele acelea lungi, petrecute acolo, cu mulţi ani în urmă. Dar, fără îndoială, acest Kolti văzuse foarte puţini oameni, aşa că era normal să şi-l amintească pe doctor.

Se îndreptă totuşi către străin şi îşi strânseră mâinile îmbrăţişându-se apoi în stil draymian. Afecţiunea puternică de care dădea dovadă pacientul era un semn excelent că trupul său revenea rapid la normal.

Kirk se ridicase în capul oaselor, cu picioarele peste marginea patului şi îşi dezmorţea gâtul cu răsuciri ale capului.

— Cum te simţi, Jim?

— De parcă aş fi dormit zece mii de ani, Bones, şi în tot acest timp nimeni nu s-ar fi obosit să mă şteargă de praf.

— Doctore McCoy?

Se întoarse şi îl văzu pe Comandantul Securităţii Draymiene, care se ridicase pe marginea patului, cu un aer încurcat, pe patul lui de dimensiuni prea mici.

— Suntem o rasă avansată din punct de vedere tehnologic, doctore McCoy. Consideram că în anumite privinţe, cum ar fi călătoriile interstelare şi comunicaţiile, ne aflăm încă în fază incipientă. Se pare că ne aflăm la începuturi şi în alte direcţii, mai puţin ştiinţifice.

Întinse o mână uriaşă:

— Vrei să accepţi scuzele sincere ale unui copil care a greşit din neştiinţă şi care nu a avut alt motiv, decât interesele civilizaţiei sale? Răul se află în amintirile

noastre, privitoare la acele evenimente, nu în inimile noastre.

McCoy scutură cu fermitate mâna întinsă, apoi plecă – mai avea încă de lucru.

— Doctore, îl strigă Spock de la patul unde se afla pentru a administra vaccinul, eşti sigur că tu te simţi bine?

McCoy clipi, să-şi alunge umezeala din ochi.

— Niciunul dintre voi nu are noţiuni psihologice de bază! mârâi el. Sunt foarte ocupat şi lucrez sub stress, asta este tot.

Spock făcu legătura între cuvinte, tonul vocii lui McCoy şi starea lui psihică ipotetică – şi înţelese. Desigur, nu găsi niciun motiv să zâmbească.

Dacă draymienii făcuseră eforturi, la început, să-şi ascundă aversiunea, acum dăduseră frâu liber entuziasmului. În zilele care urmară, erau momente când McCoy se gândea să fugă şi să se ascundă, ca nu cumva să nu fie, sufocat de îmbrăţişările repetate. Draymienii erau de-a dreptul exageraţi, când era vorba să-şi arate recunoştinţa. Singurele probleme s-au ivit ori de câte ori erau obligaţi să refuze daruri, explicând că regulamentul interzice primirea oricărui fel de recompensă, oricât de indirectă, pentru servicii îndeplinite în exerciţiul funcţiunii. Sănătatea lor, explica el, constituia o recompensă suficient de mare.

După ce ultima medalie fu acordată, ultimul discurs citit, ultima bandă trimisă acasă, ieşiră din nou în afara clădirii de justiţie, deasupra străzilor agitate şi a bulevardelor capitalei Draymiei – Kirk şi Spock împreună cu McCoy, toţi trei gătiţi în uniformele de gală. Prefectul şi Demos se aflau, bineînţeles, şi ei acolo. La fel, şi un al treilea draymian, Kolti, acum cu trupul solid purtând uniforma roşie-albastră a Serviciilor Spaţiale Draymiene, Secţiunea Diplomatică.

Aveau să mai vadă de multe ori uniforma aceea bine croită, în viitor, gândi Kirk – mai ales dacă Kolti era unul din reprezentanţii celor instruiţi să o poarte.

— … de aceea noi, cei de pe Draymia, vrem să vă mulţumim încă o dată, doctore McCoy, tocmai încheia Prefectul, pentru descoperirea antidotului, care va feri viitoarele colonii de boala produsă de auroră.

— Mulţumiţi-i căpitanului şi domnului Spock, nu mie, îi spuse McCoy.

Reuşi să nu roşească – roşise prea mult în aceste ultime zile. Cel puţin, aşa credea, până ce Prefectul scoase, nu se ştie de unde, un sul de hârtie.

— Şi acum, începu străinul pe un ton oficial, este de datoria şi plăcerea mea, să vă transmit câteva sentimente personale în amintirea…

— Vă rog, domnule Prefect, îl întrerupse McCoy pe un ton obosit. Am deja senzaţia că am mai auzit asta. Nu aş putea, vă rog, să fiu scutit? Aş dori tare mult să mă întorc pe navă.

— Trebuie să ne cerem scuze, rosti Demos, venind în ajutorul lui McCoy, punând uşor mâna pe braţul Prefectului, pentru a-l opri.

Nu era nevoie să spună cineva cât de mult lucrase Prefectul la discursul său, păstrat până acum în rezervă.

— Dar, nici măcar un geniu aşa de mare cum este McCoy, continuă el, nu a reuşit să descopere încă un antidot împotriva plictiselii.

Kirk şi Prefectul izbucniră în râs, în timp ce Spock rămase, ca de obicei, flegmatic.

— Mă tem, spuse McCoy drept răspuns, că, deşi aceasta este o boală care face ravagii prin galaxie, nimeni nu se ocupă de ea.

Prefectul dădu drumul unui echivalent draymian al oftatului, şi împături la loc sulul de hârtie.

— Foarte bine. Mergeţi sănătoşi în pace, doctore McCoy, să vă bucuraţi de sănătatea pe care aţi asigurat-o viitorilor colonişti. Sper să vă mai vedem, într-o bună zi.

— Am bănuiala că navele federale vor vizita Draymia cu o frecvenţă sporită, domnule, prezise Kirk. Nu m-ar mira dacă ni s-ar da din nou misiunea să vă vizităm. Aşteptăm

cu nerăbdare asemenea ocazii.

— Atunci e bine, încheie Prefectul satisfăcut.

Se îmbrăţişară cu toţii, pe rând. Apoi, cei trei ofiţeri făcură un pas înapoi, către balustrada ornamentală.

— Teleportează-ne înapoi, domnule Scott.

— Da, căpitane, se auzi răspunsul fericit al inginerului şef.

— Nu ştiu ce părere aveţi voi, domnilor, rosti Kirk în timp ce ascensorul îi ducea către puntea de comandă, dar, eu unul, sunt gata să mă întorc pe baza stelară Alco III.

— Iar eu, îi informă McCoy bucuros, sunt gata să mă întorc la rutina zilnică obişnuită, de administrare a pilulelor roz şi la examinarea gâturilor înroşite!

— Îndrăznesc să sper că aceste eforturi deosebite, începu Spock, în timp ce uşile se deschiseră şi păşiră pe punte, vor include reluarea distribuirii normale, regulate, a raţiilor de vitamine către echipaj, în proporţiile necesare, conform cu cerinţele lor biologice.

McCoy rămase o clipă în prag, nedumerit.

— Asta ce vrea să însemne?

— Ei bine, în ultima vreme, ţi-ai cam neglijat îndatoririle, doctore.

McCoy rămase cu gura căscată.

— Mi-am neglijat îndatoririle? Am fost sechestrat în închisoare, pe o planetă străină, acuzat de genocid şi obligat să găsesc un antidot pentru o boală până atunci incurabilă, într-o perioadă de timp scurtă – ajutat numai de tine, trebuie să adaug – şi tu poţi să spui că mi-am neglijat îndatoririle?

— Hipocrate, replică Spock calm, nu ar aproba încercarea de a găsi nişte scuze aşa de şubrede, doctore.

Spock chemă ascensorul şi păşi înăuntru, lăsându-l pe Kirk şi pe uimitul McCoy singuri în pragul uşii.

McCoy avu unele tentative de a pronunţa câteva cuvinte, fără a reuşi însă să scoată vreun sunet, apoi îngăimă în sfârşit ceva cu referinţe vagi la strămoşii lui Spock.

— Linişteşte-te, Bones, încercă Kirk să-l potolească, făcând eforturi să-şi înăbuşe zâmbetul.

— Ştii, Spock a vrut numai să-ţi facă o festă.

— Festă? izbucni McCoy, îi joc eu lui o festă… de o să i se taie respiraţia!

Ochii i se aprinseră.

— Jim, crezi că vulcanienilor li se taie respiraţia? Crezi că sunt vulnerabili la…

Kirk nu se mai putu abţine. Izbucni în râs, apoi fu acompaniat de Uhura, Sulu şi de chicotele ascuţite ale lui Arex. McCoy îşi roti privirea prin încăpere şi înţelese imediat că adunătura aceea nu avea să se solidarizeze cu el.

În cele din urmă, reuşi să-şi înfrâneze emoţiile.

— Jim, dacă o să mai ajung vreodată la închisoare, să nu mai trimiţi un vulcanian să mă scoată de acolo. Dacă mai faci greşeala asta, va trebui să mai trimiţi pe cineva să-l scoată pe el de acolo. Aşa să ştii!

Tăcu şi expresia de furie dispăru, lăsând loc unui zâmbet ciudat. Asta îi tăie râsul lui Kirk.

— Bones, întrebă el neliniştit, ce pui la cale?

— Raţiile de vitamine, mormăi McCoy.

Apoi reluă, aproape entuziasmat:

— Da, raţiile de vitamine. Scuzaţi-mă, vă rog… Am ceva de lucru… Am de preparat nişte raţii de vitamine. Mi-am neglijat îndatoririle zilnice.

Kirk îl auzi cântând ceva despre raţiile de vitamine, până ce liftul se îndepărtă încât să nu mai poată fi auzit.

Partea a II-a

GLUME PROASTE

adaptare după un scenariu de Chuck Menville

Capitolul V

— Din moment ce nu am reuşit, până acum, să mă fac înţeles, soră Chapel, o să mai repet o dată, spuse Spock indignat. Vulcanienii nu sunt predispuşi la mătreaţă.

Chapel se rezemă în scaun şi îl privi pe ofiţerul unu cu compasiune.

— Atunci, poate există un alt termen vulcanian pentru a o denumi.

— O astfel de boală nu este posibilă, insistă Spock. Se scărpină după ureche.

— În orice caz, sunt obligat să admit că, pentru o boală imposibilă, se dovedeşte a fi foarte enervantă.

— Ce anume?

Amândoi întoarseră capul şi-l văzură intrând pe McCoy.

— Bună, Christine. Bună, Spock. S-a întâmplat ceva?

Vocea îi era cât se poate de inocentă.

— Se întâmplă de câteva zile, doctore. De când am părăsit Draymia şi am început să survolăm această grupare de asteroizi de tip patru.

Îşi îndreptă din nou privirea peste masă.

— Sora Chapel insistă că am contractat o boală caracteristică numai sistemelor psihologic decadente, ceva pe care ea o numeşte mătreaţă. I-am explicat cu răbdare că vulcanienii nu sunt predispuşi la asemenea afecţiuni primitive.

— Da, este o afecţiune caracteristică organismului debil uman… şi se pare, adăugă McCoy, aplecându-se şi privind cu atenţie scalpul lui Spock, că o ai, într-o fază avansată. Vai de mine… nu este de mirare că arătai aşa de nervos în ultima vreme.

— Eu nu sunt niciodată nervos, aşa să ştii, rosti Spock exasperat, eu nu sufăr de aşa ceva. Pur şi simplu nu e posibil pentru… zâmbeşti, doctore. Nu cred că este ceva amuzant în ceea ce am de spus.

— Ţi-ai luat raţia zilnică de vitamine, Spock? Ştiu că am fost foarte neglijent… bine că mi-ai atras atenţia. Îţi aminteşti?

— Da, trebuie să recunosc că ai revenit la program cu admira…

Ofiţerul unu se întrerupse brusc. Dacă era posibil ca un vulcanian să adopte o poziţie plină de suspiciune, atunci Spock tocmai aşa arăta.

— Vitamine… doctore, este posibil să fi căpătat resentimente împotriva mea pentru comentariile pe care le-am făcut cu privire la eficienţa ta, când am plecat de pe Draymia? Este posibil ca tu…?

Spock se ridică brusc de pe scaun.

— Nu cred, spuse el cu răceală, că mai e necesară o analiză a raţiei mele de vitamine.

McCoy îşi permise un zâmbet.

— Ei, n-o lua aşa în tragic, Spock. Asta nu face decât să-ţi înrăutăţească situaţia. O să scot doza pe care am pus-o în raţia ta imediat, şi boala ta primitivă va dispărea în câteva zile. În schimb, nu o să mai auzim comentarii cu privire la îndatoririle mele de medic pe navă, o vreme… nu-i aşa?

— Asta este o rugăminte sau o ameninţare? întrebă, încă încăpăţânat, Spock.

— Să-i zicem, o ajustare rezonabilă a circumstanţelor, la care au ajuns, de comun acord, două fiinţe inteligente. Aş fi putut recurge la ceva mai radical decât mătreaţa, ştii prea bine. În plus, cred că ai să recunoşti că situaţia este interesantă din punct de vedere ştiinţific. Nici măcar nu ştiam dacă o să meargă. Este foarte plăcut când constaţi că teoria se confirmă. Din câte ştiu eu, eşti primul vulcanian din istorie care suferă de aşa ceva…

— Te rog, doctore. Sunt de acord. Numai să corectezi doza, te rog.

— Bine, Spock, linişteşte-te.

Rânji din nou.

— Nu este fatală.

Trecu în partea cealaltă a mesei şi apăsă pe butoanele computerului-anexă aflat acolo.

— E aici ceva care te-ar putea interesa – iată schema moleculară pe care a trebuit să o proiectez ca să obţin rezultatul dorit. A fost nevoie de ceva inventivitate, te asigur. Vulcanienii au atâţia anticorpi în sânge, încât e aproape imposibil să penetrezi prin generaţiile acelea de apărători dobândiţi.

— Sunt sigur, doctore, rosti Spock, cu răceală, uitându-se la diagrama de pe ecran, că ţi-a solicitat în mod considerabil cunoştinţele.

— Că veni vorba despre solicitarea cunoştinţelor noastre, se întrebă sora Chapel cu voce tare, cât mai durează cercetările astea mineralogice, să ne putem întoarce pe baza stelară Alco III, pentru puţină odihnă şi relaxare?

Bucuros de schimbarea subiectului, Spock se grăbi să-i explice:

— Întinderea şi densitatea acestei grupări libere a depăşit toate presupunerile anterioare. Cu toate acestea, căpitanul estimează că suntem avansaţi cu câteva zile faţă de program. Este şi el la fel de nerăbdător ca şi noi să încheie această misiune minoră şi a respins toate misiunile pe care le-am primit până acum.

— Ordinele rămân totuşi ordine. Trebuie să încheiem survolarea dintr-o zi în alta. S-au aflat o mulţime de date, chiar dacă a fost o misiune cam monotonă. Gruparea pare să prezinte avantaje comerciale considerabile.. Asteroizii sunt neregulaţi ca formă, probabil rămăşiţe ale unei planete care a explodat, şi care s-au desprins de sistemul din care făceau parte. Totuşi, au rămas strâns, grupaţi între ei. Unii sunt destul de mari, iar alţii sunt mult mai mari decât Ceres din sistemul Sol. Aş îndrăzni să spun că, în câţiva ani, activitatea de aici va…

Se auzi un pârâit puternic şi totul se cutremură.

Chapel fu cât pe aici să se răstoarne cu scaunul pe spate. Spock şi McCoy fură nevoiţi să se prindă cu mâinile de consola computerului, să nu cadă. Cutremurul se linişti

repede, lăsându-i încordaţi. McCoy şi Chapel schimbară priviri neliniştite.

Începu să sune o alarmă. Din când în când, scuturături de scurtă durată se făceau simţite, iar sub picioare se propagau vibraţii neregulate. Dar scuturătura iniţială, puternică, nu se mai repetă.

— Christine, cum te simţi?

— Bine, dar ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

Întoarse capul către Spock.

— Tu ce crezi? Spock?! Unde a dispărut?

Spock era deja în drum către punte. Numai puţine lucruri puteau produce scuturăturile şi zgomotul care le însoţea. Cele mai multe erau cauze naturale. Numai una era de origine artificială. Experienţa îi spunea că era vorba de această ultimă cauză. Se trăgea asupra lor.

Păşi pe punte, la timp pentru a vedea ecranul principal inundat de o lumină albă, orbitoare. Scădea încet în intensitate, pe măsură ce scanerele îşi reveneau după doza intensă de radiaţie luminoasă.

Dădu din cap la salutul fugar al lui Scott, aflat la consola motoarelor, şi se îndreptă către consola băncii de date.

Sunetul familiar al alarmei roşii se auzea mai tare aici, pe punte, pentru a menaja eventualii bolnavi aflaţi în infirmerie. Ştia că alarma răsuna pe toată întinderea navei.

O altă lovitură scutură puntea, suficient de puternic pentru a desprinde pentru o clipă tălpile de podea, în ciuda gravitaţiei artificiale. Încă o lovitură în acelaşi loc, cu o bombă cu fotoni ceva mai puternică, şi tălpile lui Spock aveau să părăsească podeaua definitiv.

Vocea lui Kirk răsună în spatele lui – calmă, hotărâtă – perfect controlată, deşi sursa atacului misterios era încă necunoscută.

— Scotty, alimentează ecranele la maximum, energie maximă în scuturile deflectoare.

— ’nţeles, căpitane!

Scott îndeplini ordinul, apoi cedă postul unui subordonat,

care tocmai sosise.

— Bombe cu fotoni, murmură Uhura. Dar cine atacă?

Kirk ignoră comentariul locotenentului.

— Domnule Sulu, modifică direcţia. O sută douăzeci de grade nord, douăzeci sus, utilizează schema de evitare numărul unu.

— 'nţeles domnule, răspunse navigatorul, manevrând cu promptitudine instrumentele.

Stăpânirea de sine a lui Kirk dispăru pentru un moment, lăsând loc unei izbucniri de furie.

— Domnule Spock, unde-ai fost?

— Nu am o scuză temeinică, domnule. Sufăr de o distorsiune prelungită a ţesutului policular subcutanat.

— Da, am observat. Dar dacă nu afli cine ne-a atacat, s-ar putea să te vindeci de ea pe vecie.

— Exact asta cred şi eu, căpitane.

Informaţiile cerute apăreau deja pe ecranele senzorilor de deasupra staţiei sale. Pentru a completa afişajul, computerul îi furniză o schemă tridimensională a trei urmăritori, împreună cu clasificarea, tipul, armamentul, poziţia, numărul membrilor echipajului şi portul de origine probabil.

Deocamdată, toate aceste statistici erau inutile.

— Romulani, căpitane.

Studie ecranul principal, pe care se vedea încă ţinta ultimelor cercetări – o îngrămădire de discuri stelare de mărimea unei lune mici, care scădea cu repeziciune în dimensiuni.

— Se pare că ne aşteptau în spatele asteroidului acela mare.

— Pe barba lui Thane din Comorron! se auzi o voce furioasă.

Vocea era de neconfundat. Scott ajunsese în camera motoarelor şi când auzise spusele lui Spock, răcnise în intercomul pe care Kirk îl lăsase deschis.

— O ambuscadă pusă la cale cu sânge rece! Asta este prea mult chiar şi pentru romulani. Să le tragem laşilor o

mamă de bătaie să o ţină minte!

Kirk era de aceeaşi părere cu inginerul şef, dar îşi stăpâni vocea şi replică în intercom:

— Nici vorbă, domnule Scott. Am primit deja rapoarte despre câteva avarii. Dacă mai pui la socoteală faptul că proporţia pare a fi de trei la unul, cred că ar fi mai bine să ne mulţumim cu nişte înjurături zdravene.

— Tăcerea este de aur, domnule? Totdeauna am fost de părere că zicala asta conţine nişte contradicţii între termeni.

— Mulţumeşte-te să stai acolo, pregătit să-mi dai toată energia pe care o poţi economisi de la scuturile deflectoare, domnule Scott.

— ’nţeles, domnule, rosti Scott, fără a face eforturi să-şi ascundă dezamăgirea din voce.

Kirk închise intercomul. Uneori, Scott se lăsa condus de impulsuri emoţionale.

— Sulu, vreau energie maximă la senzorii de la extremităţi.

— Da, domnule.

Imaginea de pe ecran se schimbă, în timp ce o serie mai puternică de explozii învăluia nava. Acum, în condiţii de luptă, scanerele vizuale compensau automat radiaţiile intense.

Cele trei nave se zăreau mici, ca nişte puncte, dar Kirk reuşi să-şi dea seama că se îndreptau direct spre ei.

— Romulanii continuă să ne urmărească, domnule, raportă Spock. Şi îşi măresc viteza. Se pare, totodată, că se dispersează, schimbând poziţia de atac într-o manevră de prindere în capcană.

— Putem să ne deplasăm mai repede decât ei, domnule Spock?

Spock ezită, cât să studieze afişajele furnizate, de computer.

— Nu se ştie, căpitane. Cu trei nave în urmărirea noastră, previziunile devin extrem de complexe.

— Continuă să analizezi posibilităţile.

Kirk strânse din buze, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către ecran şi murmură ca pentru sine:

— Probabil că vor să ne dea gata cu tot dinadinsul, dacă continuă să ne urmărească după ce atacul iniţial a dat greş. E prea târziu acum să pretindă că nu a fost decât o întâmplare.

Schiţă un zâmbet ironic.

— Vin romulanii.

Ridică vocea şi îl strigă pe Spock.

— Nesiguranţa este un factor ereditar la ei. Cred că cineva a fost prea nerăbdător şi a tras înainte de vreme. Dacă aşteptau până ce ne apropiam doar la câţiva kilometri de bolovanul acela, nu am fi avut nicio şansă.

— Aşa este, căpitane, recunoscu Spock. Probabil că au stat cu ochii pe noi, urmărindu-ne mişcările o vreme. Din fericire, traseul nostru a avut un curs neregulat, în funcţie de mărimea şi densitatea asteroizilor. Nu au putut şti cu siguranţă în ce direcţie ne îndreptăm, şi de aici teama cuiva dintre ei că s-ar putea să descoperim prezenţa lor acolo.

— Căpitane?

Kirk întoarse capul către Uhura.

— Am primit un semnal de interceptare din partea comandantului forţei romulane şi un semnal vizual.

Se strâmbă a zâmbet.

— Pare nerăbdător să stea de vorbă cu tine.

— Pun pariu, răspunse Kirk. Dă-mi legătura... Am să-i spun câteva vorbe.

Imaginea descurajantă a celor trei crucişătoare aflate în urmărire fu înlocuită mai întâi de un flash al ecranului, apoi de portretul unui ofiţer romulan spilcuit.

Vederea îi crea lui Kirk mai multă neplăcere decât militarismul obişnuit, deja recunoscut al romulanilor, în general. Nu pierdu vremea cu amabilităţi diplomatice.

— Indiferent cine ai fi, îţi cer o explicaţie imediată a acestui atac neprovocat.

— Neprovocat! repetă romulanul cu ironie. Dragă

căpitane Kirk, nava ta a intrat pe teritoriul romulan, sfidând tratatul dintre noi. Nu am avut încotro, a trebuit să apăr integritatea şi suveranitatea Imperiului nostru.

— Ştiu, i-o reteză Kirk, că apariţia noastră a fost o surpriză neaşteptată pentru voi.

— Un adevărat şoc, încuviinţă romulanul.

— Aşa se întâmplă că ştii cum mă numesc.

— Noi, hm… tuşi romulanul cu delicateţe, am recunoscut numărul de serie al navei tale şi se ştie foarte bine cine conduce faimoasa navă *Enterprise* a Federaţiei.

— Înţeleg. Atunci, poate îmi explici această ciudată nepotrivire?

Comandantul romulan se prefăcu că nu pricepe.

— Nepotrivire?

— Da. Dacă detectorii voştri au fost atât de mult îmbunătăţiţi încât să puteţi distinge numărul de serie de la distanţa asta, cum de nu v-au putut oferi informaţia că nu ne aflăm nici măcar în apropierea teritoriului romulan? Survolăm o grupare de asteroizi, care nu aparţin niciunui teritoriu, aflaţi la graniţele Federaţiei, mult în afara posesiunilor romulane. Resping acuzaţia ta cusută cu aţă albă, şi am de gând să înaintez reclamaţia detaliată delegatului romulan de pe lângă Federaţie.

Comandantul nu păru impresionat. Chiar reuşi să schiţeze un zâmbet – unul special.

— Cuvintele tale nu ţin cont de realitate, căpitane. Uiţi că invazia teritoriului imperial este pasibilă de pedeapsa cu moartea. Tu şi echipajul tău aţi fost deja judecaţi şi condamnaţi.

— Ţi-am spus, rosti Kirk enervat, că nu am comis nicio violare a graniţelor romulane. Nu suntem pasibili de nicio farsă judecătorească.

— Amănunte, amănunte, veni răspunsul netulburat, cred că un funcţionar obscur ar putea găsi oarece logică în expunerea ta… dar, din nefericire, nu vei avea ocazia să înaintezi reclamaţia aceea.

Deveni de-a dreptul fermecător.

— Păcat că nu vrei să admiţi inevitabilitatea situaţiei tale, căpitane. Ce-ar fi să predai nava? Am putea aranja nişte condiţii acceptabile o oarecare toleranţă faţă de gradele superioare, de exemplu.

Lui Kirk i se făcu greaţă.

— Să aranjezi pe… începu el furios.

Dar ecranul se întunecă brusc. Probabil ceva din tonul lui Kirk îi sugerase comandantul romulan că nu avea de gând să cadă de acord cu propunerea făcută.

O nouă lovitură scutură nava.

— Căpitane, raportă Spock, poate că atacul romulanilor a fost cam pripit, dar poziţia navelor este bine aleasă. Nu reuşesc să găsesc o cale de a evita mai mult de două nave, o dată. Indiferent de manevra pe care o folosim, rămânem în bătaia unuia dintre crucişătoare. Dacă îl atacăm pe acela, şi nu reuşim să-l distrugem imediat, vom fi în curând obligaţi să ne luptăm cu toate trei. Deflectoarele noastre nu vor reuşi să facă faţă unei asemenea concentrări a focului. Pe de altă parte, dacă fugim în continuare, se pare că vom fi încercuiţi până la urmă, ceea ce duce la acelaşi rezultat.

Kirk gândea cu furie.

— Nu sunt de acord în ce priveşte capacitatea noastră de a face faţă la toate trei într-o eventuală luptă, domnule Spock. Nu m-ar mira ca unul dintre căpitanii romulani să-şi sacrifice nava şi echipajul pentru gloria clanului, efectuând un atac sinucigaş asupra noastră, în timp ce ceilalţi ne-ar ţine ocupaţi. Deflectoarele noastre nu ar rezista la o asemenea solicitare.

Spock aprobă cu o mişcare a capului.

— Ataşamentul romulanilor faţă de anumite forme arhaice de sacrificiu de sine este binecunoscut. Cred că, din punctul de vedere al înaltului Comandament Romulan, eliminarea navei *Enterprise* are o asemenea importanţă, încât nu ar considera sacrificarea unei singure nave ca fiind un preţ prea mare.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să încercăm să fugim –

într-un fel, hotărî Kirk.

Conversaţia fu întreruptă de nişte bâzâituri şi scrâşnete ciudate, venite dinspre consola de navigaţie.

— Ce se întâmplă, domnule Sulu?

Navigatorul studie instrumentele cu o expresie de nedumerire.

— Căpitane, ne apropiem de un câmp energetic de care nu avem cunoştinţă, de o întindere considerabilă, şi înregistrez nişte semnale foarte ciudate de la senzorii scanerelor.

— Domnule Spock?

— O clipă, căpitane.

Încă o dată, imaginea crucişătorului romulan aflat în spatele lor dispăru, când Spock activă scanerele frontale.

În faţa lor, împodobind câmpul stelar, se întindea o masă de lumină, asemănătoare unui val de ceaţă lucitoare.

— Parţial gazos, îi informă Spock, dar format din particule grele. Încă nu pot determina diferenţa. Pare să fie o masă de particule minuscule, energizate, ţinute laolaltă de o forţă, alta decât cea gravitaţională – este mult prea densă ca să fie, de exemplu, un fragment nebular. Locotenentul Sulu are dreptate – semnalele sunt foarte ciudate.

— Este ciudat că un asemenea fenomen unic nu se află pe hărţile întocmite de nava teleghidată care a survolat gruparea de asteroizi. Chiar şi o navă teleghidată ar fi trebuit să detecteze o asemenea concentrare de energie aflată atât de aproape. După părerea mea, a picat la ţanc, rosti Kirk încântat. S-ar putea să fie exact ceea ce ne trebuia pentru a le face figura romulanilor. Ştiţi cât sunt de rezervaţi când este vorba despre un fenomen absolut necunoscut. Ei sunt oportunişti, nu exploratori.

Răspunsul lui Spock păstra o nuanţă de avertisment.

— Nu este întotdeauna o politică lipsită de înţelepciune.

Arătă cu mâna către ecran.

— Acest câmp pare foarte puternic şi conţine configuraţii subatomice de natură încă neidentificată.

— O să avem destulă vreme să le identificăm, domnule

Spock, după ce încheiem afacerea cu romulanii. Locotenente Uhura, ordin general. Asiguraţi pentru retragere forţată. Domnule Sulu, ajustează direcţia navei.

— Da, domnule!

Sulu manevră cârma şi *Enterprise* își schimbă uşor cursul, plonjând direct în bariera fosforescentă.

— Dacă îmi dai voie, căpitane, comentă Spock cu atenţia concentrată asupra senzorilor care înregistrau trecerea prin câmpul energetic, cred că decizia ta a fost cam pripită. Influenţată, probabil, de considerente emoţionale.

— Chiar aşa a fost, domnule Spock, recunoscu Kirk, fără să se supere. Când am cântărit toate datele, am luat în consideraţie toate probabilităţile, inclusiv informaţia ta, privitoare la imposibilitatea de a scăpa prin fugă sau de a face faţă unui atac concentrat din toate trei direcţiile. Recunosc că gândul de a fi făcut bucăţele m-a împins să risc puţin. Dacă asta înseamnă impuls emoţional…

— Intrăm în miezul câmpului, căpitane, anunţă ofiţerul unu, punând astfel capăt discuţiei.

Podeaua fu cuprinsă de o vibraţie constantă. Kirk o resimţi întâi în tălpi, apoi vibraţia crescu în intensitate, răspândindu-se în tot corpul. În ciuda efortului, trupul lui nu vibra – simţea numai efectele oscilaţiei transmise de structura navei.

O paradă fantastică de forme şi imagini explodă pe ecranul principal, în timp ce *Enterprise* înota prin oceanul de energie. Culori atât de strălucitoare, nuanţe atât de intense încât păreau a fi solide. Maron închis şi galben luminos, verde ca pădurea, albastru, negru, roz fosforescent – o zonă de consistenţă lăptoasă prin care trecură rapid, apoi alta care părea un cristal de cuarţ iluminat din interior. Kirk nu avea prea mult timp la dispoziţie să admire frumuseţea de pe ecran. Gândurile îi erau concentrate asupra efectelor distructive ale acelui val de radiaţii. Vibraţiile se intensificară. Vocea îi tremură când vorbi, nu din motive de teamă interioară, ci din cauza vibraţiilor.

— Ce şanse avem, domnule Spock?

Ofiţerul unu se străduia deja să ţină sub observaţie afişajele cu un ochi şi să citească compoziţia câmpului din jurul lor cu celălalt, încercând totodată să supravegheze componentele ipotetice ale particulelor elementare.

— Dacă intensitatea şi densitatea – relaţia dintre ele este vitală – nu depăşeşte nivelul subatomic, s-ar putea să trecem cu bine. Dacă nivelul creşte, scuturile noastre vor fi extrem de solicitate.

Kirk dădu scurt din cap, apoi întinse mâna să activeze intercomul. Butonul vibra ca un aparat de masaj sub degetele sale.

— Domnule Scott, care e situaţia în sectorul tău?

— După câte îmi dau seama din vocea dumneavoastră, domnule căpitan, aici nu e cu nimic mai rău decât pe punte. Atâta doar că uneori e greu să-ţi dai seama dacă scuturile funcţionează sau nu. E cel mai ciudat soi de energie pe care l-am întâlnit în ultima vreme – am nişte citiri din camerele de reacţie ale dilitiului de nu-ţi vine să-ţi crezi ochilor. Dar… totul pare să meargă bine.

— După spusele domnului Spock, câmpul prin care trecem este compus din particule subatomice foarte dense, cu o încărcătură energetică neobişnuită.

— Fir-ar să fie! Asta explică o parte din afişajele pe care le înregistrez – dar nu pe toate, căpitane. Nu mi-e ruşine să spun că o să mă bucur foarte tare când o să ieşim de aici.

— Mă bucur să aud că te-ai săturat, Scotty. Dacă afişajele acelea te îngrijorează pe tine, înseamnă că romulanilor li se face pielea de găină. Am încheiat.

— Şi eu, spuse Scott.

Închise intercomul şi se rezemă cu mâna de proeminenţa netedă a peretelui din apropiere, studiind aparatele care monitorizau însăşi inima navei *Enterprise.*

— Ţine-te bine, iubito… ţine-te bine…

Câmpul energetic era mai întins decât indicaseră estimările iniţiale, dar, după toate standardele interstelare, era numai o pată insignifiantă în vidul nesfârşit.

O pată insignifiantă, reflectă Kirk în timp ce studia panoplia de culori, care le putea salva vieţile.

— Menţine această direcţie, domnule Sulu. Domnule Spock, avem acum informaţii din ambele părţi ale acestui câmp… ce configuraţie are şi ce influenţă are ea asupra situaţiei noastre prezente!

— În conformitate cu calculele computerului, căpitane, câmpul pare să fie destul de întins pentru ca, dacă romulanii ar încerca să-l ocolească, să ieşim cu mult înaintea lor.

— Cred că tocmai au ajuns şi ei la aceeaşi concluzie, căpitane, raportă Sulu. Încă reuşesc să le detectez motoarele şi se pare că au făcut cale întoarsă. În cel mai rău caz, au încetinit pentru a încerca să se strecoare de partea cealaltă. Nu pare că au de gând să rişte o traversare.

— Ţine scanerele sub observaţie, domnule Sulu, ordonă Kirk. Ar putea încerca să traverseze cu viteză redusă.

Cum nici în secundele, nici în minutele care urmară, nu mai primiră niciun semn dinspre urmăritorii lor, Kirk socoti că poate să oprească alarma roşie fără nicio problemă.

— Nici urmă de ei, domnule, răsuflă Sulu uşurat. A mers.

— Au preferat să se întoarcă din drum, decât să înfrunte potenţialul necunoscut al câmpului, comentă Kirk.

Spock interveni filosofic:

— Procentele ar putea să încline în favoarea romulanilor, căpitane Din punctul lor de vedere, gloria este mai mare dacă ne distrug prin luptă. Oricum, dacă pierim din cauze naturale, aşa cum este acest câmp energetic, obiectivul lor de bază tot este atins. Logic, nu aveau niciun motiv să-şi rişte pielea.

— Tot la fel de bine, Spock, insistă Kirk, s-ar putea să mai stea o vreme prin apropiere, să evalueze câmpul, şi să ajungă la concluzia că pot efectua traversarea fără probleme. Ştiu că noi am suferit avarii, pe care această călătorie zdruncinată le-ar putea agrava. S-ar putea să-i mai vedem.

Întoarse capul către comanda timonei.
— Rămânem o vreme aici, pe loc, pentru reparaţii, domnule Sulu. Informează sectoarele respective să lucreze rapid, în special pe cei de la motoare.
Uhura îşi masa acea parte a corpului care venea cel mai mult în contact cu nava.
— După călătoria asta, aş putea să mă dreg şi eu puţin, rosti ea plină de entuziasm.
— Aş fi de părere, teoretiză Kirk, că în asemenea cazuri e nevoie de un scut deflector extrem de specializat.
— Eu aş sugera, adăugă Spock pe un ton neutru, ca problema aceasta să-i fie propusă şefului Scott. Sunt sigur că l-ar pasiona foarte tare subiectul.
— Ai face bine să fii cu ochii în patru pe inginer, locotenente. Nici nu ai idee cum mânuieşte şublerul.
Uhura se uită la cei doi cu dispreţ.
— Vă credeţi foarte amuzanţi, nu-i aşa?
Spock se arătă indignat:
— Amuzat, locotenente Uhura? Te avertizez că nu încercam decât…
Uşile ascensorului se dădură în lături.
— M-am prezentat la datorie, se auzi o voce înaltă.
— Ai sosit la timp, domnule Arex. Preia comanda.
Kirk se ridică din scaun.
— Aş vrea să fac personal o inspecţie în sectoarele avariate şi pe urmă să servesc masa aia pe care o aştept cam de multă vreme.
Stricăciunile produse de bombele cu fotoni ale romulanilor se dovediseră a fi neînsemnate, dar distrugerile lăsau să se întrevadă ce ar fi putut să se întâmple. Din fericire, disciplina romulană avea obiceiul să decadă atunci când gloria se întrevedea la orizont. Dacă cei trei căpitani ai crucişătoarelor ar fi reuşit un atac concentrat în momentul optim, acum…
Avuseseră noroc că nu fusese un atac al klingonienilor. Până acum un comandant klingonian ar fi executat tot personalul din sectorul de tragere pentru că au deschis

focul înainte de vreme.

Fuseseră produse stricăciuni mai importante în camera motoarelor – deşi nu erau iremediabile. Nu pentru ofiţerul Scott şi echipa lui. Loviturile nimerite alături deterioraseră câteva depozite şi aproape distruseseră hangarul pentru navele-cercetaş. Puţini membri ai echipajului fuseseră, totuşi, răniţi şi nu fusese nimeni omorât, deoarece avariile se produseseră în zonele unde nu erau oameni. Acestea fură refăcute cu uşurinţă. Echipajele de întreţinere, conduse de inginerii Kaplan şi Senif, reparau cu mare viteză celelalte sectoare.

În sala de mese de la etajul superior, Kirk, Spock, Uhura, McCoy şi Sulu, se adunaseră pentru ceea ce ei sperau a fi un prânz liniştit. Era posibil ca şansa de a se aşeza la masă să nu mai apară prea curând, dacă romulanii se hotărau brusc să traverseze norul energetic.

Scott li se alătură, la scurtă vreme după ce începuseră să mănânce. Inginerul şef ţinuse morţiş să supravegheze personal reparaţiile, şi abia acum se declarase mulţumit, pentru a-şi permite o pauză.

Scott trase o înghiţitură zdravănă din conţinutul termosului uriaş pe care îl purta cu el.

— Cafea irlandeză, menţionă Kirk.

Se îndoia că mai există vreun inginer în Flotă, care să poată programa o bucătărie pentru a produce cafea irlandeză, rusească, jamaicană sau turcească, şi toată gama de născociri pe care Scott le servea la comandă. Aceeaşi ingeniozitate salvase *Enterprise,* atunci când fusese la un pas de dezastru, de mai multe ori decât îşi aducea aminte.

— Cum merg reparaţiile, Scotty, întrebă Kirk, deşi ştia prea bine că Scott nu s-ar fi aflat acolo, dacă ar mai fi rămas de rezolvat probleme grave.

Dar inginerul şef s-ar fi simţit ofensat dacă nu ar fi fost întrebat.

— Mai bine decât am sperat când am văzut prima dată ce făcuseră blestematele alea de bombe.

Luă o bucată de friptură din farfurie, muşcând cu poftă.

— Mai durează numai câteva secunde până ce se alimentează ecranele cu energie maximă – în următoarele douăzeci de ore, o să fie ca nouă.

Expresia i se înăspri.

— De nu i-aş mai vedea pe vulturii ăia romulani.

— Romulanii nu sunt nici pe departe păsări, domnule Scott. Mă surprinde că tu…

Spock deveni brusc conştient de tăcerea amuzată.

— Înţeleg, rosti el gânditor, e o expresie colocvială pământeană.

— Mă refeream la apucăturile romulanilor, nu la anatomia lor, domnule Spock. Deşi aş putea să spun vreo două vorbe şi referitor la aceea.

Se auziră murmure aprobatoare din jurul mesei.

Mare noroc avuseseră, gândi Kirk. Îşi contură în minte ideile principale ale raportului său oficial. Acesta nu era un caz de confundare a identităţii şi nu era vorba de graniţe trasate greşit, în ciuda celor pretinse de comandantul romulan.

Ambuscada fusese dinainte plănuită, şi fusese aproape de reuşită. Numai nerăbdarea cine ştie cărui ofiţer din sectorul de atac şi prezenţa acestui câmp energetic plutitor îi salvaseră.

Era greu să potoleşti spiritele într-o astfel de atmosferă, când fiecare nu-şi dorea altceva decât un gât de romulan, să-şi încleşteze mâinile în jurul lui.

Sensibil la influenţa mediului, McCoy se forţă să zâmbească şi rosti jovial:

— Ei bine, încă plutim.

Ridică paharul de lapte.

— De aceea, propun un toast pentru a sărbători faptul că am scăpat ca prin urechile acului – este a patru sute zecea sau unsprezecea oară?

Se ridicară şi celelalte pahare.

— Ura… bravo…

Nimeni nu apucă însă să bea măcar o înghiţitură căci

Sulu, speriat, scoase o exclamaţie de surpriză. Rămăsese cu ochii aţintiţi în jos, la pata întunecată care se întindea pe pieptul uniformei lui.

— Hei… paharul ăsta s-a vărsat pe mine!

Impresiile care se răspândiră în jurul mesei nu erau, totuşi, deloc de amuzament. Imediat se auzi strigătul de surpriză al locotenentului Uhura.

— Ce părere ai? Şi al meu…!

— Şi al meu, adăugă Scott.

Aveau, de fapt, cu toţii acelaşi fel de pată. Se instaura confuzia şi uimirea. Ca de obicei, prima observaţie veni din partea lui Spock.

— Se pare că suntem cu toţii victimele unei coincidenţe bizare.

McCoy îşi roti privirea în jurul mesei.

— Poate… poate…

— Probabilităţile care pledează împotriva acestei întâmplări, continuă Spock, împotriva posibilităţii ca paharele noastre să fie toate cu defecte, sau ca toţi să fim la fel de neîndemânatici, sunt astronomice.

McCoy se ştergea de zor pe cămaşă, apoi, brusc, ridică privirea.

— Astronomice, pe naiba! Nu e vorba de nicio coincidenţă. Tocmai mi-am adus aminte — obişnuiam să facem tot mereu şmecherii dintr-astea când eram student la medicină.

Îşi fixă privirea pe ceaşcă.

— Pahare. Găurite… ne-au dat pahare găurite.

Se ridică să studieze atent masa.

— Greu de crezut, dar avem printre noi pe unul care face glume proaste.

— Nu trage concluzii pripite, Bones, îl avertiză Kirk.

Dar se trezi, la rândul său, studiind feţele colegilor aflaţi la masă. Îi studie pe toţi cu excepţia lui Spock, bineînţeles, care era mai presus de orice bănuială. El nu s-ar fi putut gândi la pahare găurite, cu atât mai puţin s-ar fi pretat să le folosească.

De fapt, nu prea părea genul de glumă la care s-ar fi pretat vreunul dintre cei prezenţi.

— Acesta nu este un grup din partea căruia să mă aştept la un umor aşa de infantil. Cred că Spock are dreptate, Bones… este o incredibilă coincidenţă.

— Aşa este, întări Sulu. Toţi ne-am udat, aşa că cine să fie acela care a glumit?

— Probabil un defect în programarea creatorului de produse anorganice, nemetalice, adăugă Spock. O să-l verific împreună cu specialistul, în schimbul următor.

— Foarte bine, rosti Kirk ca o încheiere. Acum însă, propun ca toată lumea să termine de mâncat înainte ca mâncarea să se răcească.

Pentru a da exemplu, înfipse furculiţa în grămada de cartofi prăjiţi. Dar când o duse către gură, furculiţa se îndoi de la mijloc, de parcă s-ar fi topit. Porţia de cartofi căzu, lăsând o pată de grăsime pe tunică. Pata forma un contrast interesant cu cea lăsată mai înainte de băutură.

Fie că era mai caraghioasă căderea mâncării solide, fie că de data asta era vorba de căpitan, nimeni nu ar fi putut spune: dar fapt este că în jurul mesei răsunară câteva, chicote. Dar fură repede înăbuşite.

McCoy nu se alăturase chicotelilor celorlalţi.

— Încă o coincidenţă, Jim?

Kirk vru să nege, apoi îşi roti din nou privirea în jurul mesei şi căzu pe gânduri.

— Încep să mă întreb şi eu, Bones?

Se uită la furculiţă.

Ceva făcuse ca metalul să se îndoaie exact la jumătatea mânerului. Cum făcuse, asta nu se putea spune. Furculiţa arăta ca una perfect normală. Cercetarea ei atentă nu dădu la iveală nici urmă de tăietură în locul respectiv.

— Încep să mă întreb…

Încheiară prânzul într-o tăcere relativă, fără niciun alt incident. Dacă se afla printre ei un glumeţ, acesta se jena să mai facă altă glumă proastă.

Problemele nu dispărură. Continuară să se facă simţite

pe navă… şi în cele mai neaşteptate feluri. Următoarea dată se manifestă după întoarcerea schimbului de comandă pe punte. Spock observă pe consola lui un obiect ce nu se afla acolo, când plecase. La început, nu-l recunoscu. Modul de întrebuinţare era evident, dar când încercă să-l folosească, nu reuşi.

— Ciudat, mormăi el, foarte ciudat.

Kirk îl auzi şi veni spre el, lăsând la o parte consola de navigaţie, unde studia datele statistice privitoare la norul energetic.

— Ce este, Spock… ce-ai în mână?

Era un instrument tubular, mic, ca un vizor mono-ocular.

— Am găsit instrumentul acesta pe consola mea, căpitane. Are un inel cu care se ajustează, ca orice instrument de control. Dar nu e bun de nimic… vezi?

Puse vizorul la ochiul stâng şi manevră inelul. Kirk observă un cerc în jurul ochiului său drept. După ce Spock luă tubul de la ochi, în jurul celuilalt ochi apăruse un alt cerc– de forma şi diametrul vizorului.

— Se pare că nu funcţionează, adăugă Soock. Mi-am dat toată silinţa, dar fără niciun rezultat vizibil.

Kirk izbucni fără să vrea în râs. La fel și Sulu, şi Uhura, care se răsuciseră spre ei şi văzuseră rezultatul.

Spock rămase încremenit uitându-se spre staţia de comunicare, apoi, spre consola cârmei, şi din nou la Kirk. Necunoaşterea situaţiei îl făcea să pară şi mai caraghios.

— Îmi… pare rău, Spock, reuşi Kirk să rostească în cele din urmă, încercând să se stăpânească. Ştii tu…

Nu reuşi să explice în cuvinte aşa că arătă prin semne cercuri în jurul ochilor.

Spock mai stătu pe gânduri o clipă, analizând cu atenţie aceste emoţii non-verbale. Întinse mâna şi se pipăi pe faţă. Când lăsă mâna în jos, două degete îi erau murdare de negreală.

Nu rosti niciun cuvânt, dar mişcarea sprâncenelor spunea totul…

Dacă acesta ar fi fost ultimul incident, Kirk ar fi pus totul

pe seama cuiva care voia să se distreze. Dar „incidentele”, aşa cum începură curând să le numească toţi cei de la bordul navei, aveau loc cu frecvenţă crescândă. Şi deveneau tot mai puţin amuzante.

În timp ce străbătea coridorul care ducea către sala principală a motoarelor, mintea lui Scott era ocupată numai de gânduri serioase. Reparaţia stricăciunilor produse de atacul romulanilor se apropia de final, dar mai trebuiau făcute câteva ajustări delicate în anumite sectoare mai grav avariate.

Reparaţiile complicate necesitau gânduri precise şi clare, care, în schimb, dădeau naştere la o foame de lup. Se opri în dreptul unei anexe a bucătăriei, exact în momentul în care Arex şi M’ress apăreau de după un colţ îndepărtat, îndreptându-se în direcţie opusă.

— Ofiţer Scott, strigă Arex, dacă ţi-e foame, de ce nu iei prânzul cu noi? Tocmai mergeam în sala de mese.

Faţa lui radia de bunăvoinţă.

Scott refuză politicos.

— Nu, mulţumesc, Arex. O să iau o mică gustare, înainte să mă întorc la lucru. Nu vreau să-i las pe câţiva dintre tehnicienii mei tineri prea multă vreme singuri, cu anumite aparate.

Schiţă un zâmbet.

— Cum vrei, răspunse Arex amabil. A aflat cineva cine a făcut gluma cu paharele găurite, sau cu renghiul jucat ofiţerului Spock?

— Nu. Am auzit de alte glume nesărate, făcute altora de pe navă.

Arex şi M’ress schimbară priviri între ei.

— Noi nu am auzit nimic, nici nu am văzut vrreo glumă de felul acesta, graseie M’ress.

— Poate că voi sunteţi imuni… norocul vostru.

— Sperr să fiu, dacă e să te gândeşti la ce i s-a întâmplat domnului Spock, răspunse M’ress plin de compasiune. Vai, ce neplăcut!

— Ne vedem mai târziu, încheie Arex, şi cei doi îşi

continuară drumul spre sala de mese.
Scott murmură un „la revedere”, apoi activă consola. Îşi comunică numele şi gradul pentru identificare, şi comandă absent brânză topită cu garnitură de orez.
— Nu... vreau mai bine un şniţel, se corectă el repede.
Lumina de confirmare se aprinse cu promptitudine. Scott apăsă pe un al doilea buton şi fu răsplătit cu imaginea unei farfurii pline, apărută în spatele geamului transparent.
Întinse mâna şi luă sandwich-ul, apoi se răsuci să plece. În momentul acela, auzi un zgomot în spatele lui.
Întoarse capul, mirat. În deschizătură, apăruse încă un sandwich. Ridică din umeri şi îl luă şi pe acela... dar imediat apăru altul... apoi două, unul peste altul.
Mormăind, le aşeză pe cele trei pe podea, şi le luă pe celelalte două. Apărură alte două, urmate de încă trei, ultimele cu brânză Limburger, în loc de brânză suedeză.
Acestea fură şi ele înlocuite, cu o mai mare viteză, de o tartă cu mere, un tort cu alune, trei ceşti aburinde cu supă de miel, şi un curcan afumat, dezmembrat.#
Licărind şi scârţâind din toate încheieturile, maşina se porni să reverse valuri de mâncare cu atâta viteză, încât Scott nu mai avu timp de clasificări culinare.
— Ce dracu’... opreşte-te o clipă!
Mâinile îi erau deja mânjite de brânză, de îngheţată topită şi de sosuri de diverse compoziţii şi origini etnice. Jumătatea de jos a uniformei era numai pete.
— Am spus un sandwich! ţipă el isteric. Un sandwich blestemat, tinichea gastronomică ce eşti!
Pe coridor răsunară paşi. Arex şi M’ress îşi făcură apariţia, de data asta în fugă.
— Domnule Scott, strigă Arex, te-am auzit ţipând. S-a întâmplat...
Vocea îngrijorată a navigatorului edoan se frânse brusc. M’ress, aflat lângă el, începu să râdă cu râsul lui ca un tors de felină. Arex izbucni şi el în râs.
— Îmi pare rău, ofiţer Scott, abia reuşi el să spună, iartă-ne, te rog, dar...

— Hai, râzi, râzi… ce mai glumă!

Scott bombănea nervos, în timp ce dădea la o parte o grămadă de plăcintă cu carne.

— O să spun că voi doi sunteţi răspunzători de tot ce… Hei!

Consola azvârlea mâncarea prin spaţiul alăturat, folosit pentru reciclare, cu o viteză de două ori mai mare, împiedicându-l să ajungă la panoul de control – deşi zgâlţâiturile aplicate diferitelor butoane nu reuşiseră nici măcar să încetinească bombardamentul cu ghiulele comestibile.

— Ia stai puţin, ofiţer Scott, se împotrivi Arex, imediat potolit din râs. Noi nu suntem răspunzători pentru ce se întâmplă aici şi nici pentru celelalte farse. Cum puteam eu să programez aşa ceva? Nici nu ştiu dacă jumătate din… farfuriile… alea, sunt măcar comestibile.

— Poate aţi programat-o la întâmplare, își dădu Scott cu părerea. Să vedem dacă scuzele voastre o să fie valabile în faţa căpitanului.

Dădu cu piciorul unui alt morman de mâncare şi încercă iar să se apropie de panoul de comandă. Dacă-ar fi reuşit să deşurubeze panoul principal, ar fi putut întrerupe circuitul şi…

— O să vă raportez pe amândoi, imediat ce…

Tăcu când ajunse cu mâna la perete, şi se aplecă să desfacă două şuruburi aflate aproape de podea.

În momentul acela, un tort uriaş cu frişcă ţâşni cu viteză din maşină şi îl izbi direct în faţă, făcându-l să se dea înapoi câţiva paşi. Îşi recăpătă echilibrul şi rămase pe loc, ştergându-şi frişca de pe ochi, cu privirea aţintită pe maşină.

— Crede-ne, ofiţer Scott, începu Arex pe un ton serios, nu avem nimic de a face cu…

Dar inginerul şef îl lăsă să vorbească şi se retrase de lângă anexă, de parcă ar fi descoperit că aceasta are o inteligenţă malefică proprie.

Tarta cu frişcă fusese zvârlită cu putere – şi intenţionat,

la ţintă.

Privi nepuţincios către maşinărie.

Aceasta nu era ultima întâmplare ciudată care avea să aibă loc pe navă.

Capitolul VI

Farsele se înmulţiră, acompaniate de o scădere proporţională în subtilitate. În cele din urmă, chiar şi lucrările de reparare a navei fură tulburate. Cea mai mare absurditate fu apariţia lui Kirk, furios, cu mâinile în şolduri, în pragul uşii de la ascensor.

Întoarseră cu toţii capetele – Arex, de la consola de navigaţie, Spock de la computerul băncii de date, M'ress de la staţia de comunicaţii.

— Gata, anunţă Kirk cu o voce în care nu se citea nici urmă de amuzment, lucrurile au mers prea departe.

În vocea lui, enervarea şi frustrarea se combinau în părţi egale. Această izbucnire de furie nu stătea în firea căpitanului. Cu toţii îl priviră, neştiind prea bine ce să facă.

— Ce s-a… domnule? îndrăzni Arex în cele din urmă.

Kirk aruncă navigatorului o privire furioasă.

— Tocmai mi-am luat uniformele curate de la spălătorie, domnule Arex. Când am îmbrăcat-o pe una dintre ele, am descoperit asta.

Se întoarse cu spatele spre ei. Pe spatele cămăşii, cu litere galbene, strălucitoare, scria: „Kirk este o căzătură”. Sub înscrisul acesta, cineva desenase o faţă stilizată, ca de copil, cu ochii privind cruciş şi cu un zâmbet tâmp.

Evenimentele de la bord ajunseseră în stadiul în care nimeni nu se mai mira de nimic. Dar acest atac la poziţia lui Kirk dădu naştere la priviri îngheţate de uimire din

partea personalului de pe puntea de comandă. Se ajunsese, de la glume nesărate, la insulte nepermise.

De undeva, se auzi un chicotit. Toţi îşi priviră nervoşi vecinii, dar chicotitul nu se repetă. Nu se putea spune din ce direcţie, sau de la cine se auzise – spre norocul celui care râsese. Toţi erau siguri de un singur lucru. Ei nu râseseră – şi fiecare în felul lui încerca să transmită, fără cuvinte, această informaţie lui Kirk, care-i privi pe fiecare în parte.

— După ce această izbucnire de isterie ia sfârşit, aş dori să capăt o explicaţie pentru această ultimă glumă proastă.

— Asta, sugeră Spock, cu o voce ciudată, s-ar putea să fie mai dificil de îndeplinit decât pare. L-am urmărit cu mare atenţie, atât pe locotenentul Arex, cât şi pe locotenentul M’ress. Nu l-am văzut pe niciunul râzând. Nu e nevoie să precizez, încheie el calm, că nu am râs eu.

— Cineva a râs, asta este sigur, enunţă Kirk, furia stingându-se pe măsură ce curiozitatea câştiga teren.

Discuţia fu întreruptă de M’ress, care se ridică brusc de pe scaunul ei, arătând Cu mâna spre Kirk.

— Căpitane, prriveşte în spatele tău!

— Fii serioasă, M’ress, mormăi Kirk, deja sătul până în gât, va trebui să faci glume mai bune de acum înainte.

— Nu este o glumă, domnule, confirmă Arex.

Kirk se răsuci brusc… şi se dădu câţiva paşi înapoi. Un fuior de ceaţă deasă se ridica din cabina turbo-liftului. I se încolăci pe picioare, lipindu-se de podea.

— Asta ce mai e?

Spock se pregăti să-i răspundă. Computerul îl lămurise imediat.

— Sursa aberaţiei atmosferice pare să fie centralizată cu două etaje mai jos, căpitane.

Cu sau fără ceaţă, liftul opera eficient. Când Kirk apăsă butonul de oprire în caz de urgenţă şi uşa se deschise, fu pentru a da la iveală un coridor plin din podea până în tavan cu vălătuci de ceaţă fosforescentă.

Spock înaintă doi paşi în interiorul norului şi se opri, apoi

scoase un mic scaner cu senzori de la centură. Făcu analize şi măsurători, în timp ce Kirk aştepta neliniştit şi nervos în ascensor.

— Ei?

— Cinstit să spun, mă aşteptam la altceva, căpitane, răspunse el, fără să precizeze ce anume era acel „altceva”, dar aceasta pare să fie ceaţă normală, bazată pe apă… cu excepţia faptului că asemenea lucruri nu sunt normale pe o navă stelară. Poate că monitoarele de umiditate..

Făcu încă un pas înainte şi începu să dea disperat din mâini, în timp ce picioarele păreau să piardă contactul cu podeaua. Se clătină şi se răsuci pentru a-şi recăpăta echilibrul, cu o stăpânire de sine neomenească. Kirk se repezi să-l prindă – pentru ca în momentul următor să alunece în toate direcţiile, de parcă ar fi fost pe gheaţă. Dar, ţinându-se unul de altul, ajunseră la tocul unei uşi apropiate, reuşind să nu cadă. După ce-şi recăpătară echilibrul, le mai trebui ceva timp să-şi recapete respiraţia.

Spock renunţă la serviciile scanerului, în favoarea unor metode mai puţin amănunţite, dar mai rapide, de cercetare. Îngenunchie cu grijă. Apropierea de sursa necazurilor lor făcu posibilă revelaţia.

— Uimitor, murmură el. Puntea este acoperită cu gheaţă.

— Era cât pe aici să fie acoperită cu trupurile noastre, remarcă acru Kirk. Ce fel de gheaţă, Spock?

— După toate aparenţele, gheaţă normală, din apă, căpitane. Nu pare să posede proprietăţi exotice sau periculoase… în afară de cele fizice, bineînţeles.

— Gheaţă, rosti Kirk, privind spre podeaua îngheţată. Nu ştiu ce se întâmplă pe nava asta, domnule Spock, dar trebuie să înceteze, înainte ca cineva să fie rănit. Oricine ar fi răspunzător de toate astea, prea se lasă dus de inventivitate.

Ca şi cum ar fi spus exact ceea ce trebuia, se auzi din nou chicotitul acela. Kirk nu avu nevoie să privească în jur, să vadă dacă nu era cineva ascuns prin apropiere – el şi Spock erau singuri pe coridor. Râsul acela enervant se

auzise, de data aceasta, tare şi clar. Era vag feminin, şi aproape... aproape familiar.

Kirk făcu un pas în direcţia de unde credea că venise sunetul. Oare se ascundea, totuşi, cineva în ceaţă? Imediat începu să alunece îngrozitor. Numai mâna puternică a lui Spock îl ajută să-şi recapete iar echilibrul.

— Râsul acela seamănă foarte mult cu cel pe care mi s-a părut că-l aud pe punte, mai adineaori. Are ceva care îl face să sune foarte cunoscut.

Privi nerăbdător către ofiţerul unu.

— Tu ce înţelegi din toate astea, Spock?

— În ciuda numărului tot mai crescut de incidente, dovezile par să indice un singur vinovat.

— Cum de ştii că nu sunt mai...

Kirk făcu ochii mari.

— Crezi că ştii cine este, nu-i aşa?

— Nu cine, căpitane – ce. Cred că glumeţul nostru este însăşi *Enterprise.*

— Enterprise...!

Kirk ezită, răsucind ipoteza pe toate părţile, în minte. Odată faptele puse laolaltă, totul începu să se potrivească.

— Totul pare să capete un sens acum. Vocea aceea feminină, calmă – este vocea computerului nostru principal!

— Exact, confirmă Spock.

— Vreau ca toată lumea să se prezinte la posturi, toţi specialiştii în computere să lucreze în regim prelungit. O să efectuăm o verificare completă a sistemelor cibernetice de la un capăt la altul, să rezolvăm problema.

Vocea îi deveni ameninţătoare.

— Paharele şi azvârlirea mâncării e una. Dar când o greşeală de circuit începe să afecteze programul navei...

— Sunt întru totul de acord, căpitane. Toate astea trebuie oprite, înainte ca devierile să devină mult prea serioase.

— Pentru moment, avem o problemă mai mult presantă decât gravă.

Arătă din ochi, către podeaua de sub picioarele lor.

— Să ajungem, de aici până la lift, întregi, pentru că podeaua s-a acoperit cu gheaţă în urma noastră.

Nu există, însă, problemă care să nu fie în cele din urmă rezolvată, atunci când este atacată cu forţe unite de căpitanul unui crucişător federal, şi de ofiţerul său ştiinţific. Târându-se cu mare grijă în patru labe, reuşiră să ajungă cu bine la ascensor.

Arex şi M'ress îşi vedeau de treburile lor, iar Kirk şi Spock analizau problema pusă de aparenta defectare a computerului central. Uhura şi Sulu, aflaţi în afara orelor de serviciu, tocmai se apropiau de uşa principală a holospaţiului. O clipă mai târziu, li se alătură şi McCoy.

Uhura atinse butonul aflat lângă încuietoarea uşii. Un mic beculeţ indicator se aprinse, iluminând un înveliş transparent, pe care scria Liber. Apoi urmă un bâzâit scurt, necesar pentru cei care nu distingeau culorile, pentru personalul care nu ştia să citească englezeşte şi pentru oaspeţi.

Locotenentului Uhura îi venea să toarcă de încântare.

— Bun; nu e nimeni acasă… cel puţin ne putem bucura de timpul nostru liber, fără să ne facem griji din cauza glumelor proaste.

Uşa glisă într-o parte. McCoy păşi în urma lor.

— Exact după recomandările medicului, zeflemisi el, cuprinzând cu privirea parcurile şi fântânile arteziene odihnitoare – chiar dacă erau numai o iluzie.

— Recreere standard, comentă Sulu. Cel puţin, ceva mai original şi mai odihnitor.

Activă butonul care închidea uşa în urma lor, izolându-i de restul navei.

O clipă mai târziu, un clopoţel electronic sună de trei ori şi vocea lui Spock umplu coridoarele, toate încăperile şi căile de acces de pe navă.

— Toată lumea la posturi – alarmă generală! Repet – toată lumea la posturi! Schimburile doi şi trei de la

computere, prezentaţi-vă în sala de şedinţe; schimburile doi şi trei de la computere, prezentaţi-vă în sala de şedinţe! Repet, toată lumea la…

Dar, în holospaţiu, izolat de restul navei, ordinul nu se făcu auzit. Probabil se întâmplase ceva cu intercomurile dinăuntru.

Probabil…

Sulu se îndreptă către singurul reprezentant al părţii electronice din încăpere. Acest instrument izolat era o mică consolă, aflată în partea dreaptă a uşii principale. O activă, îndepărtând imaginea parcului.

Stăteau acum în holospaţiu, aşa cum era el, de fapt – o sală uriaşă cu pereţii îndepărtaţi, arcuiţi. Tavanul, pereţii, podeaua, erau toate albe. Era ca şi cum te-ai fi aflat într-un dom ivoriu.

— Ceva care să ne aline, ceva de acasă, murmură navigatorul, visător. Ce să fie? îşi întrebă el colegii. Are cineva ceva împotriva unei porţii de înot şi a unei plaje?

Sulu îşi îndreptă atenţia către panoul sofisticat şi către ecranul de deasupra. Acolo avea să apară schema tridimensională a programului, în momentul în care operatorul avea să o comande. Consola avea, la rândul ei, un panou standard, plus numeroase alte butoane pentru ajustarea climei, a orei din zi, a efectelor speciale – şi multe altele. Sulu apăsă pentru ora din zi – numai ofiţerilor şi personalului calificat le era permis să manipuleze detalii cum ar fi temperatura şi concentraţia de oxigen.

În timp ce manevra butoanele, pe ecran începu treptat să se formeze o imagine. Minutele treceau. Ca navigator, Sulu era calificat să manevreze computerul. Diagrama se formă repede, sub acţiunea pricepută a mâinilor lui.

În cele din urmă, Sulu se opri puţin să admire imaginea, mai apăsă un buton pentru a adăuga puţină vegetaţie pe margini, şi examină imaginea finală cu adâncă plăcere. Un alt buton făcu imaginea să se rotească cu trei sute şaizeci de grade, apoi se opri.

Cu gesturi afectate, Sulu apăsă pe butonul Iniţiere. În jurul lor, camera începu să se schimbe. Spock ar fi descris asta ca reajustare de rutină a condiţiilor fizice, într-un spaţiu limitat, produse de anexa de recreere a computerului, datorită dotărilor îmbunătăţite ale navei *Enterprise.* Cineva născut cu mai mult de o sută de ani în urmă ar fi considerat asta un miracol.

Dar şi atunci, Spock ar fi definit miracolul în termeni simpli, logici. Acest computer era primitiv, comparativ cu un altul, care crea visuri, pe care îl întâlniseră într-o colonie[1], dar şi computerul lor era capabil de unele transmutaţii foarte eficiente în scopul îmbunătăţirii stării de spirit a membrilor echipajului.

Contururi tremurătoare, fluorescente, căpătară substanţă şi iluzie de consistenţă. Pereţii şi tavanul dispărură, fiind înlocuiţi de o plajă de nisip, completată cu valuri mici, care se contopeau pe ţărm şi cu strigătele îndepărtate ale albatroşilor. Holospaţiul nu putea să producă forme tridimensionale de păsări. Era o iluzie prea fluidă. Dar aveau imagini de albatroşi, care îşi făcură apariţia pe fundalul cerului, de un albastru intens.

Sulu dădea mare atenţie detaliilor – în fond, manevrarea acestor instrumente era o formă de artă. O stea de mare apăru dintre valuri; dincolo, pe plajă, câteva scoici.

— Frumoasă treabă, îl complimentă McCoy, admirând creaţia încheiată. Cu apa te-ai descurcat foarte bine, dar mie personal mi-e prea cald. Aş prefera mai degrabă o plimbare liniştită prin pădure.

— Ar merge şi asta de minune, doctore, acceptă Uhura, privind cu ochii îngustaţi spre o sursă de lumină puternică, plasată în poziţia soarelui.

— De ce nu spuneţi aşa? întrebă Sulu, plin de amabilitate. Atunci, să vină pădurea… întunecoasă şi adâncă.

O singură apăsare pe buton dizolvă apa, albatroşii,

---

1 Vezi "A fost odată, pe o planetă" (Jurnalul 3).

scoicile, nisipul, steaua de mare. Navigatorul o luă de la capăt. Botanica era ştiinţa lui preferată. Astfel, reuşi să creeze o imagine mult mai bună, care să îndeplinească dorinţa lui McCoy. Pădurea pe care o creă – desigur, nord-americană, zona temperată – era luxuriantă şi aparent nesfârşită. Raze de soare se strecurau ca nişte săgeţi de ceară printre ramuri, iluminând pete din covorul de frunze, din care se ridica un praf uşor. Era o iluzie completă – avea chiar şi muşchi pe partea de nord a copacilor, şi lăstari.

— Ahhh… aşa mai merge, îl lăudă McCoy, savurând aerul proaspăt şi trăgând adânc în piept aroma de brad… chiar dacă era artificială. Făcu cu mâna gestul „după dumneavoastră”, apoi porni în urma locotenentului Uhura şi a lui Sulu, care plecaseră înainte pe cărarea dintre copaci.

Drumul şerpuia, înscriindu-se în dimensiunile limitate ale holospaţiului. Dacă se plictiseau, câteva butoane de pe consolă – acum ascunsă cu grijă vederii, în spatele unui tufiş – aveau să schimbe iarăşi peisajul. Deocamdată, se bucurau de umezeala uşoară, răcoroasă a pădurii şi încercau să identifice păsările după ciripit.

Cercetând lista celor care se prezentaseră la datorie, procedeu standard în timpul alarmei generale, M’ress observă lipsa celor trei ofiţeri. Verifică încă o dată, înainte să-i raporteze lui Kirk.

— Căpitane, se hotărî ea în cele din urmă, aplicând metoda prin eliminarre şi în conforrmitate cu declarraţiile martorrilor ocularri, ofiţerrii McCoy, Sulu şi Uhurra se află în holospaţiu. Nu s-au prrezentat la posturrile lorr şi nici nu au confirrmat prrimirea orrdinului.

— Nu trebuie neapărat să ne îngrijorăm, locotenente, răspunse Kirk liniştit. Pentru a reuşi să întreţină iluziile, holospaţiul poate fi total izolat de restul navei. Cred că poţi să iei legătura cu ei prin intercomul special al holospaţiului.

— Tocmai asta e, domnule, am încerrcat deja această varriantă.

Vocea îi era îngrijorată.

— Darr tot nu rrăspund. Nici nu-mi pot da seama dacă

apelul ajunge la ei.

Kirk se încordă în scaun.

— Acesta este un moţiv de îngrijorare. Mai încearcă o dată!

M’ress se întoarse la consola ei şi făcu legăturile necesare.

— Doctorre McCoy, locotenent Uhurra, locotenent Sulu… rreveniţi imediat pe punte. Este alarrmă generrală. Vă rrog, confirrmaţi.

— Încă o dată, ordonă Kirk, încordat. Ce s-a întâmplat?

M’ress oftă, apoi ridică vocea, deşi ştia că intercomul compensează automat.

— Doctorre McCoy, locotenent Uhurra, locotenent Sulu… Reveniţi pe punte…

Cărarea şerpuind printre copacii foarte apropiaţi unul de altul, era mărginită de ferigi. De undeva, de sus, cădeau picături de apă, care se adunau într-o baltă, pe marginea căreia o floare venusiană tocmai îşi închidea petalele, capturând proiecţia unei furnici.

Clipocitul picăturilor care cădeau în ochiul de apă era singurul zgomot care tulbura liniştea pădurii. Cei trei plimbăreţi pătrunseră pe o porţiune a cărării, mărginită de ferigi înalte şi ciuperci viu colorate. Pânze de păianjeni formau printre copaci leagăne pentru pitici.

— Ce linişte, ce odihnitor, murmură Sulu. Ce schimbare faţă de program şi rutină. O alegere excelentă, doctore.

— Eu aş trage un pui de somn, declară Uhura, îndreptându-se către umbra unui tufiş,

— Şi ce e mai grozav, am scăpat de glumele acelea nesărate, exclamă McCoy. Asta dacă nu cumva, adăugă el, doar pe jumătate serios, vreunul dintre voi este vinovatul pe care îl căutau cu toţii.

Sulu se aşeză pe iarbă şi zâmbi. Zâmbetul dispăru în clipa când un chicotit îndepărtat, straniu, rupse tăcerea din jur. Uhura ridică nedumerită privirea din locul unde tocmai se instalase confortabil. McCoy cercetă din priviri, atent,

cerul şi copacii învecinaţi.

— Ştiu că eşti foarte priceput la detalii în ce priveşte animalele, Sulu… dar peisajul acesta mi se pare îndeajuns de irlandez pentru a se preta la spiriduşi.

— N-am programat aşa ceva, îl informă pe Sulu.

Privirea îngrijorată inspecta partea de jos, întunecată, a tufişurilor. Inventarul de iluzii al holospaţiului era destul de bogat. Dacă cineva ar fi vrut să le tragă o sperietură, introducând un lup…

— Parcă ar fi râs cineva…

Râsul – dacă râs fusese – nu se repetă.

Într-un târziu, McCoy ridică din umeri.

— Probabil o distorsiune a unei benzi cu efecte auditive… Putea fi orice. Ne cam lăsăm influenţaţi de poveştile care au circulat în ultima vreme.

Uhura se fidică în picioare. Propria-i umbră nu i se mai părea atât de atrăgătoare.

— Cred că renunţ să mai trag un pui de somn. De fapt, nu sunt chiar aşa de obosită.

Trecură de porţiunea înverzită a cărării, intrând pe zona de pământ bătătorit. Cărarea ducea puţin înainte, apoi şerpuia la stânga printre copaci.

După cotitura aceea, dispăru pe neaşteptate. În locul ei se căsca o groapă mare, pătrată. Culcate parcă de vânt, crengile arbuştilor din preajmă se aşezaseră cu precizie nefirească peste groapă. Odată această împletitură construită, frunze şi ace de pin căzuseră de deasupra, mascând împletitura de crengi.

Frunzele continuară să cadă, până ce nici măcar un atent observator ca Spock n-ar fi putut să-şi dea seama că numai câteva ramuri şi un covor de frunze moarte acopereau groapa din cărare. O ultimă frunză, ca o amintire fugară, căzu pentru a acoperi o ultimă imperfecţiune, tocmai când McCoy, Sulu şi Uhura îşi făceau apariţia în depărtare, admirând peisajul din faţa lor.

Niciunul dintre ei nu auzi straniul, şi totuşi familiarul, chicotit care răsună în acea parte a pădurii. Era ascuns de

ceva care, de acum, era maestru în ascunzişuri.

— Aceea este cucută, nu-i aşa, Sulu? întrebă McCoy, arătând spre un tufiş frumos, înalt. Interesant. Mi-a plăcut plaja ta, dar… făcu un gest larg, voiam ceva mai răcoros. E aproape… Hei!

Exclamaţia sa răsună în acelaşi timp cu un strigăt speriat al lui Sulu şi cu ţipătul locotenentului Uhura. Ţipetele lor fură urmate de nişte zgomote mult mai neplăcute. Pocnete de crengi rupte şi strivite, apoi se făcu din nou linişte.

Linişte până în momentul în care un hohot de râs izbucni pe neaşteptate în apropierea lor. Trei perechi de ochi furioşi îşi îndreptară privirea în sus.

Dar nu se vedea nimic.

— Iarăşi râsul acela, murmură Sulu. N-a fost închipuirea noastră.

McCoy se posomorî.

— Eu m-am înşelat. Nu era nicio bandă defectă. E clar că cineva râde de noi.

Se ridică în picioare, scuturându-se de praf şi de resturile de crengi şi de frunze de pe uniformă.

— Aşadar, n-am scăpat de glumeţul nostru când am venit aici. Dar cum dracu’ se poate cineva ascunde într-un holospaţiu?

— Sigiliul de la uşă dispune de o deschizătoare pentru cazuri de urgenţă, îşi aminti Sulu. Probabil, cineva a intrat după ce am simulat noi pădurea.

— Se poate, căzu McCoy de acord. Sunteţi teferi?

Uhura tocmai se ridica în picioare. Se strâmbă uşor, când îşi lăsă greutatea pe glezna dreaptă, dar dădu afirmativ din cap. Sulu căzuse cu experienţa unuia care reacţionează instinctiv. Nu era rănit şi nici tulburat. McCoy avusese pur şi simplu noroc.

— E bine.

Doctorul ridică privirea în sus.

— Nu ştiu care e părerea voastră, dar eu m-am săturat. Am de gând să pun capăt acestor glume chiar acum!

Afirmaţia lui primi un răspuns pe cât de neaşteptat, pe

atât de prompt. Un hohot de râs precedă o voce preţioasă, stranie, care rosti:

— Să pun capăt.

Vocea era jovială, dar nu îmbunătăţi cu nimic dispoziţia lui McCoy. Ridică un deget în sus, ţintind către o prezenţă spirituală, în lipsa uneia fizice.

— Ei bine, oricine ai fi tu. Nu ne-a căzut bine gluma ta idioată. Scoate-rie de aici.

— Căzut bine, repetă vocea, evident încântată de spiritualitatea ei. Căzut… îngăimă, printre hohote de râs.

În mod normal, cel puţin unul, dacă nu toţi trei ofiţerii ar fi trebuit să identifice deja vocea aceea. Dar memoria le era temporar blocată de furie şi dezgust. Nu concepeau încă decât un opozant în carne şi oase.

— Când o să aflăm cine eşti, continuă McCoy furios, o să fii chemat pe punte să dai socoteală în faţa unui complet de judecată… poţi să fii sigur.

Ameninţările nu făcură să înceteze defel hohotele de râs. Dimpotrivă, păreau să sporească în intensitate, proporţional cu severitatea ameninţărilor.

— Te avertizez, adăugă Sulu, că, oricine ai fi, căpitanul o să te facă bucăţele. Ai mers prea departe. Nu mai e deloc amuzant… nici n-au fost amuzante glumele tale tâmpite.

Alte hohote. Părea că adversarul lor nevăzut avea o capacitate nelimitată de a râde.

McCoy se uită la colegii lui.

— Pare evident că ăsta cu care ne certăm e prea încântat de glumele lui ca să dea ascultare raţiunii – cu atât mai puţin să ne dea o mână de ajutor. Va trebui să ieşim singuri de aici.

McCoy se răsuci şi pipăi peretele gropii. Solul artificial era moale şi sfărâmicios. Ridică privirea către marginea de sus. Groapa în care se aflau – fără-ndoială că ideea asta avea să-l amuze pe glumeţul acela idiot, dacă ar fi rostit concluziile cu voce tare – nu era foarte adâncă. Dar cei patru pereţi erau verticali. Nu puteau să formeze o scară din trupurile lor şi nici să se caţere pe pereţi.

Făcu o încercare de a scurma pământul. Se putea săpa cu uşurinţă.

— Poate se sapă chiar prea uşor, doctore, sugeră Uhura, îngrijorată. Să nu se prăbuşească peste noi.

McCoy stătu la îndoială.

— A, nu cred că glumeţul nostru o să lase lucrurile să meargă chiar atât de departe. Şi, pe urmă, adăugă el sardonic, dacă noi murim, cui o să-i mai joace feste? În orice caz, n-am chef să stau aici să aştept să se hotărască el. Vrea cineva să mă ajute?

Săpând împreună, încercară să taie o cărare înclinată în perete, fiind din când în când nevoiţi să se dea repede înapoi, când pământul de deasupra se surpa. În curând fură murdari din cap până în picioare. Nu părea că pereţii gropii aveau să se prăbuşească peste ei. Era o muncă înceată, monotonă, dar nu peste multă vreme aveau să poată ieşi de acolo. Aşa cum presupusese McCoy, nevăzutul torţionar nu dădea niciun semn că ar vrea să le vină în ajutor.

Spock ridică în cele din urmă privirea de pe consola lui şi dădu cu ochii de Kirk, care stătea cu privirea aţintită spre el, aşteptând cu nerăbdare informaţiile.

— Regret, căpitane… nimic. Am încercat să detectez eventuala scăpare de energie şi să anulez orice programare prezentă, dar fără niciun rezultat.

— Există o mulţime de dovezi că sunt încă acolo, înăuntru. Oxigenul unor persoane este recirculat şi din când în când se consumă energie, pentru a activa aparatura de simulare.

— Ceea ce ne conduce la două alternative, încheie Kirk. Ori ei nu pot răspunde – din ce motiv, încă nu ştim – ori funcţionarea defectuoasă a echipamentului îi împiedică să încerce să răspundă. Scaunul de comandă scoase un fâşâit uşor când se răsuci.

— M’ress… ai vreun rezultat?

— Încă niciun răspuns pe niciunul dintre canale, căpitane.

Kirk stătu o clipă pe gânduri.

— Să mergem la sursă, Spock. Nouă, computerul ne-a creat probleme. Computerul supervizează tot ce se întâmplă în holospaţiu. Aşadar…

— Tocmai voiam să fac aceeaşi sugestie, căpitane.

Spock se întoarse spre consolă şi degetele sale fluturară cu precizie pe deasupra instrumentelor de bord. Dansul degetelor fu urmat de luminile indicatoare şi de bâzâitul echipamentului de pe consolă. Răspunsul apăru pe ecranele lui Spock.

— Asta ca eu să ştiu, iar tu să afli, anunţă intercomul.

Sprâncenele lui Spock părură că vor să zboare de pe frunte, urcând până la rădăcina părului, apoi coborând spre guler. Se obişnuise să primească răspunsuri sub formă de şarade infantile din partea oamenilor. Dar ca ceva atât de precis şi logic, cum era computerul navei, să recurgă la asemenea prostie, însemna că sunase ceasul de pe urmă al raţiunii.

Reacţia lui Kirk fu aproximativ aceeaşi.

— Am auzit bine, domnule Spock? şopti el uimit.

— Mă tem, rosti Spock încet, că da, căpitane. Aberaţia este evident mult prea severă decât am crezut că e posibil.

Îşi întoarse atenţia către panoul de comandă.

— Întrebare, anunţă el pe un ton reţinut. Îi ţii în mod deliberat pe doctorul McCoy şi pe locotenenţii Uhura şi Sulu, captivi în holospaţiu?

Un alt răspuns, la fel de prompt, dar de data aceasta pe un ton uşor schimbat, care sugera, probabil, că nu avea un control complet asupra circuitului deranjat.

— N-o să spun niciodată, gemu. Niciodată, niciodată, niciodată. Nu poţi să mă obligi. Nu poţi, nu poţi, nu poţi! Aşa că nu spun!

Cu siguranţă, gândi Kirk, nu avusese intenţia să se alinte ca un copil. Încleştă pumnii, se ridica şi se duse lângă Spock.

— Lasă-mă să încerc eu, şopti el.

— Vorbeşte căpitanul James T. Kirk, anunţă el cu o voce cât putu de fermă şi rece. Eşti programat să dai curs

oricărui ordin direct pe care ţi-l dau.

— Asta aşa este, răspunse vocea imediat.

O parte din furia lui Kirk dispăru în faţa acelui răspuns conciliant. Poate că lucrul de care computerul avea nevoie pentru a se elibera de această nebunie inexplicabilă, era tocmai puţină fermitate din partea lui. De aceea, continuă:

— Foarte bine… îţi ordon să-i eliberezi pe ofiţerii McCoy, Sulu şi Uhura din holospaţiu, imediat!

O serie de lumini şi fluierături izbucniră dinspre consolă, după care urmă o cerere mieroasă.

— Spui „te rog”?

— Măi, să fie! îngăimă Kirk, depăşind de acum orice limită de uimire.

Spock se rezemă în scaun, murmurând:

— Nu se dezbate superioritatea funcţiei de comandă cu o maşină, căpitane. În condiţiile date, aş propune maleabilitate, combinată cu o stăpânire temporară a mândriei.

Kirk vru să obiecteze, apoi se răzgândi şi dădu afirmativ din cap. Făcând eforturi să-şi stăpânească vocea, murmură:

— Te rog…

După câteva clipe de tăcere, luminile indicatoare părură să se aprindă într-o ordine ceva mai normală. Era pe punctul de a schimba priviri triumfătoare cu Spock, când vocea izbucni, plină de voioşie:

— Spune „te rog frumos”.

Kirk închise butonul intercomului cu o izbitură, înainte să i se mai facă alte sugestii. Arex păru că vrea să spună ceva, apoi se mai gândi o dată, timp în care Kirk activă ecranul principal, cuplându-l pe comunicaţiile la nivel de navă. O chemare, şi rezultatul fu imaginea unui inginer Scott îngrijorat.

— Domnule Scott, m-am săturat până în gât.

— ’nţeles, căpitane, se arătă Scott binevoitor, ignorând tonul furios al lui Kirk. Putea ghici cu uşurinţă motivul. Detaliile aveau să urmeze, cu siguranţă, imediat.

Avu dreptate.

— Avem necazuri serioase cu computerul principal, Scotty. Nu mai e vorba de tarte cu frişcă şi de podele alunecoase. Suntem aproape siguri că i-a răpit pe doctorul McCoy, Sulu şi Uhura.

— Răpit… computerul principal?

Faţa cu trăsături regulate a lui Scott suferi o serie de contorsiuni, pe măsură ce cuvintele lui Kirk îşi dezvăluiau tot mai clar înţelesul.

— Computerul principal… dar cum?

— Nu ştiu încă exact.

Scott se gândi puţin.

— De ce nu-i ceri să-ţi explice el însuşi?

— Am încercat, Scotty.

Kirk zâmbi forţat.

— Nu am primit alt răspuns decât obrăznicii şi prostii. Domnul Spock şi cu mine suntem de părere că dacă o să mergem pe linia asta nu o să obţinem niciun rezultat. Şi nu-mi face bine nici la tensiune. Nu văd decât o singură soluţie, o singură şansă de a evita noi necazuri.

Oftă.

— Vreau să scoţi din funcţiune tot echipamentul dotat cu logică, până ce reuşim să aflăm ce anume cauzează această nebunie cibernetică.

— Nţelas, căpitane, răspunse Scott, cu gândurile în altă parte

— Lasă în funcţiune numai circuitele secundare, continuă Kirk. Vreau ca tot ce este capabil de raţionament abstract şi de curoaştere creativă să fie scos din funcţiune, până când vom trinite o echipă la faţa locului, să analizeze băncile de informaţii. Nu mai putem risca să folosim instrumentele de la bord.

— Trimit imediat o echipă acolo, domnule. De lobotomia principală mă ocup chiar eu.

Kirk întrerupse contactul. Imaginea lui Scott dispăru, lăsându-l pe căpitan în faţa panoramei unor constelaţii străine.

Capitolul VII

Încă un pumn de pământ, apoi altul... ultimul. Sulu se dădu înapoi şi cercetă cu privirea cărarea abruptă pe care o scobiseră în peretele drept.

— Cred că este suficient, Uhura.

Zâmbi încurajator.

— Gata?

Ea trase adânc aer în piept.

— Nu am mai practicat alpinism de ani de zile.

Când era la Academie, împreună cu câţiva prieteni îndrăzneţi, escaladase Rugul Eolian de pe Tsaro II. Dacă prietenii de atunci i-ar fi văzut îngrijorarea de acum, când avea de escaladat trei metri de pământ, ar fi râs.

Sulu şi McCoy formară un suport din mâinile lor încrucişate. Ajutată de acesta şi păşind eu grijă, să nu disloce valuri de pământ, Uhura reuşi să se caţere peste marginea gropii.

Navigatorul o urmă câteva momente mai târziu. Apoi fu rândul lor să-l ajute pe mai puţin agilul McCoy care, târându-se şi blestemând, se străduia să urce peretele înclinat.

— Când o să pun mâna pe clovnul care a făcut asta, anunţă el, abia respirând, o să-l bag la infirmerie pentru o lună de zile!

Sulu zâmbi către faţa transpirată.

— Credeam că procedezi invers, doctore McCoy?

— De data aceasta, rosti McCoy, o să-mi fac cu plăcere meseria.

Ar mai fi adăugat ceva, dar pădurea din jurul lor alese exact momentul acela ca să se transforme într-un haos. Înainte ca cineva să apuce să întrebe cu voce tare ce se întâmplă, umbra răcoroasă şi aerul înmiresmat fură înlocuite de p pustietate măturată de valuri sălbatice de.. zăpadă și gheaţă. Rafale turbate de vânt încărcate cu zăpadă şi ace de gheaţă se abăteau asupra lor, în timp ce, peste urletele vântului care-i îngheţase până la os, o voce

striga:

— Calm, calm! Poate asta o să vă răcorească niţel!

Îngrămădiţi unul în altul pentru a se încălzi, cei trei ofiţeri încercau să cerceteze împrejurimile, apărându-şi faţa cu palmele. Străduindu-se să nu dea importanţă frigului îngrozitor, Sulu făcu un mic ocol. Indiferent în ce parte s-ar fi uitat, nu se vedea altceva decât întinderea albă de zăpadă şi un cer şi mai alb.

— Avem aici condiţii de pol în toată regula… cum o să găsim ieşirea?

McCoy tropotea din picioare. Suprafaţa se bătătorea sub tălpile lui… era zăpadă adevărată.

Hohote de râs cădeau în jurul lor ca fulgii de zăpadă, în timp ce temperatura scădea vertiginos către nivelele arctice…

Scott încă încerca să-şi imagineze cum reuşise computerul „răpirea” prietenilor săi. Afirmaţia îl intriga, cu atât mai mult cu cât Kirk, în graba lui, nu se obosise să-i explice – sau poate nu avusese timp să o facă – care era situaţia din holospaţiu.

Speculaţiile, hotărî el, trebuiau să mai aştepte până ce ducea la îndeplinire ordinul căpitanului. Dădu colţul şi se găsi în faţa unei uşi sigilate. Îşi puse degetul pe senzorul aflat sub inscripţia: Atenţie – numai personal autorizat.

În momentul acela, în sala computerului principal, nu mai era nimeni. Din moment ce acest cortex central necesita rareori serviciile personalului şi era ţinut sigilat, cu excepţia situaţiilor critice, nu mai fusese vizitat în ultima vreme decât de patrula de pază. Privirea lui ageră nu remarcă prezenţa sau activitatea neautorizată a cuiva în încăpere.

Mare păcat că încăperea se ţinea sigilată, pentru că aspectul camerei constituia una dintre priveliştile cele mai impresionante de pe navă. Şiruri de lumini clipind neobosit, unul peste altul, ecrane de cristale lichide, circuite fosforescente – toate acestea constituind o parte infimă din inima şi creierul navei.

Destinaţia sa se afla în capătul îndepărtat al camerei. Acolo trebui să-şi prezinte din nou mâinile pentru identificarea amprentelor, la fel şi ochii, pentru verificarea identităţii retinei. Abia după aceea apăru fanta, până atunci ascunsă vederii, pentru introducerea cartelei speciale. Introducerea cartelei avu ca rezultat detaşarea unui panou aflat la înălţimea unui om, care alunecă uşor într-o parte, dând la iveală o serie de butoane instalate într-un panou de comandă.

Memoria umană acţionă mecanic, şi Spock apăsă folosind o combinaţie rar utilizată. O serie de LED-uri de la butoanele aflate deasupra panoului se aprinseră… controlul sistemelor dotate cu logică şi creativitate. Acestea erau împărţite în subdiviziuni, pe sectoare, purtând diferite inscripţii: Gândire intuitivă, Abstracţie, Deducţie şi Sensibilitate de Gradul IV. Sectoarele neluminate le ignoră.

— E timpul să tragi un pui de somn, bătrânico, murmură el. Ordinul căpitanului.

Întinse mâna către primul dintre butoanele roşii.

Dar nu ajunse până la el.

Un geamăt asurzitor umplu încăperea. Scott simţi o durere ascuţită. Foarte nedumerit, constată că se rostogoleşte în direcţia tavanului. Ateriză acolo cu o bufnitură, întins pe spate.

Cum era de aşteptat, reacţia lui fu mai mult emoţională, decât realistă. Imediat ce îşi recăpătă echilibrul şi îşi forţă creierul să accepte ideea că n-o să se prăbuşească pe podea, se rostogoli şi se târî pe brânci până deasupra consolei răsturnate, aflate pe peretele îndepărtat.

— Inginerul şef către punte, răcni el în intercomul la care ajungea cu mare greutate. Am o problemă aici, domnule.

Kirk putea să ofere compasiune, mai degrabă decât ajutor. Exact aceeaşi era situaţia pe puntea de comandă, unde el, Spock şi toţi ceilalţi fuseseră azvârliţi în tavan, în acelaşi mod.

Spock reuşi să activeze intercomul principal târându-se în sus, pe consola computerului său – sau se târâse în jos?

— Scotty, ce dracu' se întâmplă?

— Nu ştiu, căpitane.

Se pipăi cu grijă şi, cu stăpânirea de sine de care numai un navigator spaţial experimentat putea da dovadă, traversă tavanul către următorul banc de monitoare inter-navă. O verificare rapidă fu suficientă pentru a-şi da seama că experienţa prin care trecea el se repeta la fiecare nivel al navei.

— Gravitaţia noastră şi-a inversat polaritatea – cu de la sine putere, după cât se pare.

— Concluzia a doua este, evident, falsă, se auzi vocea calmă a lui Spock. Stătea cu picioarele în sus şi capul în jos, în scaunul lui, studiind informaţiile apărute pe ecrane.

— Aceasta este, fără îndoială, o manevră defensivă a computerului, menită să-l împiedice pe domnul Scott să-i deconecteze sectoarele importante.

— Nebunie, murmură Kirk, asta e nebunie. Nu mai e vorba de glumă. Propriul nostru computer ne-a declarat război… şi nu am nici cea mai mică idee de ce.

— Nu cred că termenul „război" este aplicabil deocamdată acestei situaţii, căpitane. Computerul nu s-a arătat până acum în mod deschis agresiv – numai exagerat de egoist.

Spock păstră un aer gânditor, relaxat, în ciuda poziţiei pe care o avea.

— Eu am o teorie; dar, mai întâi, sunt de părere că, dacă ofiţerul Scott s-ar îndepărta de terminalul logic al computerului – la mare distanţă – s-ar putea ca acesta să se simtă mai puţin ameninţat şi, deci, mai puţin înclinat să treacă la acţiuni directe împotriva noastră.

— Ameninţat? Domnule Spock, computerul acela este programat cu atâtea circuite stabilizatoare.:.

Obiecţiile sale fură întrerupte de expresia de pe faţa ofiţerului.

— Bine, murmură el resemnat, niciodată să nu te opui realităţii, bănuiesc.

Îşi îndreptă capul către intercom.

— Domnule Scott… părăseşte camera computerului.

La auzul ordinului, Scott făcu ochii mari.

— S-o părăsesc, domnule? Acum, după ce s-a întâmplat?

Privirea i se îndreptă, jinduitoare, către terminalul rămas descoperit.

— Tocmai de aceea, domnule Scott.

— ’nţeles, domnule, oftă el.

Pentru o fracţiune de secundă, se gândi să se repeadă la butoanele acelea – apoi se răzgândi. Nu din cauza a ceea ce ar fi putut spune Kirk, ci din cauză că, dacă era iar ameninţat, computerul înebunit ar fi putut recurge la modificări ecologice mult mai grave. Nu putea să-i expună pe ceilalţi la un pericol mult mai mare decât o căzătură.

Cum nu era sigur că numai el ar fi ţinta răzbunării maşinăriei, se întoarse şi porni către ieşirea din încăpere. Se opri acolo, să arunce o ultimă privire înapoi. Panoul era încă deschis, butoanele încă erau aprinse. Computerul părea că nu găsise o modalitate să închidă panoul de unde putea fi oprit. Acesta era singurul gând încurajator, care îi veni în minte. Odată ieşit din încăpere, butoanele acelea aveau să fie apărate de intervenţia cuiva din afară. Auzi vocea lui Kirk în spatele lui.

— Domnule Scott?

— Tocmai plecam, domnule.

Păşi peste pragul uşii şi întoarse capul, să o vadă alunecând în spatele lui.

Întinse mâna şi atinse butonul care activa deschiderea uşii. Aşa cum era de aşteptat, apăsările repetate nu avură niciun rezultat. Uşa rămase închisă ermetic.

Anii de experienţă căpătată pe navă îi dădură posibilitatea să facă faţă evenimentului care urmă.

Brusc, nu-şi mai simţi greutatea, şi căzu. Nu ateriză chiar ca o pisică, dar reuşi să se răsucească în aer într-atât încât mâinile şi picioarele – împreună cu o parte mai puţin mobilă a corpului – să suporte impactul la atingerea podelei.

Alţii nu fură la fel de norocoşi. Câţiva se răniră – luxaţii,

câteva picioare rupte, o comoţie sau două, dar nicio lovitură fatală.

Inginerul şef se rostogoli cu faţa în jos şi se ridică în şezut, masându-şi gâtul şi ridicând pumnul către uşa închisă.

— Creier ticălos de tinichea, ai grijă!

Cum era de aşteptat, uşa rămase închisă şi stăpânul ei, acum izolat, nu se obosi să-i răspundă.

Experienţa le fusese de folos şi celor de pe puntea de comandă „unde nimeni nu se rănise, nici măcar uşor.

— Ai avut dreptate, Spock, recunoscu Kirk. Odată ce ameninţarea îndreptată împotriva funcţiilor lui creative a încetat, nu s-a mai simţit obligat să recurgă la acţiuni ofensive.

Întrebarea care-l preocupa cel mai tare se referea la felul de acţiune defensivă la care s-ar fi putut hotărî computerul să recurgă. Dar Spock spusese ceva despre o teorie. Teoriile lui Spock se dovedeau de obicei eficiente.

— Ei bine, Spock, poţi să-mi spui ce s-a întâmplat cu nava?

Abordând un aer de superioritate, Spock începu:

— Evaluarea circumstanţelor care au precedat dispariţia ofiţerilor McCoy, Sulu şi Uhura, adunate cu celelalte evenimente anterioare, mai puţin grave, m-a dus la concluzia că prima mea bănuială – aceea că o persoană dezechilibrată psihic aflată la bord îşi făcea de lucru cu computerul – este falsă.

— Motivele, Spock?

— Farsele puse la cale până acum Implică intervenţii destul de complicate la circuitele şi programele cele mai delicate ale computerului. Pentru mine este evident că asemenea intervenţii şi anularea scurtcircuitărilor în caz de defecţiuni depăşesc capacitatea oricărui grup de indivizi din cei aflaţi la bord, fără nicio excepţie. Toate astea ar solicita instrumentele şi cunoştinţele unui centru de construcţii/reparaţii cibernetice. Cu o singură excepţie posibilă, încheie el. Inginerul şef Scott. Iar noi ştim că Scott

nu are nicio legătură cu asta. În mod sigur acest mod de delicvenţă juvenilă nu face parte din personalitatea lui.

Kirk nu mai ştia ce să creadă.

— Dacă acţiunile nu se datorează cuiva aflat la bord, atunci? Computerele centrale nu înebunesc de la sine. Al nostru ar trebui să se autodistrugă, având în vedere ce a făcut până acum. Cred că nu a rămas decât o singură explicaţie posibilă, căpitane. Mai ţii minte câmpul energetic prin care am trecut ca să scăpăm de romulani?

Kirk dădu din cap că da şi se aşeză pe scaun. Acesta îşi reluase locul obişnuit pe podea, în loc de tavan. Ascultă cuvintele lui Spock cu cea mai mare atenţie.

— Eu presupun, continuă ofiţerul unu, că particulele subatomice extrem de active, din care era format câmpul energetic, au acţionat asupra circuitelor cele mai sensibile ale computerului nostru.

— Centrul logic şi centrul raţiunii, adăugă Kirk.

— Exact. Un fel de infecţie electromagnetică, ca s-o numim aşa. Rezultatul pare să fie o alterare, mai degrabă decât o defecţiune, a facilităţilor cognitive ale navei.

— Este capabilă încă de gândire intuitivă, dar pe linie infantilă, în loc de cea practică.

— Aşadar, vrei să spui, încercă Kirk să tragă concluzia, că computerul şi ceea ce controlează la bord – asta însemnând aproape totul – se află acum în „mâinile” unei minţi de clown.

Era o ameninţare teribilă – chiar dacă, trebuia să recunoască, până acum nu se întâmplase nimic din cale-afară de periculos pe navă.

Nimic periculos? Dar ce se întâmplase cu Uhura, Sulu, McCoy?

— Ce putem face să remediem defecţiunea?

— Mă tem că nu am nicio idee, căpitane, răspunse Spock cu solemnitate. Nu este nimic previzibil în acţiunile computerului, în afară de imprevizibil. Fără un tipar, nu am pe ce să formulez o soluţie.

Sulu îşi prinse umerii cu mâinile. Gestul era mai mult un suport psihologic, decât o acţiune eficientă. Nu-l ajuta cu nimic să se oprească din tremurat.

Reuşiseră să se caţere dincolo de un morman de zăpadă. Îi mai apăra de vântul tăios, deşi ştiau că dacă mintea bolnavă care controla acum computerul hotăra să schimbe direcţia vântului, o putea face în orice clipă. Se strânseră unul în altul sub scutul de zăpadă, sperând că torţionarul era ocupat cu altceva.

„Începe să se învineţească”, gândi Uhura cu uimire, uitându-se spre McCoy, ea însăşi clănţănind din dinţi. Ciudat… până acum crezuse că lucrul acesta se întâmpla numai pe banda video, aranjat cu pricepere de cosmeticieni profesionişti. Părea că şi natura era adepta unor asemenea măşti cosmetice.

Cum ea provenea dintr-o regiune cu climă tropicală, temperatura scăzută ar fi trebuit să o afecteze cel mai tare. În loc de asta, ea părea să suporte ceva mai bine decât cei doi colegi. Sulu suporta puţin mai bine decât McCoy.

— Cred că temperatura e de douăzeci de grade sub zero şi scade încă, remarcă ea printre dinţi.

— Douăzeci de grade de care? mormăi McCoy. Te referi la scara standard sau la vechea scară Fahrenheit?

— Păi, pe scara Sulu, izbucni navigatorul nervos, şi pe scara aceea sunt douăzeci de grade sub limita de îngheţ.

— Uite ce e, nu stăm acum să discutăm asta, propuse Uhura. Indiferent de peisaj, indiferent de puterea de sugestie a acestei iluzii, ne aflăm totuşi în holospaţiu. Dacă mergem suficient de mult într-o direcţie anume, trebuie să găsim unul dintre pereţi. De acolo trebuie să găsim drumul către uşă.

McCoy se ridică în picioare cu multă greutate. Trebui să ţipe din răsputeri ca să se facă auzit peste urletul vântului.

— Aş putea să-i găsesc o mulţime de cusururi propunerii tale, Uhura, dar este prima sugestie înţeleaptă pe care am auzit-o de când mă aflu aici. Să ne punem în mişcare, înainte să ne transformăm toţi trei în sloiuri de gheaţă..

— Cel puţin dacă mergem ne mai încălzim. Furtuna asta nu pare să slăbească.

De asemenea, deşi nu o spunea, avea să-i împiedice să se mai gândească la situaţia tot mai gravă în care se aflau.

Doctorul se trezi în fruntea formaţiei, numai pentru meritul de a fi făcut primul pas afară din refugiul lor temporar. Câtă vreme se luptară să-şi croiască drum prin nămeţi, păstră doar pentru el „cusururile” de care pomenise mai înainte.

Nu avea rost să-i ofere torţionarului lor invizibil mai multe idei decât avea deja.

Oricine manevra butoanele holospaţiului, putea cere orice, absolut orice simulacru de mediu. De exemplu un perete fals. Rotindu-l uşor i-ar fi putut face să meargă de-a lungul lui ore, zile întregi, crezând că se îndreaptă în linie dreaptă către o ieşire la care nu ar ajunge niciodată.

Ar putea modifica asta, măsurându-şi paşii, pentru că ştiau dimensiunile încăperii. În cazul acela ar fi putut să întâlnească nenumăraţi pereţi şi uşi artificiale.

Puteau să găsească o ieşire… care să ducă în altă parte a încăperii, în care bântuia aceeaşi furtună de zăpadă. McCoy ameţi gândindu-se la numărul de posibilităţi. Computerul i-ar fi putut lăsa să iasă într-o copie a coridorului exterior. Ar fi putut ajunge chiar în propriile lor cabine… doar pentru a se trezi tot în holospaţiu.

Era de ajuns să înebunească pe cineva.

Făcu eforturi să-şi abată gândurile de la ideile acelea nesănătoase, călcând cu greutate prin noianele tot mai mari de zăpadă. Până în momentul acela, glumeţul lor răutăcios nu părea să aibă vederi prea largi. Sau poate nu era prea deştept.

Se trezi întrebându-se dacă arhitecţii acestei minunate metode de iluzie electronică se gândiseră vreodată la posibilităţile ei psihiatrice…

Kirk studie monitorul ecranului principal. Până în momentul acela, computerul defect nu se amestecase în

băncile de date şi în comenzile care divizau reparaţiile. Probabil, gândi el, pentru că nu se gândise că ar fi ceva în datele acelea care putea fi folosit împotriva lui.

În banca de date se aflau tomuri întregi referitoare la repararea computerului, la procedeele de remediere a circuitelor avariate, chiar şi la tratarea minţii uriaşei maşini de diverse traume electronice psihologice. Dar se părea că nu există nimic referitor la cum să tratezi un computer a cărui putere de a raţiona fusese inexplicabil afectată de efectele traversării printr-un nor complex, plutind, în spaţiu, de compoziţie necunoscută. Nu era de mirare, din moment ce era prima dată când se întâmpla.

Kirk se autoironiză, gândind că nu trebuia decât să scoată ştecherul, dar habar nu avea unde era priza.

Ecranul fu comutat din nou pe linia de comunicaţie internă, înlocuind universul şi emanaţiile cromatice ale câmpului cu trăsăturile mai prozaice ale unui tehnician tânăr, obosit. În momentul acela, tânărul purta oboseala ca pe o pecete.

— Echipa de cercetare către punte – raportează tehnician Apple.

— Aici puntea – vorbeşte căpitanul. Raportează, Apple.

— Senzorii noştri arată că ofiţerii care lipsesc se află încă în holospaţiu, domnule. Se pare că uşa e blocată pe dinăuntru.

Kirk continuă, după un moment de gândire.

— Rămâneţi pe loc, încercaţi din când în când să deschideţi uşa, Apple. Dacă se deschide, intraţi şi îi scoateţi. Raporteză imediat dacă observi vreo schimbare pe coridor.

— Da, domnule.

După manevrarea rapidă a câtorva butoane, faţa de pe ecran se transformă într-una mai înţeleaptă, mai marcată de vârstă.

— Motoarele, confirmă Scott. Căpitane?

— I-am localizat în sfârşit pe Bones, Uhura şi Sulu. Sunt în holo…

Vocea i se rupse în mijlocul cuvântului… şi chicoti!
— Domnule, nu am auzit ce aţi spus la sfârşit.
Speriat, Kirk tuşi şi începu din nou:
— Avem nevoie de o echipă completă, dotată cu aparatură electrică, poate chiar un laser, care să deschidă o uşă blocată. Trimite-i să se prezinte la…
Simţi cu groază cum muşchii faciali se contractă, determinând un zâmbet larg, involuntar.
— Să se prezinte la… la…
Izbucni într-un hohot de râs isteric. Luptându-se cu propriul corp, îşi încleştă mâinile pe mânerele scaunului de comandă, atât de tare încât degetele i se albiră. Capul i se clătină când în spate, când în faţă, din cauza hohotelor de râs.
Arex, M'ress şi Spock se holbară uimiţi la el. Spock reuşi să vorbească primul:
— Căpitane… ce s-a întâmplat? Nu înţeleg ce… ce…
Inginerul şef al navei aflate în pericol pufni. Apoi zâmbi. Zâmbetul i se lărgi, urmat de chicoteli – după care izbucni într-un hohot de râs isteric.
M'ress fu următoarea victimă a atacului de veselie. Râsul ei gutural, felin, era în contrast puternic cu râsul bărbătesc al lui Kirk şi Scott. În curând, li se alătură râsul piţigăiat al lui Arex.
Numai Spock nu râdea, deşi nici el nu rămase neafectat. Îngrijorarea lui crescu rapid, în timp ce-şi privea colegii, care nu se mai puteau controla; o hilaritate fără motiv domnea pe punte. Tocmai voia să dea glas fără motiv unei observaţii, când amândouă mâinile îi zburarără spre tâmple. Sprâncenele se încruntară, dându-i o expresie de durere ascuţită. Nu putu face nimic să evite atacul pe jumătate anticipat al migrenei.
Încă hohotind sălbatic, Kirk remarcă în cele din urmă tăcerea şi grimasa de durere a ofiţerului unu.
— Haide, Spock, unde este faimosul simţ al umorului tău vulcanian?
Această încercare de ironie îi făcu pe Arex şi M'ress să

râdă şi mai tare. Între timp, Scott făcea eforturi disperate să rămână în raza vizuală a ecranului.

Ţinându-se cu o mână de cap şi strângând din dinţi, Spock îşi concentra atenţia către consola sa. Echipajul păstra încă controlul asupra anumitor echipamente de monitorizare locală, computerul principal fiind temporar lăsat la o parte. Spock bănuia deja ce se întâmplase. Analiza mediului îi confirmă imediat bănuielile.

— Exact cum am bănuit, murmură el, chinuit de durere.

— Ce mormăi acolo, Spock? întrebă Arex râzând în hohote.

— Atmosfera de pe punte şi probabil şi cea din sala motoarelor, răspunse el printre dinţi, a fost încărcată cu oxid azotos, cunoscut mai ales sub denumirea de gazul râsului. Nu pot spune încă ce alte sectoare au fost afectate de această alterare a atmosferei. În orice caz, nu e de râs.

Cealaltă mână zbură de pe consolă să apese tâmpla dureroasă.

— În special pentru vulcanieni. Inhalarea de oxid azotos cauzează… dureri de cap groaznice.

Aceeaşi atmosferă de veselie forţaţă domnea şi în altă parte a navei, deşi cu tonuri mult mai amare.

— Viscolul ăsta, hohoti Uhura sub efectul gazului, se înrăutăţeşte. Şi cred că temperatura continuă să scadă.

— Ştiu! răcni Sulu, isteric. Dacă ne oprim din mers, o să murim de frig.

McCoy se prăbuşi în zăpadă. Tălpile şi gleznele îi amorţiseră din cauza frigului şi a umezelii. Dar se tăvălea şi dădea din mâini râzând de remarca lui Sulu, de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auzise în viaţa lui.

Neajutorarea cauzată de râsul forţat se înrăutăţea pe puntea de comandă. O singură persoană nu suferea la fel ca ceilalţi. Deşi chinuit de dureri groaznice, era capabil încă de gândire coerentă şi de acţiune conştientă.

Spock simţea că-i crapă capul de durere. Se împletici până la consola care coordona motoarele. De acum,

durerea era aşa de intensă încât îi afecta vederea. Dar reuşi să găsească şi să acţioneze butoanele necesare.

Se auzi un bâzâit puternic în momentul în care au fost activate circuitele rar utilizate. Mecanismele pe care Spock le pusese în funcţiune erau pur manuale şi nu necesitau comenzi prin intermediul anexelor computerului.

O briză de aer proaspăt se revărsă asupra lor şi ceilalţi membrii ai- echipajului începură să-şi revină la normal, râsul stingându-se treptat, agonizând.

— Mulţumesc, Spock, reuşi Kirk să şoptească într-un târziu. Cât avem la dispoziţie?

Spock verifică monitoarele de pe panou masându-şi fruntea. Durerea mai scăzuse.

— Rezerva de aer pentru starea de necesitate ar trebui să ajungă pentru şase ore, căpitane. Când aceasta se termină, vom reveni în mod automat la aerul standard reciclat, până ce rezerva va fi curăţată şi îmbuteliată din nou – presupunând că va fi posibil. Nu vreau să discut riscurile.

— Şase ore… atunci ne rămâne ca din momentul acesta până la 0-800 să găsim un remediu pentru computer.

Îşi îndreptă privirea către ecran.

Inginerul şef, extrem de sobru, îl privea de acolo. Scott duse mâna la gură şi tuşi de câteva ori.

— Am auzit, căpitane… Formez imediat echipa aceea.

— La holospaţiu, Scotty.

Scott dădu din cap şi Kirk întrerupse contactul.

Lucrurile reveniseră la normal pe punte, căci Kirk şi Spock se chinuiau, să descopere o cărare prin labirintul de contradicţii pe care le crease computerul central. Nu peste mult timp, M’ress anunţă un apel pentru Kirk, care fu obligat să-şi întoarcă atenţia de la cercetările lor febrile la ecranul principal.

Imaginea care apăru îl dădu din nou la iveală pe Scott, dar acum fundalul era altul. Se vedeau bărbaţi şi femei lucrând de zor într-un coridor gol, în loc de sala motoarelor. Ştiu imediat unde se află inginerul şef.

— Cum e cu uşa aceea, Scotty?

Vocea lui Scott era disperată, descurajată.

— Niciunul dintre instrumentele noastre electrice nu dă rezultate, căpitane! Laserul, ferăstraiele de decupat metal… nimic. După părerea mea este vorba de o absorbţie de energie dinspre interior. Le-am probat întâi la sursa de energie a navei. Burghiul cel mare nici nu s-a învârtit. A făcut doar câteva rotaţii când l-am cuplat la o baterie, apoi s-a oprit. Celelalte aparate n-au funcţionat nici măcar atât. Chestia asta care absoarbe energia este pe cât de eficientă, pe atât de selectivă.

Imaginea se tulbură uşor când Scott se dădu la o parte şi reajustă vizorul. Acum Kirk putea vedea cu uşurinţă ce se întâmpla acolo. Câţiva membrii ai echipei loveau uşa cu rângile, în timp ce un altul izbea în dispozitivul de deschidere cu un ciocan pneumatic.

— După cum vezi, încercăm să o forţăm cu echipament manual.

Scott aproape zâmbi.

— Avem ceva instrumente primitive la bord, căpitane. Cine a întocmit inventarul navei, ori avea o imaginaţie bogată, ori avea o pasiune secretă pentru transpiraţie. Oricine ar fi fost el, mă bucur că a inclus câteva instrumente demodate printre atâtea aparate electronice.

Râse. De data aceasta, râsul nu deranjă pe nimeni.

— Dă-i mai departe, Scotty. Avem acolo, înăuntru, trei oameni ale căror vieţi ar putea depinde de asta.

Făcu o pauză.

— Sper că lucrul cei mai rău care li s-a întâmplat este să se fi tăvălit de râs.

— Îi scoatem noi de acolo imediat, domnule, îl asigură Scott, mai mult pentru a-l linişti pe căpitan, decât pentru că era adevărat.

— Nu trebuie să-ţi faci griji…

McCoy se opri, epuizat. Sulu şi Uhura se depărtaseră mult. Acum se opriseră şi-l aşteptau răbdători să-i ajungă

din urmă. Sulu făcu un semn cu mâna.

— Haide, doctore, cred că suntem aproape de perete.

McCoy scutură din cap, întrebându-se dacă ecoul vocii lui avea să ajungă până la ei.

— Mai bine continuaţi-vă drumul fără mine, mi-au degerat picioarele. Poate nici nu mergem în linie dreaptă. Iluzie… totul este fals. Poate… poate aveţi norocul să nimeriţi uşa… dacă vă grăbiţi. Cu mine, nu aveţi şanse.

Se aşeză în zăpadă. Nu-şi mai simţea picioarele mai jos de glezne.

— Doctore, strigă Uhura, în timp ce Sulu pornise înapoi către el, nu…

Se opri. Mediul înconjurător se schimbă. Senzaţia era similară cu deplasarea temporal-fizică în momentul teleportării.

Zăpada, frigul, vântul, dispăruseră. În locul nămeţilor, se trezi stând într-un patio de marmură roz, înconjurat de columne corintice dintr-o friză din Grecia antică. Curtea interioară era înconjurată de o pajişte verde, proaspăt stropită. Tufişuri înalte, tunse cu măiestrie, împodobeau pajiştea.

Iluzia era completă; avea chiar şi un soare cald pe cer, briza uşoară aducea miresme de petunii, zburau chiar şi fluturi… Maniacul care comanda anexa holospaţiului era conştiincios.

— Ei, ce spui de asta, murmură Sulu, apreciativ. Haide, doctore, se pare că o să putem, în sfârşit, să ieşim de aici.

McCoy era prea obosit ca să-l contrazică pe navigator şi dorea în mod sincer să fie de acord cu el. Cei doi îl aşteptară să se ridice pe picioarele rănite şi porniră împreună către o uşă care se vedea dintre nişte tufişuri.

McCoy îi depăşi şi se opri în faţa uşii. Sulu şi Uhura încetiniră pasul, conştienţi că ceva nu era în ordine. Când doctorul se întoarse către ei, vocea îi trăda o oboseală izvorâtă din pesimism.

— Nu vreau să vă descurajez, Sulu, dar s-ar putea să nu fie aşa de simplu cum credeţi.

Navigatorul îl privi întrebător. În loc de răspuns, McCoy le făcu un semn cu capul să se apropie. Când ajunseră lângă el, privită puţin înspre stânga.

Tufişul de acolo era mult mai înalt decât ei. Se deschidea, dând la iveală alte două cărări. Puţin mai departe, acestea se ramificau la rândul lor în alte câteva alei, care iar se ramificau în cine ştie câte direcţii.

Sulu se arătă dezamăgit, în timp ce Uhura rosti un întreg repertoriu de înjurături în swahili, engleză şi simbiană.

— V-aţi întrebat vreodată cum e să fii şoarece? zâmbi strâmb McCoy. M-am temut că aşa o să se întâmple.

Se rezemă de tufişul artificial; acesta se îndoi ca unul adevărat.

— Ori de câte ori vrea, computerul poate fi programat să ne păcălească cu un număr infinit de pereţi şi uşi artificiale. Se pare că nici atât nu i-a fost de ajuns. A mai născocit ceva.

Arătă eu mâna prima despicătură din peretele de verdeaţă.

— Am putea rătăci prin labirintul acesta până ne-ar creşte bărbile şi ne-ar albi ochii. De un singur lucru puteţi fi siguri. Ultimul loc în care se deschid uşile astea este afară.

Sulu încercă să găsească ceva pozitiv în situaţia lor.

— Cel puţin, ştim cum stăm. Nu avem decât să rămânem pe loc.

— Da, aşa este, încuviinţă Uhura plină de speranţă. Poate că suntem mai aproape de peretele coridorului decât atunci când am început să mergem.

— Eşti sigură? întrebă McCoy, privind pe lângă ea. Ia uită-te în spatele tău.

Cei doi tineri ofiţeri întoarseră capul. Coloanele de marmură, curtea interioară, pajiştea verde, dispăruseră. În toate direcţiile apăruseră pereţi înalţi de verdeaţă, ca cel aflat în faţa lor. Cu sau fără voia lor, se aflau acum în mijlocul labirintului.

— Încotro mergem acum? murmură Sulu descurajat.

Ultimul lucru pe care-l aştepta era un răspuns. Aşa că

rămaseră cu toţii surprinşi când acesta sosi, spărgând liniştea şi peretele artificial cu un pocnet.

O bucată de tufiş se prăbuşi brusc către ei, aşa că putură vedea dincolo de el. Interiorul pătratului era verde; dar partea din faţa lor era de metal. Dincolo de partea metalică se afla coridorul din care veniseră. Probabil că simţul lor de orientare funcţionase corect, chiar prin furtuna de zăpadă.

Nu era de mirare că asediatorul lor fusese obligat să modifice peisajul… se aflau prea aproape de ieşire.

În deschizătura cu marginile zimţate, prin care năvălea spre ei parfumul aerului obişnuit din navă, stătea comandantul Scott, cu o expresie de îngrijorare pe chip, împreună cu alţi câţiva tehnicieni, înarmaţi cu răngi şi ciocane.

Uhura scăpă un oftat se uşurare şi se rezemă de Sulu, care îşi pierdu, pe moment, echilibrul. Îşi dădu brusc seama că era mult mai obosit decât crezuse vreodată că ar fi posibil.

McCoy făcu un pas înainte, apoi se opri brusc, cu o strâmbătură ciudată.

— Scotty, rosti cu o voce stranie, ce este în spatele tău?

Scott îl privi nedumerit.

— În spatele meu?

Ezită. Doctorul McCoy părea serios, aşa că întoarse capul şi privi în dreapta şi în stânga.

— Coridorul de serviciu, care duce către est şi vest… Pentru numele lui Dumnezeu, ce…?

McCoy se apropie de el şi îi întinse mâna. Scott se uită la el, dădu să spună ceva, apoi îi strânse mâna cu fermitate. În clipa aceea, pe faţa doctorului se întinse un zâmbet larg.

— Cunosc fiecare linie şi fiecare bătătură din palma asta, explică el satisfăcut. Dacă ai fi o iluzie, Scotty, ai fi cea mai reuşită copie pe care a realizat-o vreodată acest holospaţiu.

— Iluzie? se miră Scott. Pe toţi sfinţii, căpitanul şi-a făcut o mie de griji pentru voi trei, eu m-am spetit muncind împreună cu echipa asta să vă scot de aici, şi tu îţi permiţi

să-mi zici iluzie? Fir-ai tu să fii, îţi arăt eu cine e iluzie.

— Calm, Scotty, calm, îl potoli McCoy. Sufăr de odihnă epuizantă.

Inginerul şef se încruntă.

— Odihnă... ce este asta?

— O nouă boală, inventată special pentru noi trei.

Arătă cu mâna către Sulu şi Uhura.

— Ne-am epuizat recreându-ne de câteva ore încoace.

Apoi, se aşeză pe uşa căzută şi se descălţă

Scott îl urmări nedumerit cu privirea, până ce doctorul îşi descălţă şosetele, apoi făcu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat cu picioarele tale?

— Nu mă dezamăgi, Scotty. Ar trebui să ştii – cred că ai mai văzut aşa ceva.

Lui Scott îi trebuiră câteva secunde:

— Degerături... în holospaţiu?

Nu-i venea să creadă.

— Pare imposibil nu-i aşa?

— Nu... nu, de fapt nu mi se pare. Nu aveţi de unde să ştiţi ce s-a întâmplat. Aţi fost izolaţi aici, în ultimele câteva ore. Am uitat asta pentru o clipă. Nu, nimic din ce vi s-a întâmplat nu mă surprinde.

— Singura persoană pe care vreau să o văd acum, anunţă McCoy plin de vervă, este idiotul care se face răspunzător de toate.

— Cu asta te pot ajuta, îl informă Scott. Ştim cine este idiotul.

— Înseamnă că l-aţi arestat pe maniac? întrebă McCoy. Aş fi interesat să văd în ce stadiu de nebunie se află.

Scott nu zâmbi.

— Nu a fost arestat şi nici nu o să fie. Și o să ai din belşug timp la dispoziţie, să-i prescrii tratament.

— Îmi povesteşti când vin pe puntea de comandă. Noi trei va trebui să dăm un ocol pe la infirmerie. Sulu şi Uhura au nişte zgârieturi care necesită ceva atenţie, iar eu cred că o să trebuiască să-mi vâr puţin picioarele într-un cuptor...

Îşi masă uşor tălpile rănite, străduindu-se ca, între timp, să înţeleagă ce vrusese Scott să spună…

Capitolul VIII

— Nu e nevoie să faceţi de serviciu tura asta, vorbi Kirk către Sulu şi Uhura, când îşi făcură apariţia pe punte. Sosi şi McCoy.

Cei doi locotenenţi, nu îl luară în seamă; trecură în locul lui Arex şi al lui M'ress.

— Îmi pare rău, căpitane, dar va trebui să ne dai ordin ca să plecăm, se împotrivi Sulu.

— După cum vedeţi, adăugă Uhura, am avut prevederea să-l aducem pe doctorul McCoy cu noi – în caz că e nevoie de opinia de necontestat a medicului..

— Se pare că sunt în minoritate şi în inferioritate, mormăi Kirk, ascunzându-şi bucuria de a-i vedea înapoi teferi şi sănătoşi. Care este opinia ta, Bones?

— Amândoi sunt perfect în stare să-şi exercite îndatoririle, Jim. Aş putea spune că sunt chiar nerăbdători.

— Înţeleg. Atunci, aş putea să renunţ la prefăcătorie şi să recunosc că mă bucur să vă văd pe amândoi din nou pe punte. Ne-am cam neliniştit încercând să ne închipuim ce vă putea face computerul nostru.

— Nu aţi fost mai neliniştiţi ca noi, confirmă McCoy. Acum ştii prin ce am trecut – cred că ai văzut raportul meu preliminar?

— Am văzut ce ai dictat pentru banca de date medicale, dacă la asta te referi, răspunse Kirk lipsit de entuziasm. Aş prefera o descriere mai puţin tehnică.

— Desigur… dacă-mi promiţi că-mi îndeplineşti o dorinţă.

— Orice nu încalcă regulamentul şi limitele raţiunii, Bones.

McCoy îşi încrucişă braţele şi se masă pe umeri.

— Ai putea să dai drumul la căldură pe punte? Ştiu că e numai închipuirea mea, dar nu am reuşit să mă încălzesc cum se cade, de când am ieşit din coşmarul acela.

Kirk începu să râdă, apoi se opri, dându-şi seama că râsese mai mult decât era cazul, într-o singură zi.

— Cât despre descrierea aceea, începu McCoy, dar fu întrerupt de Spock.

— Căpitane, ne înscriem pe traiectorie… a fost activată

timona principală.

— Uhura, dă-mi-l pe inginerul Scott.

— Da, domnule.

O pauză, apoi o replică uşor surprinsă.

— Căpitane, domnul Scott tocmai a făcut apel, încercând să intre în contact cu tine. Raportează că, în ciuda faptului că toţi senzorii şi monitoarele afişează activitate zero, timona funcţionează. A încercat deja toate procedurile de urgenţă… a încercat chiar să scoată din funcţiune reactoarele de control. Zadarnic.

— Am auzit că computerul central a fost cauza tuturor necazurilor, rosti McCoy. Ce mai pune la cale acum?

— Domnule, timona nu mai răspunde la comenzi, raportă Sulu alertat. Intrăm pe altă traiectorie.

— Foarte bine, răspunse Kirk resemnat. Imediat ce cursul se stabilizează, fă-mi un raport amănunţit.

Timp de câteva minute se lăsă tăcere, când Sulu studie afişajele, apoi raportă:

— Cursul se stabilizează, domnule… trei-şapte-doi virgulă doisprezece.

Kirk făcu câteva calcule rapide în minte. Traduse: cifrele acelea semnificau întoarcerea către zona neutră, înapoi în locul în care îi aşteptau cele trei crucişătoare romulane.

— Şi poţi fi sigur că o să tragă în noi, rosti Kirk după câteva momente.

Un chicotit ascuţit, isteric, de acum cât se poate de familiar, răsună pe punte. Parcă era un cuc care o luase razna în ceasul său – iar analogia nu era prea departe de adevăr.

— Viteza creşte, domnule, îl informă Sulu. Urmează să ieşim din câmpul energetic dintr-un moment într-altul – senzorii semnalează trei nave. Scanerele cu rază lungă indică nave de război romulane.

— Asta e chiar o surpriză, mormăi Kirk.

— Acceleraţia scade, continuă navigatorul.

Intercomul din scaunul lui Kirk bâzâi scurt.

— Puntea, vorbeşte căpitanul.

— Scott, căpitane (Inginerul şef părea îngrijorat.) Nu ştiu ce poate să însemne, dar primesc informaţii că aparatura de fabricare a materiilor metalice anorganice a lucrat continuu din momentul în care am început să ne deplasăm din nou. Ai cumva vreun indiciu despre ce ar putea pune computerul la cale, domnule Scott?

— Nu pot să spun decât că întreg sectorul acela de punte a fost blocat, domnule.

— Căpitane…

— O clipă, Uhura… Ţine-mă la curent dacă afli ceva, Scotty.

— ’nţeles, domnule.

— Ce este, Uhura?

— Domnule, monitoarele arată că trapa principală a cargoului funcţionează. O să focalizez scanerele pe ea.

— Da… bine, locotenente, aprobă el absent. Gândurile îi zburau înebunite, izbindu-se unele de altele, firele unei soluţii disperate alipindu-se la problema nepotrivită, „Ia-o încet!” ar fi vrut el să răcnească, ia-o încet – evenimentele se desfăşurau cu prea mare viteză. Tocmai când credea că are o problemă sub control, se ivea ceva nou care o lăsa în urmă.

Marginea din spate a navei apăru pe ecran. Uhura manipula scanerele instalate pe partea exterioară a navei. Câteva butoane rotiră câmpul vizual. Ceva alb, strălucitor, alunecă pe lângă navă.

— Reia imaginea, locotenente, ordonă Kirk grăbit. Scanerul reveni încet în poziţia de mai înainte, până ce rămase fixat pe trapa din spate a cargoului. Pata luminoasă era cargoul însuşi, iluminat pe dinăuntru.

Ceva acoperea lumina aceea… o formă uriaşă, schimbătoare, care reflecta puternic lumina, se ridica din trapa deschisă. Lumina de la becurile aprinse ale navei şi de la stelele dimprejur se reflecta în învelişul acela metalic, care creştea. Alunecă în urma navei, continuând să se mărească cu repeziciune, apoi uşile cargoului se închiseră.

— Ţine scanerele pe ea, locotenente – domnule Sulu,

ţine-i sub observaţie pe romulani.

Confirmarea veni prompt dinspre ambele console.

— Ce naiba se mai întâmplă? se miră McCoy.

— Cred că presupunerea ta e mai bună decât a mea, Bones, se confesă Kirk. Tu ai suportat nebunia computerului mai mult decât oricare dintre noi.

— Poate… dar nu am mai văzut aşa ceva până acum. Priveau cu toţii fascinaţi, încremeniţi, imaginea furnizată de scanere. Se vedea clar acum că forma aceea grotescă creştea mereu.

— Pare un balon metalic, Jim. Dar la ce naiba foloseşte?

— Dacă uşile cargoului se deschid din nou, şi de-acolo apare un ac uriaş, atunci o să ştim, presupuse Sulu. Asta ar fi în ton cu activitatea recentă a computerului.

— Nu văd legătura, domnule Sulu, se miră Spock curios.

— Presupunerea lui Sulu este oricum greşită, Spock, îi răspunse Kirk. Nu o să fie niciun zgomot.

Spock nu păru mai lămurit ca înainte.

— Zgomot? Căpitane, mărturisesc că sunt nedumerit de…

Se opri brusc, privind cu atenţie prin vizorul lui.

— Ce este, Spock?

— Ciudat… obiectul gonflabil capătă o formă care se aseamănă vag cu o navă.

— O văd şi eu, adăugă Sulu. Seamănă. Cu un cuirasat federal vechi – de un tip care nu a mai fost construit, pentru că niciodată nu a fost nevoie de tot armamentul acela.

— Indiferent ce este, este de vreo douăzeci de ori mai mare decât nava noastră, observă Kirk.

— Căpitane, iarăşi se schimbă cursul, anunţă Sulu. Ne îndepărtăm puţin de obiectul acela.

— Ce fac romulanii? Ne aflăm în raza scanerelor lor de câteva minute.

— Cred că au pornit către noi acum câteva minute, căpitane, declară Spock, verificând cadranele, dar mişcările lor au fost dezordonate. Apoi au încetat brusc orice semne

că s-ar apropia. Apariţia neaşteptată a unei nave de război, a dat fără îndoială naştere la discuţii grăbite între comandanţii romulani.

— Aş putea pune pariu, aprobă Kirk, zâmbind, deşi nu ştia ce pune la cale computerul.

McCoy era mai puţin amuzat.

— S-ar putea să arate ca un cuirasat acum, dar dacă romulanii se apropie îndeajuns, or să vadă că nu e altceva decât un înveliş umflat – şi nu cred că o să li se pară amuzant.

— Deocamdată, trebuie să recunoşti că romulanii s-au oprit.

— Aşadar, este o farsă eficientă – înţeleg, Spock. Dar nu o să ţină mult. O să-i înfurie şi mai tare.

Ridică din umeri.

— Altă nebunie cibernetică.

— Dacă nu cumva conţine un mesaj implicit, şopti Kirk pe gânduri.

Sprâncenele lui Spock se apropiară.

— Eşti bun să dai ceva amănunte, căpitane?

— Da, Jim, se miră McCoy, fixându-l cu privirea, la a cui nebunie te referi?

Îl privi pe Kirk într-un fel care lăsasă înţeleagă că poate computerul central nu era singurul de la bord care o luase razna.

— Bones, uneori, pentru a înţelege nebunia, trebuie să gândeşti ca un nebun – nu, nu te alarma, adăugă, Kirk, în întâmpinarea expresiei apărute pe faţa doctorului. Vreau să spun că e momentul să căutăm o logică implicită.

— Tot ce se întâmplă este că *Enterprise* a întins prea mult coarda cu gluma asta – numai că de data asta, farsa este îndreptată împotriva romulanilor.

— Încerci să sugerezi, întrebă. Spock, că *Enterprise* este capabilă de sentimente de răzbunare?

Dar ce altceva? Are de gând să-şi bată de joc de ei, provocându-i să atace un balon, iar romulanii se tem de disgraţie mai mult decât de moarte.

— Totuşi, căpitane, nu este posibil. Răzbunarea este o acţiune pur emoţională.

— Ce părere ai avea despre un vulcanian care ar arăta o dorinţă de răzbunare, Spock?

— Păi, am încerca să-l vindecăm de nebu… înţeleg, căpitane. Punctul tău de vedere este corect. Mărturisesc că nu am o explicaţie pentru acţiunile prezente ale computerului.

Privirea îi fu atrasă de imaginea crucişătoarelor care băteau în retragere.

— Oricum, deocamdată mă interesează mai tare efectul farsei decât motivaţia care se află în spatele ei…

Cele trei distrugătoare străine ieşiră mult în afara razei de atac şi analizară silueta gigantică apărută alături de ţinta lor.

La bordul uriaşului crucişător, care forma avangardă forţei romulane, un comandant nervos se scărpina pe braţ, în timp ce studia silueta gigantică, încercând să-şi imagineze cum reuşise Federaţia să ţină ascunsă o navă de război, de asemenea dimensiuni, de ochiul ager al spionilor imperiali. Nu părea posibil… şi, totuşi, nava era acolo.

Imediat ce cuirasatul apăruse alături de ea, *Enterprise* pornise înapoi, către teritoriul Federaţiei, dar încet, aproape provocator. Parcă Kirk l-ar fi invitat să-l urmărească, încercând să-l păcălească să atace.

Trebuia să se decidă repede, altfel prada avea să scape. Faptul că planul dăduse greş odată, era destul de rău. Ca prada să scape de sub nasul lor şi să o şteargă la viteză de croazieră, îl înfuria de-a dreptul. Piedica ce stătea în calea reluării urmăririi era indiferenţa afişată cu care această navă plutea în spaţiu şi cu care trata forţa imperială. Nu părea că intenţionează nici să atace, nici să se retragă. Cu toată mărimea ei, era sigur că cele trei nave mai mici ale sale o puteau depăşi ca mobilitate.

A o depăşi ca putere de foc, asta era cu totul altceva.

„Au refuzat să se predea. Foarte bine. Este mare, dar comandantul ei este un nepriceput. Nu vom lăsa să ne

scape un asemenea trofeu."

— Anunţă-i pe ceilalţi, îşi strigă navigatorul, vom ataca în conformitate cu schema helică patru.

— Da, comandante!

Ordinul fu transmis. Aranjându-se în poziţiile desemnate de computerele de luptă, cele trei crucişătoare romulane porniră înainte cu viteză de atac. Ajunşi la extremitatea razei de bătaie, deschiseră focul după o tactică elaborată cu grijă. Bombele cu fotoni, care se dovediseră deja foarte eficiente împotriva navei *Enterprise,* fură trimise după o schemă jumătate predeterminată, jumătate la întâmplare, pe care nicio navă nu o putea evita.

Nici ţinta acestui baraj de foc nu o putu evita. Câteva din explozibilele puternice loviră învelişul umflat şi produseră găuri largi. Cum nu exista presiune exterioară care să o desumfle, balonul îşi păstră forma. Rămase să plutească, îndeajuns ca prin găurile largi să se poată vedea că era complet goală pe dinăuntru.

Când făcu această descoperire, ochii comandantului romulan se lărgiră aproape la fel de tare ca găurile pe care explozibilele lui atât de scumpe le creaseră în învelişul subţire de metal.

— Prostit… păcălit… insultă, insultă! urlă el, turbat de furie. Cea mai mare ofensă… cea mai gravă perversiune a spiritului cavaleresc. Legătura… legătura cu *Enterprise*, scrâşni el către ofiţerul de comunicaţii.

Acesta se grăbi să execute ordinul.

— Am intrat în contact, raportă el după câteva secunde.

— Fă-mi legătura.

Instantaneu, un hohot de râs isteric se revărsă pe puntea romulană. Nu era nevoie să fii specialist în manifestările emoţionale, ca să-ţi dai seama că era râs.

Comandantul romulan nu avea cum să ştie care era adevărata sursă… dar pentru el era de ajuns să ştie că provenea de pe *Enterprise.*

Orice precauţie dispăru, la auzul râsului acela sfidător.

— Viteză de urmărire maximă! urlă el. Vreau nava aceea

făcută praf, bucăţele, dezintegrată în elementele ei componente.

— Onorate Comandant, protestă timid navigatorul, *Enterprise* se află la destulă distanţă faţă de noi, în afara în zonei neutre.

Râsul continua să se rostogolească pe puntea romulană.

— Opreşte comunicaţiile! Și porneşte în urmărire!

La bordul celeilalte nave, pe punte, acelaşi râs răsuna încă, deşi începuse să scadă în intensitate.

— Căpitane, anunţă Sulu, romulanii au pornit vânătoarea.

McCoy fluieră lung.

— Cred că au înebunit dacă ne urmăresc, pătrunzând atât de adânc în interiorul Federaţiei, mai ales că nu ne mai pot lua prin surprindere, ca prima dată.

— Nu-mi pasă de asta, nu-mi pasă de romulani! ţipă Kirk.

McCoy se crispă. În vocea căpitanului răzbătea o furie care nu-l caracteriza.

— Nu vreau decât să evit câmpul energetic. Navigator, ai cumva informaţii referitoare la poziţia lui actuală? Ţine-te departe de el cu orice preţ!

Întoarseră cu – toţii capul să se holbeze la Kirk, care tremura, aşezat în scaunul de comandă.

Sulu avu impresia că tremurul era al unui om speriat de moarte. Această transformare a căpitanului, pe care îi ştiau atât de stăpân pe sine, îi lăsă fără grai.

— L-am reperat, domnule, reuşi Sulu să anunţe într-un târziu… pentru că era nevoie de ceva încurajator. Cursul nostru prezent nu trece nici măcar prin apropierea lui.

— Slavă Domnului, murmură căpitanul, nu aş fi putut suporta să-l traversez încă o dată.

— Domnule, dacă-mi este permis, continuă Sulu fără a-şi putea stăpâni perfect asprimea tonului, avariile suferite în timpul acefei traversări au fost mini…

O voce linguşitoare, feminină, îl întrerupse;

— De ce te-ar speria gândul la o nouă traversare… nu ai

niciun motiv să te temi. M-am străduit să asigur numai avarii neînsemnate în timpul traversării.

— Nu e asta… nu asta, răspunse Kirk, de-a dreptul terorizat. Mă frământă ideea că trupul tău, fiecare celulă şi fiecare nerv urmează să fie bombardat cu radiaţii despre care nu ştim nimic… gândul la ce ar putea suferi structura ta internă… Gândul acesta mă îngrozeşte.

— Foarte interesant, murmură vocea.

Se auzi scrâşnetul busolei.

— Domnule…

Sulu manevra zadarnic aparatura.

— Schimbăm iarăşi cursul. Câmpul de energie se află la periferia senzorilor noştri de distanţă, dar se pare că ne îndreptăm direct spre el…

— Nu! Nu se poate… nu iarăşi.

Râsul reverberă în jurul lor. Un râs care nu era nici uman, nici sănătos.

— Schimbă direcţia, domnule Sulu!

Navigatorul făcu eforturi zadarnice să obţină vreun răspuns de la consola sa, după care întoarse capul şi ridică neputincios din umeri..

— Nu pot, domnule. Comenzile sunt blocate. Dacă îmi permiteţi, nu avem de ce să ne temem chiar aşa de tare. Ştim…

— Nu pot să suport încă o dată, bâigui Kirk, nu pot să suport încă o dată…

În faţa lor, ecranul începu să se lumineze de primele efecte ale norului radiant. Abia simţit la început, apoi tot mai perceptibil, podeaua de sub tălpi începu să oscileze. Vibraţia se intensifică, la fel ca prima dată. Scanerele reduceau strălucirea culorilor, aducându-le la limita suportabilă pentru ochiul uman.

Kirk rămăsese înţepenit cu mâinile încleştate pe braţele scaunului. Discuţiile privitoare la felul ciudat în care cedaseră nervii căpitanului fuseseră uitate, în momentul acela fiind multe de făcut pentru a asigura traversarea câmpului energetic. Nu exista niciun motiv real de

îngrijorare. În fond, mai efectuaseră o dată această "traversare dificilă. Era de presupus că aveau să reuşească şi a doua oară. Dar, de data aceasta, chiar trebuiau să-şi facă datoria cu conştiinciozitate, computerul principal fiind scăpat de sub control, iar căpitanul aparent paralizat de frică.

McCoy avea destul timp să-l trateze pe căpitan după ce nava va efectua traversarea cu bine.

Aşadar, deşi problema aceasta nu dispăruse complet din gândurile lor, rămaseră cu toţii încordaţi la posturi, ignorând silueta tremurândă care se chircise în scaunul de comandă – ignorând, de asemenea, izbucnirile de veselie care răsunau când şi când în difuzoarele de pe punte.

Un alt val de vibraţii se abătu nu departe în urma lor, deoarece romulanii, înebuniţi de furie, uitând orice precauţii, pătrunseseră în câmpul energetic cu viteză de urmărire maximă.

Schimbarea bruscă a cursului lui *Enterprise,* care o adusese în raza de bătaie a tunurilor, fusese îndeajuns de ciudată ca să zgândărească furia comandantului romulan. Ajunsă deja în teritoriul federal şi având drum deschis înainte, ce profit putea spera să obţină comandantul navei *Enterprise* revenind în zona neutră, chiar în calea urmăritorilor ei?

Asta îl înfuria mai mult decât era dispus să recunoască. Romulanii învăţaseră bine un lucru, atunci când aveau de a face cu cei din Federaţie nu era cazul să dispreţuiască subtilitatea ofiţerilor de rang superior, asemeni lui Kirk.

Comandantul se consultă cu ofiţerii şi cu comandanţii celorlalte nave. Îşi revărsară îngrijorarea asupra computerelor, căutând cu disperare raţiunea acestei manevre inexplicabile. Răspunsurile aparaturii cibernetice nu le micşorară grijile.

Navigatorul romulan se ţinea strâns de braţul scaunului cu o mână, în timp ce cu cealaltă se străduia să activeze consola care, brusc, încetase să răspundă la comenzi. Convins, în cele din urmă, de zădărnicia încercărilor,

întoarse privirea şi îl fixă pe comandantul lui, deja prins de gânduri.

— Domnule, senzorii noştri nu funcţionează în acest câmp. Am pierdut orice legătură cu nava federală. În ce-l privea pe comandant, aceasta era ultima picătură.

— Mai întâi, *Enterprise* îşi schimbă cursul care îi oferea o şansă de scăpare sau de a găsi ajutor, pentru a reveni în raza de bătaie a unei forţe superioare. Apoi ne atrage în acest câmp misterios. Acum se pare că nu poate fi localizată.

Ce armă necunoscută, ce nouă insultă ar putea pune Kirk la cale? Toate aceste semne de întrebare erau mai mult decât putea suporta comandantul deja înfuriat la culme. Nava lui era supusă unor vibraţii puternice, dar nu periculoase, nu încă. Cuvântul cheie era „încă”. Le oferea o şansă – poate ultima – să mai cedeze puţin din pretenţiile de onoare.

Îl mai deranja şi ficatul.

— Trebuie să ieşim din acest câmp, înainte ca navele noastre să se desfacă în bucăţi. Schimbă cursul, navigator, megem spre casă.

— Ai de gând să-i laşi să scape, domnule? După ce ne-au păcălit, ne-au atras în cursă, ne-au insultat?

— Din moment ce nu-i mai putem localiza, răspunse comandantul pe un ton neutru, nedorind să se certe cu ofiţerii săi, mie mi se pare că aceasta este o evaluare corectă a circumstanţelor prezente. Îţi sugerez să-ţi vezi de treburile tale, Varpa. În felul acesta, nu mai e nevoie să daiascultare ordinelor.

Varpa vru să mai adauge ceva, dar îşi dădu brusc seama că un câmp minat nu era locul cel mai potrivit pentru a dansa o polcă, aşa că tăcu.

Mulţumit de tăcerea ofiţerilor, comandantul începu să se gândească la raportul către Cartierul General al Flotei, Biroul Operaţiuni Clandestine, privind absent ecranul principal, care oferea imaginea unui câmp energetic fluorescent care dispărea rapid în urma lor. Spera că

undeva, în mijlocul acestei superb colorate aberaţii a spaţiului şi materiei, blestemata navă *Enterprise* se făcuse praf şi pulbere.

Dar *Enterprise* era întreagă. Rezistase, atât asalturilor distrugătoare ale radiaţiei, cât şi tunurilor romulane.

Mai îngrijorătoare era coerenţa, mai bine zis lipsa totală de coerenţă a căpitanului ei. Groaza lui păru să se amelioreze puţin când râsetul care se revărsa din difuzoare începu să tremure şi să scadă în intensitate. Când hohotele isterice deveniră abia sesizabile, începu să arate iarăşi normal.

— Păcălit! strigă deodată vocea computerului. Nu e cinstit… nu e cinstit…

Râsetul şi vocea mieroasă se stingeau acum rapid.

— Ce naiba… ce se întâmplă cu el? întrebă McCoy, ţinându-se strâns de spătarul scaunului de comandă.

Ultimul hohot de râs se auzi ca o tuse ciudată. Apoi se făcu linişte. Când Kirk începu să vorbească, deveni imediat evident că spaima lui dispăruse.

— Bones, cel mai mare rău pe care i-l poţi face cuiva care se ţine de glume proaste este să faci, la rândul tău, o glumă proastă. (Vocea îi era amară, dar nu neliniştită.) Deşi aceasta este o glumă al cărei rezultat este mai mult decât amuzant.

— Am părăsit câmpul energetic, domnule, îl informă Sulu.

— Bun. Schimbă cursul cu două grade. Aceeaşi direcţie. Viteză de deplasare standard.

Navigatorul păru nedumerit, dar încercă să execute ordinul. Se învioră imediat ce atinse primele butoane.

— Aparatura răspunde la comenzi normal, domnule. Niciun fel de interferenţă în funcţionarea timonei. Răspunsul motoarelor, de asemenea normal.

— Iar eu primesc răspunsuri standard de la toate anexele computerului, declară Spock. Funcţiunile logice şi de gândire intuitivă reacţionează normal… fără nicio tendinţă

de a o lua razna. (Aruncă o privire apreciativă către Kirk.) Această a doua traversare a câmpului energetic pare să fi inversat efectele primei noastre incursiuni.

— Deci, de aceea îţi exprimai cu voce tare groaza faţă de o nouă traversare, exclamă McCoy, în cele din urmă. Tot timpul te-ai prefăcut că ţi-ai pierdut stăpânirea de sine.

— Trebuia încercat ceva radical, Bones. Să fiu sincer, când mi-a venit ideea prima oară, nu mi s-a părut foarte logică… şi tocmai aceasta o făcea perfect potrivită, având în vedere comportamentul computerului.

— Păcăleală bine concepută şi perfect executată, căpitane, îl complimentă primul ofiţer.

— Nu era numai o păcăleală, domnule Spock, zâmbi Kirk uşor. Mi-a fost frică… nu de altă traversare a câmpului, ci de ceea ce ar fi putut încerca computerul să facă. Umorul lui devenea tot mai sadic.

— Bine că n-a fost altfel! exclamă McCoy.

— Singurul lucru pe care a trebuit să-l fac, continuă Kirk, a fost să las neliniştea să mă copleşească.

— Eşti prea modest, căpitane, comentă Spock. Ne-ai păcălit şi pe noi. Eu, unul, n-aş fi fost în stare să joc un asemenea teatru.

— Nici nu era nevoie să precizezi, îl înţepă McCoy.

— Efectele câmpului asupra circuitelor şi a funcţionării computerului au fost minuţios înregistrate, continuă Spock, ignorându-l şi studiind consola băncii de date. Ele vor constitui un bogat material de cercetare pentru experţii ciberneticieni ai Federaţiei. Chiar eu o să-mi dedic multe ore acestei cercetări.

— Ia staţi puţin, exclamă brusc Uhura. Căpitane, primesc semnale romulane. Cred că s-a întâmplat ceva cu echipamentul lor de transmisiuni, căci recepţionez pe frecvenţele inter-nave transmisiunile care au loc prin intercom.

Kirk părea nedumerit.

— Mai mult decât „ceva”, locotenente. Lăsând la o parte pierderile de energie, a pune transmisiunile prin intercom

pe frecvenţa transmisiunilor inter-nave înseamnă a atenta la însăşi siguranţa navei. Mă întreb ce… Uhura, de ce zâmbeşti?

— Trec pe difuzoarele de la bord, domnule.

Prima voce pe care o auziră se întâmplă să fie a comandantului celor trei nave, care urla la inginerii săi.

— … şi opriţi sintetizatoarele acelea de mâncare! Suntem îngropaţi până la genunchi în hot-dogs; încă puţin şi o să se reverse pe coridoare!

Răcnetele de pe cele trei nave, din numeroasele sectoare, sunau asemănător – tot mai confuze, tot mai furioase, tot mai frustrate. McCoy îşi dezveli dinţii într-un zâmbet larg.

— Nu ştiam că şi romulanii se hrănesc cu hot-dogs, cu atât mai puţin că sintetizatoarele lor sunt capabile să-i fabrice.

— Îndrăznesc să spun că situaţia lor este tare neplăcută, chicoti Kirk. S-ar părea că s-a întâmplat ceva cu computerul lor.

— Să le spunem cum pot inversa efectele câmpului, Jim?

— Mda, cred că aşa ar trebui. De fapt, nu cred că le-aş dori nici măcar romulanilor să treacă prin ce am trecut noi. Dar… să-i lăsăm să se mai distreze puţin.

Râsul care izbucni pe punte era, de data asta, spontan, şi n-avea o motivaţie mecanică. Pentru Spock, nu avea, oricum, niciun fel de importanţă.

— Inexplicabil, de neînţeles, iraţional, mormăi el, întorcându-se către consola sa.

Îşi reluă cercetările teoretice din punctul de unde fusese nevoit să le întrerupă când atacaseră romulanii. În jurul lui, aerul vibra de râs.

Mai exista, totuşi, o diferenţă importantă: acest stimulent non-gazos nu-i dădea dureri de cap.

În timp ce se concentra asupra cercetărilor, iar camarazii lui făceau glume pe seama situaţiei prezente a romulanilor, nu avea cum să ştie că evenimentele care începuseră să se desfăşoare, aveau să se dovedească a fi de mai mare

importanţă decât orice ar fi putut-produce analiza înregistrărilor privitoare la isteria temporară a computerului…

Partea a III-a

MAI DUREROS CA MUŞCĂTURĂ UNUI ŞARPE…

Adaptare după un scenariu de Russel Bates şi David Wise

Capitolul IX

Reţeaua de nave teleghidate de detectare, dublate de patrule, care apărau coloniile Federaţiei, populaţia şi centrele lor industriale era atât de bine organizată şi de eficientă, pe cât o putea concepe acea civilizaţie multirasială avansată. Era concepută pentru a proteja şi a apăra chiar şi împotriva unui atac klingonian în forţă.

O navă singură, care se deplasa cu viteză mare, şi care folosea manevre de ocolire radicale, ar fi putut totuşi penetra reţeaua aceea electronică. Cea Care o penetra acum se deplasa pe o traiectorie dreaptă, previzibilă, fără nicio încercare de a-şi masca destinaţia. Dacă nu se furişa, compensa printr-o viteză de deplasare care era considerată imposibil de atins.

Nimeni nu putea afirma cu siguranţă asta, dar nava executa nişte viraje la viteza aceea incredibilă, încât părea sigur nepopulată. De asemenea, îşi vedea de drum cu o indiferenţă supremă, faţă de toate încercările altora de a intra în contact cu ea. După ce toate încercările se dovediră zadarnice şi nava continuă să respingă toate avertismentele de a se îndepărta de coloniile Federaţiei, Consiliul Federal hotărî să distrugă intrusul. Această hotărâre fu modificată de consilierul ştiinţific, care propuse încercarea de a captura nava. Departamentul Inginerie

dorea să arunce o privire la motoarele ei…

Tentativele de capturare dădură greş, ca şi cele de a distruge nava. Nicio navă de război federală nu reuşi să o ajungă din urmă, iar intrusul nu întârzie suficient în apropierea nici uneia din navele dotate cu armament, pe lângă care trecuse. Aşadar, în ciuda eforturilor de a o opri, nava reuşi cea mai rapidă survolare a Sistemelor Federale Unite din istorie… într-o tăcere enervantă şi, totodată, derutantă.

Totuşi, scanerele electronice cele mai avansate analizară, cu o mai mică viteză, traiectoria navei teleghidate. Continua observare indică un plan prestabilit de survolare, de manevră, inspectare şi zbor.

În dreptul fiecărei noi colonii survolate, forţe federale tot mai mari şi mai puternice se concentrau asupra navei. Fiecare avea programat un anumit plan de atac, care era sprijinit de un al treilea set de forţe de întărire, care urmau să intervină, în caz că nava scăpa primelor două. În curând, flote întregi fuseseră mobilizate pentru a încerca să încolţească o singură navă, fără echipaj, care se dovedise, până acum, inofensivă.

Problema era că nava teleghidată se deplasa cu prea mare viteză, pentru ca forţele uriaşe s-o poată prinde. În orice caz, logicienii vulcanieni care programau planurile de acţiune erau siguri că dacă li se acorda timp suficient, aveau să prindă nava teleghidată într-o plasă de fazere şi torpile atât de densă, încât nimic nu putea să scape. Dar nu dispuneau de timpul necesar. Nava execută ultima survolare – un ocol rapid, dar impresionant al Pământului.

În timp ce forţa federală cea mai puternică îşi croia drum către nava teleghidată, aceasta se opri în spaţiu şi se orientă către o ţintă prestabilită. Părea că nu-şi face niciun fel de griji în privinţa posibilităţilor tot mai mari de anihilare. Odată orientată, nava emise un fascicol de energie, de o extrem de înaltă frecvenţă, şi cu o mare lungime de undă. Fascicolul acela utilizase mult mai multă energie decât părea posibil pentru o navă de dimensiuni

atât de modeste.

Emisia de energie dură doar câteva minute. După aceasta, nava puse motoarele în funcţiune. Dispăru dincolo de orbita Lunii, într-o explozie extrem de puternică. Se formară aurore vizibile, de la Hong Kong la Istanbul, timp de câteva săptămâni, şi cea mai mare parte a echipamentului de transmitere a satelitului pământean necesită reparaţii serioase, imediat după aceasta.

Intrusul misterios dispăruse. Cele câteva fragmente de metal nu oferiră niciun indiciu cu privire la originea sa. Îşi încheiase misiunea, care ascundea motive de neînţeles ale unor fiinţe încă necunoscute.

De unde venise? Cine construise o navă atât de performantă, şi care le erau interesele? De ce refuzase orice fel de contact cu inteligenţele Federaţiei? Aceste întrebări erau repetate mereu de persoanele importante care serveau în eşaloanele cele mai înalte ale guvernului federal. Iar cei pe care-i puteau întreba, nu reuşeau decât să ridice din umeri.

O măsură a importanţei acestei vizite enigmatice era graba cu care klingonienii şi romulanii se oferiră să coopereze. Asta nu mai miră pe nimeni, când ambii oponenţi ai Federaţiei recunoscură că, înainte ca Federaţia să fie survolată, Imperiile lor fuseseră inspectate în acelaşi fel. Deşi nimeni nu putea fi sigur, părea că aceeaşi navă teleghidată izolată fusese implicată de fiecare dată.

Câţiva membri ai guvernului, ceva mai sceptici, avertizară că ar putea fi un complot, pus la cale de klingonieni şi/sau romulani, pentru a obţine informaţii cu caracter militare de la autorităţile guvernamentale înfricoşate.

Experţii ingineri, mai imparţiali, respinseră imediat aceste bănuieli… nici fizica klingoniană, nici cea romulană, mai inventivă, nu erau în stare nici pe departe să producă o navă atât de sofisticată. Dacă ar fi fost, atunci i-ar fi dat o întrebuinţare mult mai eficientă decât survolarea aceea întâmplătoare.

Echipamentul sofisticat de detectare, amplasat pe Lună, pe Pământ şi pe Titan putea semnala chiar şi trecerea unui fluture, la distanţe interstelare. Aşa că, atunci când nava teleghidată sinucigaşă începu să reverse informaţiile culese, acele staţii le semnalară imediat. Detectară transmisia din momentul începerii ei şi o înregistrară, pentru o verificare mai detaliată.

Echipamentul de detectare era aşa de eficient, încât nu era nevoie de verificări, nici de amplificarea semnalului cu ajutorul computerului. Cele trei staţii făcură înregistrări instantanee.

Fascicolul emis de navă fusese la fel de uşor de depistat, ca o linie albă pe o tablă neagră.

De-a lungul drumului trasat de linia aceea, primi *Enterprise* ordin să pornească în misiune.

Cantitatea de energie emisă în minutul acela fusese imensă, depăşind cu mult posibilităţile ştiinţei federale. Deşi fascicolul de energie părea trimis către o destinaţie aflată undeva la infinit, existau suficiente motive să se creadă că cei care urmau să primească mesajul s-ar fi putut afla undeva, la marginea galaxiei…

„Dacă presupunerea este adevărată”, gândi Kirk, „atunci *Enterprise* ar putea avea parte de o călătorie mult mai lungă decât s-ar fi aşteptat cineva.” Nimeni nu-şi dăduse cu presupusul asupra ordinelor care ar fi putut urma, dacă nava avea să ajungă la asemenea depărtare.

Dar Kirk presupunea că fascicolul nu intersectase sisteme stelare cunoscute, nici măcar sori fără planete, şi deja se aflau mult în afara graniţelor Federaţiei. Privirea îi căzu, din întâmplare, asupra lui Spock, preocupat de computerul băncii de date, şi oftă. Se aflau pe traiectoria traversată de Flota Stelară în urmă cu câteva săptămâni.

Nimeni nu spunea cât avea să mai dureze călătoria. Ordinul fusese ca *Enterprise* să-şi continue drumul după spusele imprecise ale documentului: „până ce toate îndoielile posibile privitoare la pericolele potenţiale îndreptate asupra popoarelor Federaţiei, din partea unui

adversar necunoscut, aveau să fie îndepărtate.”

Ordinul era suficient de vag pentru a-i obliga să-şi urmeze drumul luni în şir, chiar şi ani, dacă între timp nu aveau să primească o contramandare, sau ar fi ajuns la jumătatea proviziilor.

În ultima vreme, Kirk avusese de repetate ori un coşmar care-i dădea fiori. Se făcea că un funcţionar tânăr de la Cartierul General al Flotei Stelare ascundea mereu dosarul navei *Enterprise,* sau făcea pierdute ordinele de chemare înapoi, sau ştergea, din greşeală, din memoria computerului central al Flotei Stelare toate detaliile privitoare la crucişător.

Nava fusese dată uitării. Îşi continua drumul, oprindu-se pentru aprovizionare pe diverse planete, ai căror locuitori priveau cu tristeţe în urma echipajului îmbătrânit, cu părul albit, prins în această călătorie ca într-o cursă.

Deveni conştient că cineva stătea lângă el, aşteptând. Noul sosit tuşi delicat.

— Ce…? Ah…

Întorcându-se cu spatele către răbdătorul solicitant, Kirk studie formularul înmânat de acesta – o cerere-tip pentru folosirea holospaţiului.

Pentru o clipă, îi veni ideea să nu o semneze, amintindu-şi ce era să i se întâmple lui McCoy, Sulu şi Uhura în, aceeaşi încăpere, în urmă cu câteva săptămâni. Dar povestea aceea circulase prin toată nava. O astfel de spaimă dispărea cu greu. Se îndoia că cineva avea să-şi mai dorească peisaje exotice, pentru o vreme. Una era să fii ameninţat într-o lume nouă, străină, şi cu totul altceva când facilităţile de recreere se întorceau împotriva ta.

Cineva dorea o atmosferă sărbătorească pentru o zi de naştere, fără îndoială. Semnă cererea, răspunse în treacăt la salutul celuilalt şi îşi îndreptă privirea către priveliştea din faţa sa.

Ecranul prezenta aceeaşi imagine, de o monotonie superbă, de zile întregi – stele strălucind estompat pe fundalul întunecat. Kirk descoperi că i se făcuse greaţă de

atâtea stele strălucind estompat pe un fundal întunecat. Dacă nu aveau să întâlnească ceva în curând, o epavă abandonată, o navă de poştă, orice, avea de gând să o pună pe Uhura să facă legătura cu cea mai apropiată bază stelară, iar prin intermediul acesteia, cu Cartierul General al Flotei, după care îşi putea da frâu liber emoţiilor.

Începu să-şi pregătească discursul în minte. Avea să pledeze pentru inutilitatea acestei expediţii, adăugând câteva păreri personale la adresa unor birocraţi care aveau talentul de a intra prea repede în panică. Această expediţie se dovedea a fi o irosire zadarnică a energiei navei, dar mai ales a energiei echipajului.

Se strădui să-şi îndepărteze din voce iritarea şi ceru raportul curent al ofiţerului unu.

Spock întârzie o clipă asupra vizorului, cu gâtul alungit mai verifică un senzor şi abia apoi se întoarse cu faţa spre Kirk.

— Continuăm deplasarea pe traiectoria stabilită de Centrala Flotei Stelare, căpitane. Dar cred că este timpul să afirm că precizia planului lor se disipă cu fiecare parsec parcurs. Acum a atins punctul unde… ezită iar, pentru a verifica un alt cadran… limita divergenţei a crescut la aproape o zecime de grad.

Kirk dădu din cap.

— Înţeleg. Nu e o marjă de eroare prea mare… dacă ceea ce căutăm este o planetă. Dar dacă este o navă, am putea trece pe lângă ea la multe trilioane de kilometri. În curând, va fi valabil şi pentru un sistem stelar.

— Ce recomanzi, căpitane?

— Reducerea vitezei, pentru a regla echipamentul periferic de senzori cu rază lungă de acţiune, astfel încât să evităm să trecem chiar şi pe lângă o navă de dimensiuni reduse, fără să o observăm.

— Destul de rezonabil, deşi nu-mi place ideea de a reduce viteza. Domnule Walking Bear, adu cursul la factorul warp doi.

Tehnicianul care ocupa postul lui Sulu făcea de obicei de

serviciu în schimbul trei – când Kirk şi Spock erau liberi, şi dormeau. Sulu hotărâse să-şi ia nişte libere cumulate, iar Walking Bear se oferise bucuros să-i ţină locul, lucrând cu cei doi ofiţeri de la comanda navei.

Se comportase bine până acum, aprecie Kirk. Trebuia ţinut minte să noteze competenţa tehnicianului în jurnalul suplimentar. Fără să remarce că era urmărit cu atenţie, Walking Bear făcu modificările necesare.

— Factor warp doi, domnule.

Avea un accent aparte. Părul negru, lung şi culoarea arămie a pielii, arătau că făcea parte din amerindienii din sud vestul Americii de Nord. Kirk făcu efortul să-şi amintească un seminar de la Academie, la Bazele Etnice.

Era imposibil să cunoască mai mult decât superficial originea fiecăruia dintre cei patru sute treizeci de membri ai echipajului de pe *Enterprise.* Asta nu-l opri să încerce să-şi aducă aminte. Era ceva cu un „ch”, pronunţat mai accentuat.

Kirk se întreba câtă vechime avea tehnicianul în… probabil că urma să promoveze la gradul de locotenent. Deşi această expediţie se dovedea monotonă, poate prindea o ocazie să-l testeze pe tânărul navigator.

După cum mergeau lucrurile, avea să scape de…

— Căpitane, raportă Arex, senzorii au detectat o navă la limita extremă a razei de acţiune.

— Vreun indiciu privitor la direcţia de deplasare, domnule Arex?

Navigatorul studie aparatele încă o dată, pufnind pe nări.

— Pare să se deplaseze pe aceeaşi traiectorie urmată de transmisiunea finală a navei teleghidate străine, domnule… dar viteză aproximativă, warp trei.

— Domnule Spock?

— Se află prea în extremitatea razei senzorilor, pentru o cercetare amănunţită, căpitane.

Mai privi o dată în vizoare.

— Este posibil să fie vorba de o a doua navă teleghidată. S-ar putea ca prima să nu-şi fi îndeplinit misiunea şi să se fi

defectat, nu să se fi autodistrus. Aceasta ar putea fi o altă navă ce cercetare, care vine să completeze misiunea primeia.

Kirk se încruntă.

— Mda, adevărat, domnule Spock, sau ar putea fi proprietarul primei nave.

— Dacă aceasta vine s-o caute pe cealaltă, n-o să găsească mare lucru, interveni Uhura.

— Ordin către toate sectoarele, alarmă galbenă, locotenente, ordonă Kirk. Deschide frecvenţele standard de salut.

Arătă cu mâna către ecranul principal. În ciuda factorului de mărire maxim, scanerele încă transmiteau doar întuneric adânc, sori ciudaţi şi nebuloase zdrenţuite.

Poate că nava aceasta avea să se dovedească ceva mai comunicativă decât super-rapida ei predecesoare – dacă exista, într-adevăr, vreo legătură între cele două. Era posibil ca şi cei aflaţi acolo să caute cu nerăbdare alţi exploratori ai spaţiului, ca şi ei.

Alarma se răspândi pe toată nava, şi un al doilea schimb veni în grabă, să se alăture celor deja aflaţi la datorie.

Kirk privea ecranul, aşteptând.

— Ai făcut vreo identificare, domnule Spock?

Nu avea niciun rost să-şi forţeze ochii, dar toţi ofiţerii Flotei Stelare, indiferent de gradul de experienţă, aveau un fel de convingere interioară că privirea lor poate răzbate cu câţiva kilometri mai departe decât scanerele electronice ale navelor lor. Nici Kirk nu făcea excepţie.

— Încă nu e posibil, căpitane, declară Spock în cele din urmă, dar analizele preliminare ale senzorilor indică un obiect cel puţin de două ori mai mare decât nava noastră. Diferenţele pot fi substanţiale la o cercetare mai de aproape.

— Deci nu este o copie a navei teleghidate, comentă Kirk gânditor. M-aş fi simţit mai bine dacă-mi spuneai că e pe jumătatea navei noastre, cu diferenţele acelea substanţiale cu tot.

— Nu avem niciun motiv să presupunem că are intenţii ostile, căpitane, se simţi ofiţerul unu obligat să sublinieze. Dacă se comportă la fel ca posibila ei predecesoare, ne putem aştepta să ne trateze cu o indiferenţă afişată.

— Cei care trimit nave teleghidate să survoleze planetele altora, fără să spună nici „salut”, nici „bună ziua”, nu-mi par din cale afară de prietenoşi, Spock.

— Una nu o implică pe cealaltă, îl contrazise Spock.

Discuţia fu întreruptă de apariţia unor noi informaţii pe cadranele aparatelor.

— În orice caz, are un design extrem de ciudat mult mai ciudat decât al celeilalte.

Verifică rapid înregistrările aparatelor.

— Nimic asemănător înregistrat în banca de date – iar informaţiile Flotei Stelare afirmă cu insistenţă că n-ar trebui să existe nave ale vreuneia din civilizaţiile cunoscute, în această zonă extremă.

— Redu viteza la warp unu, domnule Walking Bear, murmură Kirk.

— Warp unu, domnule?

Tehnicianul privi nesigur către Arex. Navigatorul rosti întrebarea care se învârtea în mintea ofiţerului cu mai puţină experienţă.

— Acelaşi curs, domnule?

— Acelaşi curs, domnule Arex. Activează câmpul minimal, scanerul ultra-extrem, te rog.

Câmpul stelar din faţa lor păru să se repeadă către ei, apoi se opri brusc. În esenţă, rămăsese neschimbat. Numai că acum, un obiect plutea aproximativ în mijlocul lui. Era încă un punct luminos, dar se mărea vizibil.

— Ai ceva pe frecvenţele de salut, locotenente? întrebă el peste umăr.

— Niciun răspuns, domnule, spuse Uhura. Până acum, se comportă exact ca nava teleghidată.

— Continuă semnalizarea. Încearcă toate frecvenţele pe care le cunoşti… şi dacă le epuizezi pe cele folosite de Federaţie, apelează la cele speciale, folosite de klingonieni,

de romulani şi de alte rase mai puţin răspândite.

— Crezi că nava teleghidată şi nava aceasta ar putea fi creaţia unei rase mici, izolate, căpitane? se miră Arex.

— Nu a uneia pe care o cunoaştem, domnule Arex, spuse Kirk cu un aer absent, cu ochii pe imaginea încă neidentificată, care creştea în dimensiuni cu fiecare minut.

— Dar este posibil ca cine se află în spatele celor două nave să fi avut contact cu un sistem independent mai mic, cum e Michaya sau Yoolian. Dacă astfel stau lucrurile, ar putea reacţiona la o frecvenţă atât de rar folosită, ca pe a noastră s-o ignore.

— Asta nu prea pledează în favoarea presupusei prietenii a unora dintre aliaţii noştri.

— Oricare ar fi scopul şi originea ei, căpitane, anunţă Spock pe neaşteptate, privind cu atenţie în vizorul lui, posedă o imensă aură energetică. Nava pare să fie complet înfăşurată în ea. Ceva aflat la bordul acestei nave generează o cantitate enormă de radiaţie extrem de puternică – în ce scop, n-aş putea spune.

Alte aparate oferiră noi informaţii. Şi o nouă concluzie.

— Fascinant. Noile analize arată că nava are o carcasă formată în întregime dintr-o varietate unică, necunoscută, de ceramică cristalizată. Pare să aibă aceleaşi caracteristici ca metalele mai uşoare, cum ar fi litiul sau beriliul, dar cu proprietăţile elastice ale…

Descrierea lui Spock fu întreruptă de o mână uriaşă care prinse în strânsoare puntea şi o scutură violent. La fel ca toţi ceilalţi, ofiţerul unu deveni preocupat să se apuce de ceva pentru a-şi păstra echilibrul.

Zdruncinăturile fură acompaniate de un huruit puternic. Nu era o vibraţie simplă, continuă; mişcările se succedau în sus şi-n jos, apoi înainte şi înapoi, diferit de efectele câmpului energetic pe care îl traversaseră cu câteva săptămâni în urmă, pentru a evita atacul romulanilor.

Alături de zdruncinături, un nou zgomot se făcu auzit – un geamăt înfundat, îndepărtat. Kirk recunoscu zgomotul făcut de oprirea motoarelor înainte ca Walking Bear să

strige:

— Pierdem viteză, domnule. Timona nu mai răspunde la comenzi.

— Viteza, sub viteza luminii, raportă Arex.

Primind confirmarea celor mai adânci bănuieli ale sale, Kirk reuşi să apese butonul intercomului, abia ţinându-se să nu fie aruncat din scaun. Huruitul scădea în intensitate, dar zdruncinăturile continuau la fel de puternice.

— Puntea către sala motoarelor – domnule Scott, pierdem viteză. De ce?

Răspunsul veni cu o întârziere neobişnuită, deşi motivul era lesne de înţeles. Scott şi subordonaţii lui se luptau, la fel ca toţi ceilalţi, să-şi păstreze echilibrul.

Inginerul şef raportă:

— Toate motoarele noastre funcţionează încă pentru viteza warp doi… dar se pare că ne-am izbit de un fel de zid de o consistenţă stranie.

Deci presupunerea lui fusese greşită; motoarele nu fuseseră oprite.

– Energie maximă, domnule Scott.

— ’nţeles, căpitane.

După o pauză, Scott reluă:

— Am deschis sursele energetice la maximum, dar nu ne mişcăm. Nu ştiu câtă vreme vor rezista motoarele.

— Am înţeles, Scotty. Mulţumesc pentru încercare.

Întrerupse contactul şi-şi îndreptă atenţia în altă direcţie.

— Opreşte motoarele, domnule Walking Bear.

Navigatorul manevră aparatele aflate în faţa lui, aparate pe care nu s-ar fi aşteptat niciodată să fie pus să le activeze. Cu toată noutatea operaţiei, mâinile sale se mişcară cu siguranţă. În clipa în care uriaşele motoare de propulsie warp încetară să mai împingă nava înainte, huruitul încetă. Zdruncinăturile încetară şi ele, la fel de brusc.

— Toate motoarele oprite, domnule, anunţă Walking Bear în liniştea nefirească instalată pe punte.

Kirk încercă să modereze senzaţia dată de noua situaţie,

repetându-şi în minte, la nesfârşit, Cuvintele. Descoperi că acestea nu reuşeau deloc să-l liniştească. Probabil că era prea încordat pentru ca meditaţia să-şi facă efectul. În consecinţă, reveni asupra intercomului, la fel de îngrijorat ca înainte.

— Vreau un raport complet al avariilor, imediat ce este posibil, Scotty.

— Lucrez chiar acum la el, căpitane, răspunse vocea. Până acum, se pare că avem de a face numai cu defecţiuni minore. Nu a fost afectată structura pilonilor şi contraforturilor, nu sunt supraîncălziri… cel puţin, nu într-atât încât sistemele automate de remediere să nu poată face faţă. Câteva minute în plus, totuşi… cred că am oprit motoarele exact la timp, domnule.

— Mulţumesc, Scotty. Menţine energia de mediu şi de apărare la maximum şi rezolvă reparaţiile necesare cât mai repede.

— Am înţeles, căpitane.

Alt apel, alt sector vital.

— Puntea către infimerie – raportaţi numărul de răniţi.

— Aici McCoy, veni răspunsul uşor iritat. Nu sunt răni grave, Jim, doar obişnuitele lovituri şi julituri.

Tonul lui părea să sugereze că personalul punţii de comandă era răspunzător de suferinţele pe care el trebuia să le trateze.

— Ce dracu’ se întâmplă acolo, sus? Cine conduce… Nu, acum ştiu. Spock s-a hotărât să vadă ce o să se întâmple dacă cei de la bord o să sară în sus.

— Aş vrea şi eu să fie vorba numai de atât, Bones.

Kirk aruncă o privire către Spock. După toate aparenţele, acesta părea să fi auzit ironia lui McCoy. Ignorarea unei invitaţii la ceartă era un semn că ofiţerul unu era îngrijorat. Iar atunci când Spock era îngrijorat, era bine pentru cei din jur să se asigure că au plătit la zi ratele poliţei de asigurare:

— Ce şanse avem să ocolim obstacolul acesta, Spock?

— Îmi pare rău s-o spun, căpitane, dar nu cred că este posibil. Nu este un obstacol de ocolit… obstacolul ne-a dat

ocol nouă. Aşa că nici să ne retragem nu putem.

— E ceva natural?

— Un câmp de forţă globular, de origine necunoscută. Este evident că sursa unei asemenea proiecţii de energie nu poate fi decât una singură: nava străină care se apropie.

— Dar ne-am izbit de acest câmp la viteza warp doi, interveni Walking Bear, contrariat, şi practic ne-am oprit brusc. La un asemenea impact ar fi trebuit să ne facem bucăţi!

Spock scutură îngăduitor din cap, apoi atinse un levier. Scanerele cu bătaie scurtă schimbară imaginea. Câmpul vizual, mult mai larg, lăsa să se vadă o strălucire slabă, albăstruie. Probabil că aşa trebuia să se vadă interiorul unui balon de săpun, gândi Kirk.

Spock se apucă să explice pe larg:

— Nu ne-am izbit de un zid de piatră, domnule Walking Bear. Câmpul globular nu s-a format în jurul nostru dintr-o dată, într-un anume punct din spaţiu. El s-a materializat încetul cu încetul. Viteza noastră a scăzut proporţional. Chiar şi aşa, după cum a raportat inginerul şef, impactul a produs destule avarii.

— Trebuie să mărturisesc că tot nu înţeleg de ce nu am avut mai mult de suferit. Nu pot să-mi explic decât prin natura cu totul neobişnuită a acestui câmp.

Se auzi un bâzâit din spatele lui şi Spock încheie, întorcându-se către consolă:

— Cunoştinţele de fizică care duc la un asemenea rezultat trebuie să fie formidabile.

Făcu o pauză, apoi rosti:

— Senzorii arată că suntem analizaţi.

— Căpitane, exclamă Walking Bear, care trecuse între timp pe scanerele cu rază largă de acţiune, iat-o!

Cei de pe punte nu scoaseră nicio exclamaţie de uimire. Văzuseră prea multe lucruri extraordinare, în prea multe lumi, pentru a fi atât de uşor de impresionat. Dar imaginea oferită de nava care se apropia era destul de ciudată pentru a da naştere unei avalanşe de speculaţii în minţile lor, chiar

şi de la distanţa aceea.

La prima vedere, semăna cu faţa unui demon. Apropierea contură liniile neclare, dând la iveală o navă – de formă stranie, ciudată, dar totuşi o navă.

Faţa demonului era formată de ceea ce, probabil, era sectorul de comandă, sau puntea. Prora curbată forma restul capului, în timp ce „aripile” de propulsare semănau cu nişte coarne monstruoase. O pată rotundă, strălucitoare, ca o piatră de onix şlefuită, stătea în mijlocu feţei, ca un ochi ciclopic.

Fiecare arcuire, fiecare linie a ei făcea aluzie la o inteligenţă şi un rafinament la care constructorii federali de nave nici măcar nu visau. Şi totuşi, era o navă, compusă din secţiuni uşor de identificat. O navă care ar fi putut fi construită de mâinile constructorilor federali, dacă li s-ar fi dat tiparul şi cunoştinţele necesare.

— Nava care se apropie încetineşte, anunţă Arex laconic în tăcerea de pe punte. Este…

Numai acţiunea compensatorilor de luptă ai navei îi salvă pe cei de pe punte de la orbire pe viaţă, în momentul în care un fascicol de radiaţii pure ţâşni spre ei.

Vibraţia se stinse şi rămase un zgomot înfundat, ca un tunet, de la aerul dintr-unul din sectoarele navei, care fusese deplasat. Kirk nu avea nevoie de aparatură, ca să ştie ce se întâmplă.

Se trăsese asupra lor cu o armă energetică de un tip nou şi de o putere considerabilă – şi fuseseră loviţi în plin. Scanerele de la babord şi tribord se orientară asupra navei străine, care trase din nou.

Detectorii de incendiu împrăştiau spumă pe punţile din interiorul navei *Enterprise.* O confuzie generală domnea pe punte, iar indicatorii de alarmă de la bord clipeau insistent.

Pe jumătate adormiţi, cei aflaţi în afara orelor de serviciu, treziţi de scuturătura violentă, se întrebau ce se întâmplă, repezindu-se să-şi îmbrace uniformele de serviciu şi să ajungă la posturile lor.

— Energie maximă în scuturi. Toate motoarele, viteză

maximă înapoi! răcnea Kirk la Walking Bear. Încearcă să eviţi raza aceea!

Chiar pe când rostea aceste cuvinte, o altă izbitură scutură nava avariată. În mijlocul reacţiilor grăbite şi al panicii, răsună vocea calmă, stăpânită, a lui Spock:

— Acţiunea de evitare nu va fi eficientă, căpitane. Câmpul de forţe care ne înconjoară este suficient, în proporţie de nouăzeci şi opt virgulă doi la sută. Abilitatea noastră de manevră este sever limitată.

— Fir-ar să fie de manevră! înjură Kirk, de furie şi frustrare. Dacă ei pot să tragă înăuntru, poate şi noi putem trage în afară. Domnule Walking Bear, orientează fazerele principale asupra navei acelea şi trage. Arex, câmpul nostru de mişcare pare limitat. Asta înseamnă că trebuie să-ţi foloseşti imaginaţia, ca să eviţi fascicolul acela de energie.

— Da, domnule, răsună dinspre ambele posturi.

Navigatorul edoan se apucă să efectueze ceea ce Kirk avea să descrie mai târziu o manevră miracol. Folosind numai energia de impuls pentru a minimaliza ameninţarea motoarelor principale, reuşi să schimbe poziţia navei în spaţiul restrâns al globului de forţă atât de des şi atât de imprevizibil, încât loviturile o atinseră abia tangent.

Totodată, fazerele navei *Enterprise* începură să tragă. Fascicolele distructive duble îşi căutară drumul către exterior.

Speranţele lui Kirk pieriră însă, când văzu că ele nu trecură mai departe de peretele curbat al câmpului albăstrui, unde fascicolele de energie concentrate pur şi simplu se opriră.

— S-au dispersat, probabil, în structura materiei din care este format câmpul, teoretiză Spock.

Walking Bear continuă să tragă, dar fazerele lor se dovediră total ineficiente, în timp ce flăcările albe trase de ceilalţi continuau să se prelingă pe lângă scuturile lor deflectoare.

— Câmpul de forţă este selectiv, comentă Spock cu voce

albă, dând glas evidenţei. Atacatorul nostru poate trage în noi fără probleme, în timp ce noi nu putem răspunde.

Kirk primi remarca lui Spock cu ură şi căută cu disperare o fisură în aparenta invincibilitate a inamicului. Nu aveau să poată absorbi multă vreme focul susţinut al celorlalţi, fără ca deflectoarele lor supraîncălzite să ia foc.

„Un câmp energetic este, teoretic, capabil să disperseze energie în structura sa”, gândi el, „dar nu e necesar să fie rezistent la arme mai primitive. Obiectele fizice, de exemplu, posedă proprietăţi diferite de cele ale fascicolelor de raze”.

Tocmai voia să ordone foc susţinut cu torpile de fotoni, când atacul continuu de până atunci încetă brusc. Zguduiturile încetară şi ele, în acelaşi timp. În spatele lui, Kirk o putea auzi pe Uhura străduindu-se să facă faţă potopului de întrebări şi rapoarte care se revărsau din toate sectoarele navei.

Deşi se bucura de încetarea asaltului, îi venea greu să se răzgândească să dea ordinul de atac. Dar încercările lor de a contraataca se dovediseră inutile.

Străinii păreau să fi hotărât încetarea atacului. De ce?

— Opreşte focul, ordonă el, dându-şi seama că, în absenţa ordinelor de oprire a focului, Walking Bear continua să tragă în zadar asupra inamicului.

Kirk se întoarse către Spock.

— Situaţia navei străine?

— Continuă să se apropie, căpitane, răspunse Spock cu atenţia concentrată asupra instrumentelor sale. Sub viteza luminii acum. A continuat cercetarea noastră tot timpul cât a durat atacul… o clipă.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Câmpul energetic care o înconjoară se modifică.

Sub privirile lor uimite, câmpul de radiaţii intense, acelaşi câmp care atrăsese prima dată atenţia lui Spock, începu să capete densitate şi culoare. Carcasa navei rămase neschimbată, în timp ce acest proces se accelera şi devenea tot mai dificil să zărească ceva prin ceaţa tot mai

întunecată. În scurtă vreme, nava arăta ca o stafie. Conturul ei părea foarte pământean, încât Kirk avu pentru o clipă o bănuială asupra provenienţei străinilor.

Dar, nu... deşi semăna, era totuşi mult diferită. Relaţia era una prin alianţă, nu de sânge. Asta nu o făcea cu nimic mai puţin înspăimântătoare.

Prora celeilalte nave căpătase forma unui cap de şarpe, uriaş. Gura îi era larg deschisă, şi i se vedeau nişte colţi gigantici, îndoiţi spre interior. Pe cap avea o creastă de pene în toate culorile curcubeului, în genul şopârlei pământene din zona Pacificului de Sud. Penele iluzorii acopereau motoarele propulsoare, iluzia fiind sporită de construcţia motoarelor, care aveau deja aspectul unor aripi. Nu erau pene, desigur, doar raze de energie puternic colorate.

Dintre toţi cei aflaţi pe puntea de comandă, Walking Bear era cel mai uimit. Nici nu încerca să-şi ascundă uimirea, holbându-se cu gura căscată la imaginea fioroasă de pe ecran.

— Ai mai văzut aşa ceva, Spock? întrebă Kirk.

Silueta din faţa lor avea o alură barocă. Dar căpitanul nu avea timp să admire. Preocupările lui imediate erau de natură mult mai practică.

Ce motive se ascundeau în spatele acestei ostilităţi înverşunate – şi care era explicaţia acestei deghizări juvenile, dar totuşi înspăimântătoare? Cum se ajunsese la această modelare a energiei, era o întrebare pe care o lăsa în seama lui Spock.

Diferenţa dintre căpitan şi ofiţerul unu era, ca de obicei, diferenţa dintre „De ce?” şi „Cum?”.

Spock se străduia să elucideze problema.

— Nu este de inspiraţie vulcaniană, căpitane. Nu cred că e nici de origine klingoniană sau romulană. Romulană, posibil, dar…

— O recunosc, şopti o voce pe neaşteptate.

Chiar şi Spock dădu semne de uimire, iar ceilalţi de pe punte rămaseră cu ochii ţintă la Walking Bear. Tehnicianul

rosti cuvântul cu privirea aţintită pe ecran.

— Kukulkan.

— Numele nu-mi spune nimic, domnule Walking Bear, insistă Kirk, deoarece tehnicianul nu dădea semne că intenţionează să explice mai pe larg.

— Primim un apel, căp…

Uhura nu apucă să termine ce avea de spus.

Capitolul X

Vocea stranie se rostogoli ca un tunet pe punte. Era o voce puternică, poruncitoare – dar nu copleşitoare – o combinaţie unică, de parcă mai multe voci ar fi vorbit deodată. Melodioasă şi ritmică, pasionată şi puternică, care obliga la aşteptare. Kirk rămase cu privirea aţintită pe ecran. Începea să creadă că vocea era a navei – a navei şi a învelişului ei de stafie.

— V-am atacat pentru că am crezut că m-aţi uitat. Dar este cineva printre voi, care îmi ştie numele.

Kirk scutură din cap, încercând să îndepărteze pânzele de păianjen auditive care însoţeau transmisiunea. Vocea era bruiată de o mulţime de ecouri. Îi venea greu să creadă că auzul nu-i juca feste. Constată că reuşea să se concentreze, pentru a identifica numai o voce dintre toate câte le auzea. În momentul acela, putu distinge cuvintele, clare şi solemne – şi ameninţătoare.

— Mai aveţi o singură şansă să reuşiţi, acolo unde strămoşii voştri au dat greş. Rataţi încă o dată şi toţi ai voştri vor pieri!

Transmisiunea se întrerupse la fel de brusc cum începuse.

— Scurt, dar plăcut, murmură Kirk.

Dar fără explicaţiile de care avea nevoie cu disperare. Acum avea numai această referire la strămoşii care dăduseră greş, care suna ca un citat din biblie şi tentativa de anihilare împotriva căreia să se lupte. Ce anume trebuia să reuşească, în ce anume dăduseră greş, la ai cărui strămoşi se referise vocea? La ai lui… ai lui Spock… poate ai lui Arex… sau cei din sistemul Caitian, ai lui M’ress.

Dacă cel ce crease stafia aceea voia să se joace de-a Dumnezeu, cel puţin trebuia să fie ceva mai explicit…

Un lucru tot îl ştia Kirk – erau ţintuiţi, într-un bloc energetic puternic, creat de un adversar ale cărui acţiuni şi

cuvinte erau departe de a fi prietenoase. Înainte de a hotărî să întreprindă ceva, trebuia să dispună de fapte, informaţii, ceva de care să-şi agaţe supoziţiile. Singura sursă posibilă pentru asemenea informaţii părea să fie un tehnician lipsit de orice experienţă de luptă, dar care promitea foarte mult.

În timp ce Spock se întorcea la instrumentele sale şi Uhura la comunicaţiile ei, Kirk se ridică din scaunul de comandă şi se îndreptă către consola timonei. Cel căruia intenţiona să-i pună întrebările ameninţătoare – poate cruciale – stătea tăcut, părând cufundat în gânduri. Dar ridică imediat capul, când Kirk se apropie de el.

Kirk începu pe un ton pe care nu-l intenţionase bănuitor, dar se corectă repede.

— Domnule Walking Bear, cum se întâmplă de cunoşti ceva în legătură cu nava aceea?

Pentru o fracţiune de secundă, o lumină foarte veche şi foarte înţeleaptă străluci în ochii tânărului tehnician. Apoi, lumina dispăru iar Kirk nu avea să mai fie sigur dacă, într-adevăr, o zărise.

— Eu sunt amerindian, căpitane. Teritoriul Americii de Nord, deşert – la sud vest, tribul comanşilor. Antropologia a fost totdeauna pasiunea mea, în special antropologia personală.

Zâmbi uşor.

— Trebuie să ştii, căpitane, că eu sunt un exemplar aparţinând unei subspecii pământene, aproape dispărută… O specie orfană. Aşa că sunt interesat de istoria mea mai mult decât majoritatea celorlalţi oameni. Cercetându-mi propriul trecut, am avut avut ocazia să cercetez şi istoria altor culturi pământene. Imaginea pe care şi-a asumat-o nava de acolo, arătă el cu mâna către ecran, seamănă foarte mult cu un zeu din legendele aztecilor din antichitate – Kukulkan. Diferenţele sunt foarte mici, şocant de mici.

Deşi ştia foarte bine cum stăteau lucrurile, erau totuşi momente când Kirk nu putea spune cu siguranţă care era mai rapid: computerul băncii de date, sau stăpânul lui. În

orice caz, Spock reacţionă aproape imediat.

— Căpitane, datele din computer confirmă bănuielile tehnicianului Walking Bear. Aspectul navei străine constituie o analogie remarcabilă cu zeitatea Kukulkan a Americii Centrale. Cercetările arată că aztecii, la fel şi vecinii şi predecesorii lor – culturile maya, toltecii, zapotecii, olmecii şi multe altele – toate posedau legende despre un zeu în formă de şarpe cu aripi.

Arătă cu capul spre ecran.

— Dar tehnicianul Walking Bear nu merge prea departe cu cunoştinţele lui.

O privire rapidă către ecranul computerului furniză informaţii ceva mai impresionante.

— Se pare că multe alte culturi, în afară de indienii din America Centrală, includ poveşti despre şerpi înaripaţi în mitologiile lor. Chinezii, de exemplu, şi multe din triburile Africii. Se vorbeşte despre el ca fiind un zeu inteligent, dar înspăimântător, aducător de înţelepciune şi..

— Myoka Mbowe.

— Ce este asta? întrebă Kirk, întorcându-se către staţia de comunicaţii.

— Hmm…? se smulse Uhura din visare.

— Scuză-mă, căpitane. Când eram mică, bunica îmi spunea toate poveştile care ajunseseră până la ea. Câteva dintre poveşti aveau ca erou principal un zeu numit Myoka Mbowe. Din swahili se traduce prin „şarpe înaripat".

— Este evident, căpitane, confirmă Spock, că asemenea legende circulau în majoritatea societăţilor pământene primitive.

— Asta explică totul, mormăi Kirk, întorcându-se din nou către ecran. Am fost atacaţi de un mit.

Ridică puţin vocea.

— Un filosof pământean a spus cândva că nu există mituri, ci doar vagi deformări ale unor adevăruri amintite doar pe jumătate.

— S-ar putea să fim confruntaţi acum cu baza tuturor acelor legende, a tuturor acelor poveşti vechi de milenii –

un călător prin spaţiu care a vizitat Pământul în antichitate.

Spock încuviinţă din cap.

— Perfect posibil.

— Nu este posibil, obiectă Arex. Cum am putea avea în faţa noastră aceeaşi navă, sau acelaşi călător, care formează baza acelei legende? Asta ar însemna ca fiinţa respectivă să aibă mai multe mii de ani.

— O posibilitate, interveni Spock demn, care nu poate fi exclusă.

— Eu aş fi gata să o accept, se arătă Kirk înţelegător, dacă mi-ai spune ce înseamnă toată povestea asta cu distrugerea noastră, cu ratarea, cu greşeala strămoşilor? Eu unul nu înţeleg o ură atât de acerbă.

Spock se întoarse să studieze în tăcere instrumentele sale.

— Sunt sigur că vom fi informaţi cât de curând…

Un zgomot slab, înfundat… motorul unei inimi umane. Se auzea clar şi regulat în amplificatorul senzorului care constituia numai o mică parte din patul de diagnosticare incredibil de complex.

— Mereu uimitor, acel muşchi unic pe care totul îl afectează, nu-i aşa, Bones?

Studie faţa aplecată asupra lui.

Echipamentul de monitorizare al patului era atât de sofisticat încât avea prea puţină nevoie de confirmarea cuiva din afară, dar pentru a fi mai sigur, aşa cum făcea întotdeauna, trecu centura medicorderului, peste fruntea celui cercetat.. O verificare rapidă pentru a se asigura că datele se potriveau, după care puse instrumentul pe masa de alături.

— Nu meriţi asta, specialistule, îi spuse el morocănos, dar trebuie să stai câteva zile la pat.

Specialistul forţelor de securitate reuşi să zâmbească uşor.

O mână pipăi urechea tratată de McCoy.

— Nu este necesar, doctore McCoy. Pot să-mi fac datoria.

— Şi pe-a mea? Eu prescriu reţete aici. Câteva zile la pat. Ţine minte, a contrazice un superior este aproape la fel cu a contrazice un doctor. Şi data viitoare când îţi vine să faci ceva în afara orelor de serviciu, îţi sugerez să încerci altceva decât săritura de la înălţime într-un bazin cu puţină apă.

— Nu-ţi face griji, doctore, zâmbi specialistul. Trebuia să învăţ să… Rămase cu gura larg deschisă.

În timp ce durerea din ureche se potolise datorită tratamentul aplicat de McCoy, părea acum că restul facultăţilor îi erau grav afectate.

Ochii îi erau cel mai grav afectaţi, fără îndoială, pentru că putea să jure că McCoy fusese învăluit într-o lumină tremurândă, care-l imobilizase, ca şi cum ar fi fost atacat de un stroboscop turcoaz. Îl ţintuise pe McCoy lângă pat, fără să se atingă de pacientul lui.

Părea că lumina tremurătoare scădea foarte repede în intensitate. Părea că McCoy încerca să spună ceva. Părea că McCoy dispăruse.

Cei…

Scott era singur. Inspecta circuitul care ducea de la motoarele mari de propulsie warp la computer.

De fapt, era o treabă pe care orice tehnician ar fi putut-o face. Dar atunci când atenţia nu-i era solicitată de una dintre cele douăsprezece alarme, Scott îşi făcea întotdeauna timp să îndeplinească verificări de rutină la motoare. Era folositor pentru un inginer cu experienţă, spunea el, să se amestece cu plebea din când în când, pentru a lucra cu un hidrometru, în loc să dea ordine.

În plus, îi făcea plăcere.

Manevrarea tricorderului pe deasupra unui alt panou deschis îi dădu aceeaşi senzaţie ca o plăcere estetică, aceeaşi satisfacţie emoţională din verificarea micro-circuitelor şi a modulelor complete pe care altcineva ar fi găsit-o într-un tablou de Turner sau o simfonie de Brahms. Asemenea creaţii difuze şi siropoase l-ar fi impresionat la

fel de puţin ca pe Spock. Gusturile artistice ale lui Spock erau potrivite profesiunii sale – Escher pentru pictură, să zicem şi Stockhansen în muzică.

Închise panoul la loc şi se pregăti să-şi utilizeze instrumentul asupra următorului. Radiaţia care-l învălui când dădu să plece mai departe, era albastră precum cerul plajei Baja.

Apoi dispăru, lăsând în urmă tricorderul care clămpănea şi sărea pe culoarul gol.

Cei patru…

Kirk se plimba în sus şi în jos pe punte prin faţa scaunului de comandă. Era simplist şi neştiinţific; şi ca multe remedii simpliste şi neştiinţifice dădea rezultate. Se întrebă cine fusese primul om care descoperise că unul din calmantele cele mai eficiente pentru o minte încordată era statul în picioare.

— Trebuie să existe o cale de ieşire din această situaţie, mormăi el. Probabil că ea se află chiar în faţa ochilor noştri.

Se răsuci către cârmă.

— Domnule Walking Bear, ce spun legendele despre…

Walking Bear se topi într-o ploaie de gaz albăstruie. Urmă apoi un fâşâit iscat de aerul care se repezi să umple locul ocupat mai înainte de tehnician.

Ca şi cum ar fi putut să-l tragă înapoi din calea unui destin necunoscut, Kirk se repezi către scaunul tehnicianului, dar acesta dispăruse. Ca să se convingă, Kirk îşi plimbă mâinile prin aer pe deasupra scaunului. Nu, corpul lui Walking Bear nu devenise invizibil – dispăruse.

Cei patru sunt…

— Căpitane, strigă o voce nesigură.

Încă nedumerit de recentul eveniment, Kirk se întoarse cu faţa spre Uhura..

Vocea ei trăda surpriză şi suna aproape ca o scuză.

— Rapoartele serviciului de securitate sosite de la infirmerie şi de la sala motoarelor anunţă că inginerul şef

Scott şi doctorul McCoy au dispărut.

— Nimeni nu l-a văzut pe domnul Scott dispărând. În schimb, avem un martor care certifică dispariţia lui McCoy. Se pare că tocmai administra tratamentul unui specialist de la securitate… făcu o pauză şi ascultă, Jo van Dreenan. Acesta pretindea că doctorul McCoy a fost imobilizat de o aureolă albăstruie, apoi a dispărut… arătă din cap către scaunul gol de la cârmă.

Kirk se răsuci către ecranul principal, unde nava stafie continua să plutească neclintită în faţa lor. Întrebarea lui conţinea pe câtă furie, pe atâta curiozitate.

— Ce fac ei, sau ea, cu echipajul meu?

O demonstraţie vizuală amănunţită negă necesitatea cuvintelor. Amiba albastră, pulsândă, îl învălui pe Kirk, licări uşor, apoi îl făcu să dispară.

— Căpitane! strigă Spock.

Nu primi niciun răspuns.

Privirea ofiţerului unu se îndreptă către ecran şi acesta gândi lucruri care, deşi nu tocmai emoţionale, erau departe de a fi plăcute.

Deşi îşi dori cu voce tare, printre celelalte amabilităţi rostite, lumina albastră nu reapăru să-l răpească şi pe el…

Cei patru sunt aleşi.

O câmpie vastă, cenuşie, deschisă, dezolantă. Pământ cenuşiu, întinzându-se către un orizont difuz, pierzându-se într-un cer de culoarea antimoniului. Culoarea începu să se lumineze puţin.

Cei patru nu-şi făcură apariţia simultan. Deşi McCoy fusese primul ales, nu fu primul care apăru. Acest privilegiu îi fusese rezervat lui Walking Bear. După el urmă Scott, apoi Kirk, iar doctorul sosi ultimul.

Ordinea era intenţionată. Nu era, aşa cum ar fi crezut un observator uman, întâmplătoare. Numai că ştiinţa kukulkan făcea uz de teoremele referitoare la spaţiu-timp la care Scott ar fi strâmbat din nas.

Un peisaj plumburiu cu dealuri ca din bumbac murdar, un

cer întunecat, vălurit, lipsit de umezeală. Pseudopode cenuşii, din lacuri încreţite, cenuşii şi ele. O imagine şleampătă ca un coşmar.

Odată rematerializat, fiecare nou-venit reacţionă surprins şi alarmat, fiecare în felul său. Nimeni nu stătu să analizeze dacă bunul simţ sau instinctul îi mână să se strângă unul în altul, cu spatele către centrul cercului.

Kirk fu primul care îşi reveni şi se apucă să examineze împrejurimile. Imediat ce realiză că nu exista nicio ameninţare imediată la adresa existenţei lor, curiozitatea lui puternică preluă conducerea. Cântărea deja şansele de a scăpa de acolo… deşi habar nu avea unde se aflau.

În orice caz, se simţea mai în siguranţă dacă vorbea:

— Ne aflăm undeva în interiorul celeilalte nave.

Tăcerea celorlalţi trei dovedi că îi împărtăşeau părerea.

În arena aceea imaginară, domnea o linişte absolută. Nicio adiere nu tulbura aerul.

— Niciun adăpost, remarcă Scott. Şi nu avem nici măcar un fazer sau un radio-receptor.

— Am o bănuială că nici nu ne-ar fi de vreun folos, Scotty.

— S-ar putea, căpitane, dar eu tot mi-aş dori una din armele acelea cu laser, aşa inutile cum s-ar dovedi ele. Ca suport moral, desigur.

Kirk zâmbi uşor.

— Şi eu, Scotty.

McCoy se pipăia în jurul taliei.

— Mi-a rămas centura cu accesorii medicale, în caz de nevoie.

— Sper să nu fie nevoie s-o foloseşti, Bones.

— Ia stai puţin.

Scott părea nedumerit.

— Eu aveam un tricorder. Probabil că a rămas pe navă când am fost luat. Atunci, cum de nu s-a întâmplat la fel cu trusa doctorului McCoy?

— Unde îl aveai, Scotty?

— În mână, căpitane. Verificam nişte circuite cu el.

Kirk ridică din umeri.

— Asta s-ar putea să explice lucrurile. Probabil că instrumentele care au monitorizat teleportarea noastră au socotit trusa lui Bones ca făcând parte din uniformă, pe când tu foloseai tricorderul ca unealtă. Oricum, nu cred că i-ai fi găsit vreo întrebuinţare aici.

— Poate că nu, căpitane, răspunse Scott, dar eu sunt un adept al teoriei acului de păr.

— Teoria ac… ce e asta? se miră McCoy cu voce tare.

— O zicală veche, inginerească, provenită din vremuri de demult, doctore, explică Scott. Ea înseamnă că „nicio unealtă nu este atât de nefolositoare încât să nu-i găseşti o întrebuinţare”… dar tot mai bun mi-ar fi fost un fazer.

— Încep să cred că Spock avea dreptate cu privire la entitatea aflată în spatele acestei întâmplări, admise Kirk. Incursiunea acelei nave teleghidate a fost neverosimilă, nava asta este neverosimilă, iar metoda ei de comunicare este şi mai neverosimilă. Presupun că posibilitatea să avem de-a face cu o fiinţă care are câteva mii de ani nu este cu nimic mai neverosimilă decât restul. Când o să înceapă să se comporte raţional, abia atunci o să mă îndoiesc de asta.

Se întoarse către cel mai tânăr dintre ei..

— Domnule Walking Bear, legendele spun cumva, din întâmplare, ce s-a întâmplat cu acest Kukulkan? De obicei, culturile vechi ucideau zeii.

— Numai că a plecat şi că a promis că se va întoarce într-o zi, domnule.

Kirk păru satisfăcut.

— Sună ca toate promisiunile rostite de toţi zeii din antichitate ai Pământului.

Îi privi pe rând pe toţi ceilalţi.

— Nu mai e nevoie să ne mai îndoim că nava aceea teleghidată a fost trimisă să adune informaţii pentru acest Kukulkan.

Rămase pe gânduri.

— Aş vrea să ştiu numai ce anume din informaţiile acelea a făcut ca destinatarul lor să se poarte de-o manieră aşa de

duşmănoasă, fără să ne dea măcar şansa să aflăm ce se ascunde în spatele acestei duşmănii. Eu... ezită.

— Ce este, Jim? întrebă McCoy îngrijorat.

— Ascultă.

Tăcură cu toţii. În liniştea perfectă, răzbătu un bâzâit îndepărtat... înfundat, dar de neconfundat. Începu să se audă mai tare, apoi deveni familiar.

Era zgomotul unor voci care vorbeau simultan.. Avea accente ciudate, dar asta nu-l incomoda pe Kirk.

— Suntem spionaţi, cred, comentă McCoy, ascultând neliniştit cupola cenuşie a cerului.

— Când eram mic, murmură Walking Bear, mă ascundeam într-un dulap din hol atunci când trebuia să merg la culcare, ca să pot trage cu urechea la ce vorbeau cei mari în salon. În fiecare minut îmi era teamă că uşa o să se dea la perete, şi-n prag o să se ivească mama mea vitregă, care o să mă ţintuiască cu privirea, gata să mă trimită la culcare cu o bătaie bună.

Îşi roti privirea peste platoul cenuşiu.

— Ce ciudat, cum emoţiile cele mai timpurii durează cel mai mult.

Kirk se întoarse către inginerul şef.

— Crezi că există vreo posibilitate ca Spock să ajungă la noi cu vreun fascicol teleportor?

— Nu cred, domnule, spuse Scott, scuturând capul resemnat. Senzorii noştri nu au putut pătrunde prin scuturile acestei nave. Din moment ce fazerele nu au putut penetra peretele balonului energetic din jurul navei, nu văd cum ar reuşi un fascicol teleportor.

Bâzâitul continuu se intensifică. Cei patru scrutau cu atenţie orizontul, în speranţa că vor găsi ceva, dorindu-şi totodată să nu zărească. Apoi bâzâitul, ca al unui roi de insecte, păru să se coaguleze. Vocea regulată încă mai păstra ecourile celorlalte, dar, acum, cuvintele erau distincte – şi uşor de înţeles.

— Acum vă voi arăta seminţele pe care le-am sădit mai demult, rosti vocea. Aflaţi ce e de aflat din ele... aflaţi

scopul, dacă puteţi. Dacă reuşiţi, atunci şi numai atunci mă voi arăta vouă.

Vocea se pierdu în neant. Încă dinainte ca vocea să se stingă, fu acoperită de un tunet puternic, de parcă motoare uriaşe porniseră să se învârtească, sub tălpile lor, în aer, în pereţii cenuşii care-i înconjurau.

Kirk privea atent în jur şi încerca să nu transpire – erau metode mult mai puţin complicate pentru a ucide patru oameni şi, oricum, vocea spusese că or să aibă nişte seminţe de cercetat, orice-ar fi putut însemna asta. Peisajul începu să-şi schimbe culoarea. Mai întâi căpătă o nuanţă portocalie. În timp ce zgomotul creştea, culoarea cenuşie, dispărea complet, lăsând locul unui portocaliu pur, aproape orbitor. Nu se putea vedea la distanţă, dar părea că pe cerul de deasupra lor apăruse un soare. Era de un portocaliu incandescent. Zgomotul atinse o intensitate la care se puteau distinge tonuri diferite. Sunau oarecum a muzică. Suna, gândi McCoy, de parcă cineva cânta la o orgă uriaşă, undeva – la vioară, flaut şi cimpoi, toate sunetele lor amestecate, cântând notele cele mai joase. Tot felul de sunete, gândi el, cu excepţia unei voci umane. Nu se aştepta să audă ceva atât de reconfortant.

Culoarea deveni mai puţin stridentă şi portocaliul se transformă în albastru. După toate aparenţele spectrul lui Kukulkan era diferit de al lor.

Rezultatul acestei activităţi începu să se vadă.. Mai întâi apăru o vegetaţie familiară. Palmieri, ferigi uriaşe, plante agăţătoare înconjurau copacii, crescură din pământul portocaliu-cenuşiu. Iarba deasă inunda spaţiile goale ca un gând întârziat.

Vegetaţia îi înconjură din trei părţi, lăsând fâşia care se întindea în faţa lor aridă ca mai înainte. Se auzea clipocitul unei ape curgătoare; dar chiar şi aşa, acestui uimitor simulacru tot îi lipsea ceva.

Kirk pricepu aproape imediat ce lipsea. Totul era fără de viaţă. Nu se auzeau zgomote făcute de animale. Nici păsări, nici insecte… nimic, niciun bâzâit. Nu exista nici mirosul

creaturilor ascunse. Ar fi trebuit să existe măcar mirosul de muşchi şi verdeaţă. În schimb, pluteau în aer miresme puternice de flori.

Nimic. Cu toate culorile ei, această junglă artificială era la fel de moartă ca peisajul arid care tocmai dispăruse.

Huruitul reîncepu, de data asta parcă furios. Era însoţit acum de o vibraţie violentă care făcea să-i clănţăne dinţii lui Kirk, şi-i urca pe coloana vertebrală.

Pe fâşia rămasă descoperită, apărură nişte linii. Partea aceea se afla puţin mai jos decât ridicătura pe care se aflau ei, şi Kirk putu să vadă pătrate şi dreptunghiuri desenându-se pe terenul portocaliu. Cineva parcă desena un oraş acolo.

Începu să răsară ca o iarbă din pământul poros.

Oare trebuia exclusă posibilitatea să fi fost teleportaţi pe o planetă îndepărtată, şi acolo să fi fost închişi într-o cavernă de lut?

Nu… structurile care prindeau formă înaintea ochilor lui erau construite din ceva asemănător, dar mult mai sofisticat decât lutul. Apoi îl recunoscu – materialul era aproape identic cu cel din carcasa navei străine.

Clădirile acelea aminteau de multe culturi: asemănări cu arhitectura Maya, edificii aztece, tehnologie egipteană şi construcţiile religioase din Asia de Sud-Est, şi un amalgam de alte câteva sute de culturi. Nu erau vizibile în proporţii egale, dar erau distincte. Aici se amestecau într-o manieră care sugera că această machetă şi nu realităţile prezente era scopul către care ţinteau cu toţii.

Epoca sumeriană se împletea cu barocul newyorkez. Fragmente incaşe regulate se îmbinau cu curbele Monomotapa. Fiecare se lega armonios cu elementele vecine, se întreţesea, se împletea.

Cu toate acestea, geometria de bază era respectată şi construcţiile se ridicau armonios.

Oraşul părea locuibil, chiar dacă nu tocmai ospitalier. Nu părea nici foarte primitiv. Unele unghiuri şi arcuiri nu puteau fi identificate nici de ochiul experimentat al lui

Scott.

Inginerul şef era mai interesat de material decât de metode. Părea piatră obişnuită… dar când soarele cădea pe un perete sau un parapet, într-un anumit unghi, reflexia era mai potrivită pentru metalul şlefuit. Dacă-ţi încordai ceva mai tare privirea – şi mintea – anumite structuri păreau construite din sticlă opacă.

Ceea ce nu putea fi decât intrarea în oraş, se afla chiar în faţa lor: o poartă deschisă, flancată de două turnuri cilindrice. Păreau nişte obeliscuri egiptene. Totuşi, când lumina se schimbă puţin, deveni evident că erau la fel cu turnurile uriaşe ridicate cândva de arhitecţii-artişti mistici Mohenjo Daro.

Tocmai când Kirk era convins că arhitectura, oraşului era completă, huruitul crescu în intensitate, aproape producând durere. Pământul de sub picioare se cutremură şi o construcţie uriaşă ţâşni în sus din mijlocul oraşului. Dominând orizontul, păru să atragă toate liniile fiecărei clădiri în parte, ale fiecărui turn, fiecărui perete, adunându-le la un loc, pentru a forma un tot unitar – o metropolă. Ea rămase ca punctul cel mai înalt al unei construcţii perfecte.

În momentul în care ultimul bloc îşi făcu apariţia şi ultima decoraţie se materializă pe pereţi, huruitul încetă complet.

Cei patru ofiţeri rămaseră în picioare, minunându-se de un oraş care le părea totodată străin şi familiar. Nu era nimic uimitor în asta, pentru că era oraşul pe care omul era aproape să-l ridice de sute de ori, pe tot cuprinsul lumii sale. Oraşul care se arată în colţul ochiului arhitectului, dar niciodată nu arată la fel atunci când devine realitate… oraşul pe care omul îl vede în vis…

Dacă mai era nevoie de ea, aceasta era o nouă dovadă că, orice ar fi fost acest Kukulkan, el nu era o entitate demnă de luat în râs.

În spatele acestei imagini stătea multă consideraţie şi un scop. Cu toate ameninţările grozave, insinuate de vocea aceea dublată, Kirk nu-şi putea înfrâna o anumită emoţie, în aşteptarea revelaţiilor iminente. În oraşul acela se

găseau, poate, explicaţiile tuturor mitologiilor omenirii.

Unora nu avea să le facă plăcere descoperirea aceasta.

— Nu am văzut niciodată ceva asemănător, căpitane, şopti Scott, covârşit de frumuseţea oraşului, în niciuna din călătoriile mele pe atâtea planete.

— Ce se află, oare, în spatele lui? întrebă McCoy.

Kirk vorbi, cu gândul dus departe.

— Vocea spunea despre nişte seminţe şi despre nişte fapte neîmplinite, Bones. În faţa noastră se află un joc imens de puzzle. Haideţi să-i cercetăm piesele.

Se îndreptară către poarte oraşului.

Un inginer asistent îl ajuta pe Spock, care lucra la staţia de pe punte. Un alt tehnician stătea alături, gata să ofere sprijin, dând informaţii sau manevrând anumite instrumente.

Sulu stătea acum la timonă, pe locul lăsat gol de Walking Bear. La toate posturile, de fapt, se aflau mai mulţi specialişti de serviciu, în toată nava, deoarece alarma roşie rămăsese încă în funcţiune. Toată lumea ştia că cei trei fuseseră răpiţi, împreună cu căpitanul navei. Nimeni nu avea să doarmă, până nu aflau ce s-a întâmplat cu ei.

Câmpul de forţe care îi înconjura nu dădea niciun semn că ar slăbi, dar Spock voia să fie pregătit pentru cazul că asediatorul lor, încă necunoscut, le-ar fi oferit o cât de mică şansă să evadeze.

Încheie operaţiile la consola motoarelor şi traversă puntea, pentru a se întoarce la locul lui.

Uhura alese momentul acela pentru a da glas grijilor care o invadaseră în ultimele minute.

— Domnule Spock, nu ar trebui să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu căpitanul, doctorul McCoy şi cu ceilalţi?

— Locotenent Uhura, datoria ta este să monitorizezi nava străină pentru depistare imediată a oricărei tentative de a lua legătura cu noi. Ştii că obiectivul nostru prioritar este să eliberăm nava şi pe noi înşine. Imediat ce vom reuşi asta, vom încerca să eliberăm toţi membrii răpiţi ai

echipajului. Vezi-ţi de sarcinile care îţi revin.

— Da, domnule, murmură ea.

Spock solicită noi informaţii din banca de date. Uhura rămase câteva clipe cu privirea fixată asupra lui, după care se întoarse la consola sa. Parcă murmurase ceva, dar nu era sigur. Uneori era foarte ciudată.

Patru bărbaţi stăteau în picioare, aproape într-o atitudine de respect, în faţa turnurilor înalte care străjuiau bulevardul central al oraşului. O analiză mai atentă îl convinse pe Kirk că erau obeliscuri egiptene.

— Cu cel puţin o mică diferenţă, domnule, exclamă Walking Bear.

Kirk îşi aminti că Walking Bear era numai un antropolog amator. Îşi dori ca Spock să-i fi dat nişte explicaţii mai amănunţite. Acum, Spock nu era aici. În absenţa acestuia, trebuiau să se bazeze pe lecturile de amator ale tehnicianului. Oricum, până acum, trebuia să recunoască, observaţiile tânărului navigator fuseseră suficient de exacte.

— Uitaţi-vă la încrustaţiile acelea, domnule, explică Walking Bear, arătând către nişte incizii aflate la vreo trei metri înălţime pe pilonul cel mai apropiat.

Kirk ridică privirea către ele.

Fuseseră cizelate de o mână atentă, pricepută, ar fi spus el dacă nu ar fi văzut oraşul ridicându-se din – nu din ţărână, Kirk – se autoavertiză el. Nu te referi la biblie, ai întâlnit destule rase pricepute până acum.

Nu reuşi să identifice stilul sculpturii. Oricum, subiectele nu păreau complicate. Erau animale şi oameni din multe ţări şi regiuni antice de pe Pământ.

— Cercetaţi cu atenţie pe cea de acolo, domnule, sugeră Walking Bear. Şirul al treilea, prima din rând.

Kirk depistă încrustaţia şi înţelese imediat de ce tehnicianul îi dădea o asemenea importanţă. Semăna în mod ciudat cu imaginea stranie care înconjura acum nava kukulkan, aceea a unui şarpe înaripat. Aici, aripile erau larg

întinse, iar corpul era încolăcit. Plutea deasupra unei suprafeţe ridate, fin sculptate, care nu putea fi decât apă.

— Niciun egiptean nu a sculptat niciodată aşa ceva, domnule.

Kirk încuviinţă din cap şi făcu semn să meargă mai departe.

Trecură dincolo de poartă, despre care Scott pretinse că semăna cu nişte ruine pe care le întâlnise în Vechea China. La rândul lui Walking Bear susţinu că întăriturile zidurilor şi arcadele de deasupra nu puteau fi decât de origine scintiană.

— Nu pot să fiu sigur, recunoscu el în cele din urmă. Seamănă cu restul oraşului, numai că la scară mai redusă. E vorba din nou de amestecul acela straniu de civilizaţii neînrudite între ele.

— Tot ce e aici constituie un indiciu, Walking. Bear, spuse Kirk. Ai grijă, oraşul acesta este un fel de ghicitoare gigantică. Dacă nimic nu pare să aibă vreo legătură cu vecinul de alături, şi asta trebuie să aibă vreo semnificaţie. Bulevardul pe care mergeau era larg, pavat cu plăci compuse din acelaşi amestec de piatră, metal şi sticlă. Merseră o bună bucată de drum, după socoteala lor, examinând fiecare structură pe lângă care treceau. Fiecare era cercetată până la cele mai mic detalii. Această imitaţie de proporţii uriaşe ce fusese executată cu multă minuţiozitate, ceea ce făcea parte din această şaradă, încă nedezlegată.

Cu firea lui mai impulsivă, McCoy fu acela care îi făcu să se oprească din această plimbare, aparent fără sfârşit.

— Bun, am mers până aici – acum ce mai facem?

— Părerea ta, Walking Bear?

Tehnicianul îl privi surprins. Căpitanul părea să aibă tot mai multă încredere în el; era obişnuit să-şi spună părerea în centrul de studiu dotat cu computere, să răspundă la întrebările cuprinse în manualele tehnice – nu la cele puse de căpitan. Pentru o clipă, nu reuşi decât să se uite la el, dezorientat.

— Haide, Walking Bear, insistă Kirk, simţind nesiguranţa celuilalt. Contribuţia fiecăruia dintre noi este la fel de importantă aici.

— Domnule, eu… n-am nici cea mai vagă idee despre ce trebuie să facem.

— Spune-mi ce-ţi trece ţie prin cap, îl încurajă Kirk. Mai spune-ne ce ştii despre Kukulkan… poate dăm peste ceva care ne-ar fi de folos.

Zâmbi încurajator.

Walking Bear zâmbi şi el.

— … înainte să plece, legendele spun că acest Kukulkan le-a dat mayaşilor calendarul acela extraordinar de exact, şi i-a sfătuit să construiască un oraş în concordanţă cu ciclurile lui. În ziua când oraşul avea să fie terminat, Kukulkan urma să se întoarcă.

Cât dură povestea lui Walking Bear, soarele străluci deasupra lor cu aceeaşi căldură, fără să se mişte din locul lui.

— Mayaşii au construit oraşul şi au aşteptat. Ceva din construcţia oraşului trebuie să fi fost greşit, căci Kukulkan nu s-a mai întors niciodată. Poate că au dat prea multă atenţie acelor părţi din calendar care arătau perioadele cele mai bune pentru plantarea porumbului… nu ştiu. Au tot încercat… la Chichén Itzá, Tulum, Uxmal şi în alte locuri. Dar niciunul nu l-a convins pe zeu să se întoarcă.

Îşi roti privirea peste turnurile tăcute care mărgineau bulevardul.

— Cum spunea domnul Spock, multe culturi au asemenea legende.

— Istoria Pământului, şopti Kirk, este o istorie a promisiunilor neîndeplinite – dar nimeni nu îl auzi.

Vorbi din nou, de data asta mai tare.

— Kukulkan trebuie să fi vizitat multe din acele popoare din antichitate. Se pare că fiecare a folosit numai părţi – părţi diferite – din cunoştinţele sale – pentru a-şi construi oraşele.

— Asta înseamnă că încercau cu toţii să construiască un

oraş care ar fi trebuit să arate astfel? întrebă McCoy.
Walking Bear dădu un răspuns echivoc.
— Cred că da, domnule, dar toţi au dat greş. Mayaşii au folosit o parte, civilizaţiile de pe râul Ind o alta, constructorii din Zimbabwe o alta… şi tot aşa, greşeală după greşeală, cunoştinţele originale au devenit tot mai distorsionate cu fiecare cultură care le prelua.
— Înţeleg, comentă McCoy. Un Turn Babel arhitectural.
— Uneori mă îndoiesc de firea umană, Bones, murmură Kirk. Cineva a venit şi ne-a înmânat planurile pentru civilizaţia supremă – iar noi am reuşit să dăm totul peste cap. Suntem prea înfumuraţi, ca rasă şi ca indivizi.
— Există întotdeauna cineva care găseşte cu cale să adauge ceva perfecţiunii, numai ca să se spună că a contribuit la crearea ei.
Vocea îi deveni mai dură.
— Deşi, din ce am văzut legat de acest Kukulkan şi de metodele lui, nu aş băga mâna în foc că nu s-au găsit nişte constructori mai prevăzători care să saboteze puţin acele instrucţiuni referitoare la construcţia oraşului.
— Kukulkan a spus că-şi va face apariţia numai după ce vom fi aflat scopul oraşului, le reaminti Walking Bear. Din păcate, niciuna dintre legende nu spune care era scopul.
Kirk se mângâie pe gât.
— Haideţi să folosim datele pe care le avem. Să presupunem că aceste oraşe au fost construite pentru a-l aduce pe Kukulkan înapoi pe pământ. Cum? Este evident că el nu a stat să aştepte pe undeva, prin jurul Pământului, sau pe undeva la marginile galaxiei noastre, în ultimele câteva mii de ani, să vadă dacă cineva reuşeşte să facă lucrurile cum trebuie.
— Asta înseamnă că oraşul acesta trebuie să dispună de un mecanism de semnalizare.
Structurile din jurul lor căpătară un rost.
— Nu poate fi ceva foarte complicat. Trebuie să fie ceva pe care egiptenii sau mayaşii să-l fi putut construi, şi asta cu mijloacele şi materialele locale. Nici tehnologia de bază

nu poate fi avansată.

— Asta înseamnă că nu o să găsim nişte emiţătoare spaţiale ascunse într-o piramidă de piatră. Metoda de abordare a bazelor fizicii, aplicate de acest Kukulkan, pare destul de diferită de a noastră. Nu văd de ce un sistem de comunicare simplu, dar eficient, nu ar putea utiliza o tehnologie neortodoxă.

— Trebuie să fie ceva bătător la ochi, cred. În fond, mecanismul de comunicare trebuie să fie scopul care a stat la baza construcţiei acestui oraş.

Arătă cu mâna la strada pe care se aflau.

— Piramida aceea din mijloc este punctul fizic şi vizual de referinţă al oraşului. Are un loc potrivit pentru un început.

În tăcerea zilei fără de sfârşit, porniră către piramidă…

Capitolul XI

Ajunseră în cele din urmă la colţul ziguratului, la intersecţia bulevardului principal cu alte străzi mai mici. În centrul acestei intersecţii se înălţa un turn mai mic. Nu era deloc foarte mare, dar asta nu-i scădea din caracterul impresionant. Înalt de aproape cinci metri, asemănarea lui cu turnurile templelor minuţios sculptate şi împodobite din Asia de Sud-Est era izbitoare.

De formă cilindrică, era alcătuit din opt etaje sculptate în piatră intens colorată, care scădeau progresiv ca dimensiuni. În vârf, se afla o gravură, reprezentând capul lui Kukulkan. Acesta era executat cu o măiestrie desăvârşită. Părea aproape real – capul şarpelui, cu gura deschisă, din care se iveau colţii ascuţiţi, curbaţi spre interior, gulerul de pene din metal şi sticlă în jurul gâtului, şi creasta de pene în toate culorile curcubeului, încrustată cu pietre semipreţioase.

Ridicat, puţin dat pe spate, capul privea către cer, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de piramida din spatele lui. Avea o expresie încruntată, de aşteptare încordată, şi totodată poruncitoare.

La colţul ascuţit al piramidei uriaşe, se afla o scară, construită la proporţii umane, care ducea în sus. După câte puteau vedea ei, scara ajungea până la vârful construcţiei masive din piatră, dar, deocamdată, atenţia le era reţinută de sculptura de la care pornea reţeaua de străzi.

— Ciudat, murmură Walking Bear, studiind sculptura cu mâinile în şolduri, nu am mai văzut o asemenea reprezentare până acum.

Kirk aruncă o privire către piramida din spatele lor, apoi din nou către camarazii lui.

— Din moment ce piramida este în centrul a toate, cred că are legătură şi cu răspunsul la toate. Poate răspunsul se

află în vârful ei. Eu urc până acolo. Voi, împrăştiaţi-vă şi încercuiţi-o. Încercaţi să rămâneţi suficient de aproape, să vă puteţi auzi, eventual chiar să vă vedeţi. Nu încercaţi să manevraţi vreun levier sau să puneţi mâna pe mânerul vreunei uşi, fără să chemaţi pe un altul în ajutor. Nu aş vrea ca vreunul dintre voi să cadă în cine ştie ce cursă.

— Da, domnule… veniră răspunsurile.

Kirk porni în sus, pe şirul de trepte, care părea nesfârşit, iar ceilalţi se împrăştiară.

Scott şi Walking Bear nu merseseră prea mult către sud, când tehnicianul zări o siluetă în faţa lor.

— Încă un turn, cred, domnule.

— Să mergem până acolo.

Porniră cu paşi ceva mai repezi. Pe măsură ce se apropiau, constatară că Walking Bear avusese dreptate. Mai mult, această nouă structură nu era numai un alt turn… era copia exactă a celui de lângă care tocmai plecaseră.

Stătea înfipt în mijlocul altei confluenţe de străzi, la fel ca primul. Walking Bear îl privi câteva clipe, apoi porni către un loc de unde putea vedea ce se află după colţul piramidei.

Limpezimea nefirească a aerului din încăperea aceea uriaşă, îi dădu posibilitatea să distingă contururile obiectului aflat în depărtare.

— Mai există un al treilea turn, în capătul laturii acesteia, domnule. Trebuie să fie câte unul la fiecare din cele patru colţuri…

Kirk nu-şi risipea energia, stând să-şi tragă sufletul. Nu era nimeni prin preajmă, care să-i arate înţelegere. Estimase distanţa cu exactitate. Aşa că, odată ajuns în vârf, era obosit mai mult psihic, decât fizic.

Era aproape dezamăgit. Revelaţia la care sperase, consta într-o platformă plată, pătrată, susţinută de patru stâlpi. Stătea cocoţată acolo, în vârful piramidei, fără nimic impresionant în ea. Singura caracteristică specială era că părea făcută din metal – mai mult metal decât văzuseră în

restul oraşului, la alte construcţii. Dar o analiză mai atentă nu reuşi să elucideze natura aliajului.

În mijlocul platformei se afla un mozaic rotund, transparent, reprezentându-l pe Kukulkan în aceeaşi atitudine, încolăcit, zburând, ca imaginea sculptată de pe obeliscul porţii. Mozaicul părea făcut din cuarţ transparent, dar Kirk nu avea încredere în aparenţele de aici. Totuşi, arăta ca fiind cuarţ.

Putea vedea peste platformă. Importanţa mozaicului nu crea niciun fel de îndoieli. Era o adevărată operă de artă, demnă de un maestru giuvaergiu, extraordinar de bine realizată. Dar, în afară de frumuseţea ei opulentă, nu reprezenta mare lucru pentru căpitan.

Kirk se aplecă să se uite sub platformă. Partea de dedesubt a mozaicului transparent era şi ea, ca şi cea de deasupra, fără cusur. Razele soarelui artificial, care penetrau prin mozaicul transparent, proiectau imaginea şarpelui înaripat pe piatra de dedesubt. Particule fine de praf pluteau în lumina difuză.

Totul fusese aranjat cu o precizie extremă, ca să ducă… la ce? Kirk se îndreptă de spate şi mai privi o dată partea de deasupra a mozaicului, apoi din nou imaginea proiectată pe pardoseala de piatră, şi rămase pe gânduri.

Walking Bear şi Scott erau ocupaţi cu cercetarea celui de-al doilea turn ornamental. Căzuseră de acord că nu le era greu să-l escaladeze, şi acum se aflau în vârf, chiar lângă capul sculptat al şarpelui.

Apropierea le dezvălui anumite aspecte, ascunse până atunci de înălţime. Remarcară imediat două lucruri care nu se puteau vedea de jos.

Primul era că ochii statuii erau inele concentrice dintr-un fel de sticlă translucidă, în loc de piatra opacă. De o mai mare importanţă era prisma semănând a piatră preţioasă, care era plasată în partea interioară a gâtlejului de piatră.

Curiozitatea lui Scott, ca inginer, era stârnită mai mult de, să zicem, aparatura de control a unei nave, decât de

dimensiunile ei impresionante. În consecinţă, în timp ce Walking Bear era cufundat în cercetarea minuţioasă a ochilor şi a prismei aceleia, tovarăşul său mai vârstnic era preocupat să analizeze gulerul de pene încrustate, care înconjura gâtul statuii. Căuta imperfecţiuni – mai semnificative decât perfecţiunea – şi descoperi una la baza gulerului franjurat.

— Aici pare să fie o urmă de îmbinare. Cred că acest cap se poate răsuci. Hai, băiete, dă-mi o mână de ajutor.

Proptindu-se cu mâinile în partea de sus a gulerului, îl îndemnă pe Walking Bear să împingă în aceeaşi direcţie în maxilarul inferior al şarpelui.

Se auzi un scrâşnet şi un scârţâit, ca de metal care se freacă pe piatră… sau poate de piatră pe metal, având în vedere compoziţia specială a materialelor de aici.

Ceea ce era mai important, capul păru să se mişte puţin.

— Încă o dată, băiete.

Se opintiră amândoi, folosindu-şi greutatea corpurilor. Un resort scăpă şi capul începu să se rotească uşor, pe un pivot nevăzut. Întorşi către soare, ochii de sticlă începură să sclipească, să strălucească de o lumină interioară, care părea mult mai puternică decât o simplă reflexie.

Walking Bear şi Scott erau prea absorbiţi de efortul de a răsuci capul pentru a observa această schimbare. Din fericire, altcineva se afla în poziţia necesară pentru a observa.

Chiar de ia înălţimea aceea, intensitatea strălucirii din ochii statuii era atât de puternică încât Kirk o remarcă imediat. Ferindu-şi ochii cu mâna, privi în sus, murmurând tulburat:

— Sigur că da… soarele! Nu e de mirare că nu s-a deplasat… poziţia lui este crucială pentru dezlegarea ghicitorii.

Cu mâinile pâlnie, strigă către cei de jos. Nu era nicio adiere de vânt care să-i estompeze cuvintele.

— Scotty! Răsuceşte capul cu o sută opt zeci de grade, aşa încât să privească încoace!

Vocea inginerul şef se auzi ca un ecou slab.

— Am înţeles, domnule.

Capul fusese răsucit aproape complet, când prisma din gâtlej începu să strălucească, la rândul ei. În aceeaşi clipă, strălucirea ochilor deveni atât de puternică, încât Kirk nu mai putu să privească direct spre ei fără să mijească ochii. În momentul în care capul parcurse ultimele câteva grade, o rază de lumină ţâşni brusc din gura şarpelui către vârful piramidei. Raza fu însoţită de un sâsâit care se auzea din ce în ce mai tare.

Kirk se dădu la o parte din calea razei. Ca un braţ care se alungeşte, cele trei raze combinate, pornite din ochi şi din gură, trecură exact prin faţa lui, şi mai departe, printre cei doi stâlpi de susţinere aflaţi pe direcţia aceea. Se opri sub mozaicul susţinut de platforma de metal. Rezultatul fu uimitor şi neaşteptat.

Când lumina aproape solidă de dedesubt ţâşni în sus, trecând prin mozaic, explozii de particule energetice strălucitoare apărură în aerul de deasupra lui, umflându-se şi explodând, ca bulele de aer din şampanie.

Sâsâitul se transformă într-un fel de pârâit nervos. Kirk îl asemănă cu zgomotul făcut de un scurtcircuit, deşi nu era vorba de ceva atât de simplu. Walking Bear şi Scott priveau neliniştiţi, aşteptând un cuvânt din partea lui Kirk.

De acolo, de jos, puteau vedea lumina din vârful piramidei şi silueta căpitanului conturată pe fundal. Dar, de la distanţa aceea, altceva nu puteau distinge. O clipă mai târziu, vocea siluetei avu darul să-i liniştească puţin.

— Răsuciţi şi celelalte capete spre piramidă, ordonă vocea.

Scott răcni ceva a încuviinţare şi cei doi începură să coboare de pe turn.

Imediat ce îi văzu coborând, Kirk porni spre celaltă parte a platformei, evitând cu atenţie raza. Îl zări pe McCoy, care aştepta răbdător la baza celui de-al patrulea turn.

— Bones! Capul şarpelui… răsuceşte-l cu faţa spre piramidă! Cobor şi eu!

Capul de piatră era greu, prea greu pentru un singur om. McCoy încă se opintea să-l urnească, când Walking Bear şi Scott deplasară al doilea cap.

O nouă rază de lumină ţâşni către platforma din vârful piramidei. Acum, zgomotul ca de scurtcircuit se putea auzi până la ei, intensificat de noua sursă, adăugată primeia, putând vedea şi culoarea acelui câmp energetic, acum mult mai intensă.

Kirk rămase să-l ajute pe McCoy. Odată treaba încheiată, coborâră şi porniră spre ultimul turn. Acolo se întâlniră toţi patru.

Procedară la fel şi cu acest al patrulea cap, din care ţâşni aceeaşi rază de lumină. Când Walking Bear şi Scott coborâră de pe ultimul turn, vârful piramidei era scăldat de sfera de energie pură care se agita deasupra ei.

Brusc, pârâitul izbucni într-un huruit puternic, ca un tunet, diferit de zgomotul care însoţise ridicarea oraşului. Scăzu în volum, deveni înfundat, până ce păru că însăşi baza existenţei avea să fie distrusă de mingea aceea de foc.

Din când în când, săgeţi de lumină pură izbucneau ca nişte fulgere din nimbul multicolor, în timp ce globul de foc devenea tot mai mare şi mai dens.

Cei patru ofiţeri trebuiră să-şi ferească ochii, căci lumina din vârful piramidei era mai puternică decât, cea venită de la soare.

— Totul nu e decât un dispozitiv de amplificare a energiei, bazat pe energia solară! strigă Kirk, când o pală puternică de vânt se abătu asupra lor. Acesta este semnalul special pentru Kukulkan!

Huruitul puternic se transformă într-un bâzâit continuu, iar sfera de energie începu să pulseze ritmic. În momentul acela, vocile se auziră din nou. Mai multe voci, adunate într-una singură. Dar, de data aceasta, ele se stinseră încetul cu încetul, până ce deveniră şoapte. La rândul lor, şoaptele se solidificară, pentru prima dată, într-o singură voce, aparţinând unei singure persoane.

— După atâtea secole, tună vocea, menirea mea a fost împlinită, Iată-mă, deci!

Sfera de energie dispăru, explodând şi dispersându-se în aer. McCoy şi Scott fură trântiţi la pământ. Kirk reuşi să se apuce de o proeminenţă a turnului, Walking Bear cu greu rămânând în picioare.

Ultima sclipire de energie dispăru, topindu-se într-o explozie a unei forţe mult mai mari. În locul sferei se afla acum o siluetă tremurândă, care plutea, pe cât de frumoasă, pe atât de înspăimântătoare. Era înfăşurată de o aură de lumină. Aripi transparente, uriaşe, bătură aerul şi silueta coborî pe piramidă. Trupul multicolor se descolăcea şi se încolăcea reflex, penele de la gât fluturând într-un curcubeu strălucitor. Îi ţintui cu privirea. Limba uriaşă, ca de dragon, intra şi ieşea din gura străjuită de colţi, iar ochii imenşi străluceau alături de nările pulsânde.

— Iată-l pe Kukulkan! tună silueta, încadrată încă de lumina difuză a celor patru fascicole.

Kirk asculta şi o studia, încercând să ghicească ce se citea în ochii aceia învăpăiaţi.

— Unde vă sunt armele? veni următoarea întrebare. Folosiţi-le împotriva mea, dacă îndrăzniţi!

— Foarte impresionant, deşi puţin cam teatral, comentă McCoy flegmatic.

Descoperise mai de mult că, indiferent cât de puternic sau înverşunat e adversarul, dacă îl tratezi ca o problemă anatomică oarecare, temerile pot fi cu uşurinţă îndepărtate.

Mintea lui căuta cu încăpăţânare motivele care stăteau la baza unei deghizări atât de fastuoase.

Kirk fu acela care răspunse,

— Nu avem arme cu noi… după cum, desigur, ştii. Dacă am fi avut, le-am fi folosit numai dacă aveam motive. Încă nu ni s-a oferit un asemenea motiv.

Monstrul izbi furios aerul cu aripile. Aura de energie care îl înconjura trecu prin trupul lui de spectru.

— Motive? Motive… Undă vă este ura? Nu este ea un

motiv suficient? Mă urâţi, nu-i aşa? Atunci, de ce nu-mi spuneţi că mă urâţi?

Kirk nu ştia prea bine ce simţea. Ameninţare? Nu, era doar nedumerit. În pofida puterii extraordinare pe care o văzuse, creatura aceea avea un fel de patos pe care nu putea să nu-l remarce. Dar asta nu-l făcu să coboare garda nici pentru o secundă măcar.

— Noi nu te urâm. Tu ai tras asupra navei mele. Noi ţi-am răspuns, numai.

Centura de energie deveni purpurie. Părea a fi rezultatul furiei, aşa că adăugă repede.

— Am fost în legitimă apărare, dacă înţelegi termenul.

— Eu sunt stăpânul vostru! urlă şarpele. Pot să fac ce vreau, când vreau.

Devine tot mai furios, gândi Kirk, cântărind situaţia cu îngrijorare. Era evident că tot spectacolul acesta fusese pus la cale ca să-i intimideze. Dar acest aşa-zis zeu credea că are de-a face cu oamenii din antichitate, din vremurile când omul ştia atât de puţine lucruri şi era mult mai înclinat să creadă în supranatural. Dar pe cei aflaţi acum la poalele piramidei, cuvintele lui nu făceau decât să-i înfurie.

— Ne socoteşti proprietatea ta! exclamă McCoy. Noi nu suntem parte din mobila casei tale cenuşii şi reci, Kukulkan.

— Aşa este, şi nici nu avem de gând să fim, adăugă Scott.

Kirk li se adresă pe un ton reţinut, ferm:

— Bones, Scotty, nu-l stârniţi.

— Îl stârnim? se enervă Scott. Căpitane, n-aş putea spune că acum e tocmai prietenos.

— Este exact aşa cum am bănuit, murmură şarpele, m-aţi uitat şi v-aţi abătut de la calea pe care v-am arătat-o.

Kirk făcu un gest cu mâinile în lături. Era o rugăminte de a primi informaţii, nu milă.

— Spui că te-am uitat. Atunci de ce te aştepţi să te preamărim, dacă nu ne amintim de tine şi nu ştim nimic despre calea despre care vorbeşti? Oare noi trebuie să

suferim pentru greşelile strămoşilor noştri, care au murit de atâtea generaţii?

Spre uşurarea lui, cuvintele sunară destul de rezonabil pentru a-l îmblânzi pe zeul şarpe. Acesta se aşeză pe vârful piramidei.

— Este ceva adevăr în spusele tale. Voi nu mă cunoaşteţi. Este de datoria mea să vă învăţ.

Asta îl îngrijoră oarecum pe Kirk. Nu ştia ce înţeles avea cuvântul „învăţa” aici. De un lucru tot era sigur: judecând după cele ce aflaseră până acum despre caracterul acestei creaturi, instrucţia nu putea fi prea plăcută.

Aerul deveni turcoaz – aceeaşi ceaţă albăstruie care-i răpise de pe *Enterprise.* Ceaţa învălui tot ce se afla în jurul lor — piramida, turnurile, oraşul şi jungla

Când ceaţa se împrăştie, descoperiră că se află într-o încăpere largă, cu tavanul înalt. Oraşul dispăruse. Camera părea să fie infinit de largă, dar Kirk ştia că trebuie să fie o iluzie optică. Ştiinţa lui Kukulkan depăşea imaginaţia lor, dar nu credea că este în măsură să creeze un spaţiu infinit la bordul unei nave de dimensiuni finite.

Totul în jur era curbat, arcuit, tot pe atât de rotunjit pe cât fusese oraşul caracterizat de muchii ascuţite. Încăperea era bine luminată, în nuanţe purpurii.

Platforme şi trepte, fără niciun suport vizibil se puteau zări ici-colo prin încăpere. Pe platforme şi în jurul lor, zeci de nişe transparente… rotunde, pătrate, de forme ciudate.

Mai multe cuşti, părând construite din sticlă, zăceau împrăştiate pe podeaua camerei.

Întregul aranjament era ciudat… ciudat de – Kirk se strădui să găsească cuvântul potrivit – steril. Da, dur şi steril.

Niciun fel de bariere sau oprelişti pe care le-ar fi recunoscut nu se vedeau nicăieri. Unele dintre cuşti aveau înăuntru plante, altele animale. Multe dintre plante şi animale erau necunoscute ofiţerilor vârstnici, care călătoriseră mult.. De la fiecare cuşcă, pornea câte o pereche de cabluri. Cablurile dispăreau fie în podea, fie în

tavan.

Alte plante, sălbatice, creşteau în teren deschis, neîngrădite în cuşti. Kukulkan nu se vedea nicăieri..

— Măcar o dată să ne lase să urcăm pe scări.

Kirk examină colecţia aceea incredibilă.

— Tot ce este aici este făcut, pentru a fi privit. Cred că ideea este să privim puţin.

Alese o cărare la întâmplare care şerpuia printre nişe şi porniră să cerceteze.

— Ce dracu' e cu încăperea asta? se miră Scott.

— Arată ca un fel de grădină zoologică, comentă McCoy indignat.

Se apropie de una dintre cuştile ca de sticlă şi îi pipăi suprafaţa. Îşi retrase imediat mâna, surprins. Deşi arăta ca sticla peretele era gelatinos la atingere.

Cuşca pe care o atinse adăpostea o creatură ce semăna cu o imagine halucinantă a unui ornitorinc. Se făcea ghem, apoi se destindea, evident conştient de prezenţa lor acolo, şi după câte îşi puteau da seama, perfect fericit.

— Sunt aici o serie de specii pe care nu le recunosc, Jim, îi spuse McCoy.

— Nici eu, Bones. Specii – eu nu recunosc nicio parte din mediul înconjurător. Ia uită-te acolo.

Cuşca spre care arătă era umplută cu un gaz roşu, în care pluteau în suspensie nişte globule roz, păroase. În atmosfera aceea, înota – sau zbura – un disc galben, cu pete, cu marginile ajurate de cili. Acesta îi privea cu cei patru ochi ai săi, fiecare având câte două pupile.

Brusc (dar nu pe neaşteptate) li se alătură încă un observator. Kukulkan îşi făcuse apariţia puţin mai într-o parte, deasupra lor. Niciunul dintre cei patru oameni nu se apropie de el.

Dar când şarpele li se adresă, cordialitatea din vocea lui era surprinzătoare, în contrast cu violenţa pe care o avusese când se întâlniseră la piramide.

— Vă rog, sunteţi liberi să examinaţi oricare din specimenele mele de aici.

Specimene? Ce semnificaţie avea această ciudată adunătură purtătoare de viaţă? Un alt mister pe care va trebui să-l determine pe Kukulkan să-l limpezească.

Dar Scott renunţase de mult la diplomaţie în favoarea sincerităţii. Scutură cu tristeţe din cap, rotindu-şi privirea peste şirul nesfârşit de nişe.

— Eu n-aş putea niciodată să fiu mândru că am închis nişte animale care-mi sunt dragi în cuşti. Noi, pe Pământ, am renunţat de mult la această barbarie.

Kirk aruncă o privire de avertizare către inginerul şef, dar Kukulkan nu păru supărat.

— Toate animalele aflate aici duc o viaţă liniştită şi sănătoasă. O viaţă lipsită de griji, de pericole, şi sunt mulţumite.

McCoy se apropiase de una dintre cuşti. Acum arăta către ocupantul ei – o minge păroasă, cu multe picioare. Animalul mânca nişte fructe mici, ca un fel de struguri, dintr-un vas mic.

— Mulţumite? Înghesuite în cuştile astea?

— Aa, dar nu înţelegi, explică silueta zburătoare, fiecare creatură se află mental în mediul ei natural. Posibilităţile minţii sunt infinite, conchise el filosofic, când McCoy se apleca să examineze cablurile prin care era conectată cuşca. Acestea veneau dinspre podea, până la un fel de cutie neagră aflată la baza cuştii.

— Ele mănâncă, respiră şi trăiesc, continuă Kukulkan, în lumi visate de maşinile mele. Lumi pe care numai ele le pot vedea. Pe voi nu vă văd. Nimic nu este lăsat să le tulbure panorama nesfârşită, încântătoare. Fiecare îşi trăieşte visul ideal. Nu ştiu că se află închise.

— O cuşcă rămâne o cuşcă, indiferent de cât de frumoase sunt gratiile, şopti Scott.

Auzul lui Kukulkan nu era prea potrivit pentru un zeu, fu convins inginerul şef din momentul acela. Şi nici nu putea citi gândurile. Altfel s-ar fi ocupat mai îndeaproape de Scott când fuseseră la piramidă.

— Atunci oraşul a cărui ghicitoare am dezlegat-o,

exclamă deodată Walking Bear, nu se află acolo în realitate!

— Era „acolo”, îi informă Kukulkan, pentru că aşa am dorit eu, pentru voi şi pentru mine.

— Fiecare din specimenele mele are o lume proprie mult mai largă decât orăşelul pe care l-am creat pentru voi.

— Eu n-aş zice că oraşul era chiar mediul nostru natural, îl corectă Kirk.

Aripile uriaşe bătură aerul.

— Ar fi trebuit să fie! Oraşul acela frumos şi tot ce i-am învăţat pe strămoşii voştri trebuiau să fie ale voastre. Dar ei au devenit răi şi au uitat, şi şi-au impus învăţăturile mai presus de ale mele, până când cea mai mare parte a fost dată uitării!

Nu mai aveau ce câştiga prin tact, hotărâ Kirk. Era timpul să încerce metode mai directe.

— Nu ne place să vorbeşti despre noi ca fiind proprietatea ta, rosti el.

Aproape că se săturase de vrăjitorul acesta mecanic, maniac. Multor culturi pământene primitive li s-o fi părut că era zeu, dar nu era.

— Nicio fiinţă, continuă Kirk, nici măcar tu, nu are dreptul să se amestece în dezvoltarea naturală a altor civilizaţii. Aceasta este o regulă pe care noi am stabilit-o singuri.

Muşchii lineari, uriaşi, se contractară. Aripile fluturară, izbind furioase cuştile şi plantele, jar şarpele zbură înebunit, cu ochii bulbucaţi, cu gura larg căscată. Se dădură cu toţii înapoi înaintea unei asemenea dezlănţuiri de furie.

— Nu-mi vorbiţi mie de dezvoltare şi amestec! Nu-mi spuneţi mie ce e drept! Am fost întotdeauna singur. Ai mei au dispărut înainte ca rasa voastră să descopere focul… ba nu, înainte să înveţe să se ridice în două picioare, să se ridice din noroi şi să meargă. Este ceva drept într-o asemenea singurătate fără sfârşit?

Făcu un semn către câteva cuşti din apropierea lui. Una adăpostea o creatură care semăna cu o focă subnutrită,

alta o masă tremurândă de protoplasmă verde cu negru. Între ele se aflau sere cu floră exotică.

— Creaturi ca acestea mi-au fost singura companie timp de multe milenii. Am văzut minţi ca ale voastre pe multe planete… sălbatice, războinice, pline de ură şi dotate cu inteligenţă distructivă. Sfârşiţi prin a vă autodistruge, pe voi şi tot ce e în jurul vostru, prin a reduce planetele pe care le locuiţi la bulgări de pământ, lipsiţi de viaţă. După nenumărate contacte cu asemenea civilizaţii care îţi fac greaţă, am hotărât – aproape urlă cuvintele – să mă amestec! Ca experiment, am vizitat Pământul, printre alte planete, şi am încercat să le arăt căi paşnice culturilor dispărute acum, ale multor rase. Apoi am plecat, intenţionând să mă întorc, atunci când voi fi chemat, ca să vă dau învăţătura care să vă facă egalii mei. Dar nu m-aţi chemat niciodată. Nimeni nu a făcut-o dintre cei pe care i-am învăţat să construiască oraşul. În cele din urmă, am trimis o navă de cercetare să afle ce s-a întâmplat. Ce mi-a spus ea, ce-a descoperit? Războinici!

Se roti cu viteză în cercuri concentrice.

— Tot războinici, mereu războinici – la fel ca înainte. La fel cum am văzut pe jumătate din o sută de planete, numai că, de data aceasta, mult mai grozav echipate ca oricând, cu instrumente de distrugere mult mai teribile. Aţi depăşit faza în care vă certaţi între voi şi aţi dus mai departe distrugerea, către stele. Veţi sfârşi prin a distruge universul!

— Doamne păzeşte-ne, murmură Scott uluit, un zeu paranoic!

— Dar noi lucrăm numai în avantajul păcii, murmură Walking Bear.

Şarpele îi privi de sus, umbra lui întunecând camera, aripile bătând agitate aerul.

— Nimic din ce-aţi făcut până acum nu mă face să cred asta. Eu… eu am făcut mai mult bine.

Un alt gest larg, care incluse de data aceasta întregul orizont al camerei: cuştile în care se aflau plante ca nişte

şerpi, melci semănând a plante, o nişă plină cu bile mici, colorate, animale semănând a pietre, plante semănând a clădiri, animale-plante care nu semănau cu nimic de pe Pământ.

— Creaturile mele de aici au prea puţină inteligenţă, dar şi cele mai violente dintre ele vieţuiesc paşnic în lumea pe care le-am dat-o.

Aripile fluturară şi Kukulkan porni către un colţ. Cei patru îl urmară precauţi, şi ajunseră lângă o cuşcă neobişnuit de mare care plutea deasupra podelei. Înăuntru se afla o felină enormă, toată numai dinţi, colţi şi blană zburlită. Cu toată înfăţişarea ei înfricoşătoare, de luptătoare înăscută, se odihnea liniştită pe un pat de iarbă, pe jumătate adormită. Dar, chiar şi adormită, această carnivoră insufla o groază mult mai mare decât douăzeci de tigri pământeni ieşiţi la vânătoare.

— Deşi este unul dintre monştrii cei mai feroce şi greu de îmblânzit din regiunea voastră de spaţiu, această creatură trăieşte mulţumită şi liniştită în paradisul pe care i l-am creat din visurile ei.

— Prea-bună Minerva, explodă McCoy, holbându-se la cuşcă şi dându-se un pas înapoi, aceasta este o pisică electrică din Capalent. Nimeni nu a reuşit să ţină vreodată o astfel de pisică în captivitate, vie.

— Eu nu mă pricep la specii, Bones, spuse Kirk, privind spre cuşcă cu respect. De ce nu au reuşit?

— Ele urăsc captivitatea, explică McCoy, trebuie să fie ucise înainte să producă distrugeri majore. Dacă încerci să le închizi, le cuprinde o furie turbată. Furia aceea pune în funcţiune nişte celule-generatoare care fac ca pişcătura unui ţipar electric să pară ca o baterie pe lângă generatorul de alimentare a timonei. Electricitatea degajată este suficientă pentru a ucide câteva zeci de vânători exagerat de zeloşi.

Ridică privirea către Kukulkan.

— Nu am auzit niciodată să fi trăit vreuna în captivitate mai mult de câteva zile. Cum de ai reuşit, în primul rând, să

o prinzi?

— Când am găsit-o, era pui, le spuse şarpele, deci mai uşor de manevrat. Aşa cum eraţi voi când am vizitat Pământul întâia oară. Eraţi nişte copii distrugători, care trebuiau educaţi.

— Dar dacă elevii devin total dependenţi de profesorii lor, se grăbi Kirk să intervină, nu vor fi niciodată altceva decât copii.

Aripile şarpelui se zbătură din nou.

— Destul! Nu are niciun rost. După toate câte vi le-am spus, după tot ce aţi văzut, vă agăţaţi cu încăpăţânare de căile voastre greşite..

Coborî în viteză către ei, plutind ameninţător de aproape.

— Visul meu se sfârşeşte, urlă el, şi numai voi sunteţi de vină! Niciodată, continuă el pe un ton care suna a sentinţă, cei care decid nu au destul timp.

— Împrăştiaţi-vă! strigă Kirk, ghicind intenţiile din vocea lui Kukulkan.

Când şarpele se repezi asupra lor, cei patru ofiţeri se împrăştiară. Semizeul ezită, încercând să se hotărască asupra căruia să se repeadă mai întâi, ceea ce nu prea era dovadă de atotputernicie.

Întrebarea referitoare la atotputernicia creaturii străine preocupa şi mintea altcuiva de câtva timp încoace. Soluţia pe care Spock o găsi în cele din urmă veni să confirme teoria că ceea ce este foarte evident este cel mai adesea trecut cu vederea.

— Sigur că da, murmură el în cele din urmă. Elasticitatea câmpului de forţă nu avea să poată rezista atacului din mai multe surse. Dacă se putea deosebi şi redistribui raza fazerelor, nu putea face faţă unei presiuni simultane din altă sursă.

Ca de obicei, îşi verifică de trei ori supoziţiile cu ajutorul matematicii pure. Ecuaţiile şi concluziile care apăruseră pe ecranul computerului de la banca de date îi confirmă speranţele.

Traversând puntea către scaunul de comandă, acum gol, rosti.

— Toată lumea la posturile de luptă. Alarma roşie nu mai e pentru „fiţi pregătiţi”,

Uhura fu prima la datorie şi toate cele trei schimburi erau gata de acţiune – toţi patru sute douăzeci şi şase de oameni.

— Energie de impuls maximă, navigator, ordonă el, aşezându-se în scaunul de comandă. Raza tractoare la maxim, motoarele warp pregătite.

Puntea fu deodată invadată de un bâzâit uşor, în momentul pornirii motoarelor de impuls.

— Raza tractoare activată, domnule, veni raportul de la consola motoarelor.

— Foarte bine. Pregătiţi pentru viteză maximă în direcţia opusă celei spre care suntem orientaţi acum.

— ’nţeles, sună o voce oarecum nedumerită.

— Domnule Arex, trebuie să compensezi efectul de catapultă. Când vom scăpa din câmpul de forţă care ne înconjoară, vom fi azvârliţi cu o viteză de aproximativ cinci virgulă şapte ani lumină într-o fracţiune de secundă.

— Am înţeles, răspunse experimentatul navigator.

Câteva minute mai târziu, raportă:

— Factorii compensatori de catapultă introduşi, domnule. Compensarea gravităţii de recul verificată.

— Dar cum o să scăpăm din câmpul de forţă? vru să ştie Uhura.

— Acest balon energetic, prin însăşi natura lui, pare să reacţioneze numai la o presiune din partea unui singur obiect, locotenente. Dacă acelaşi obiect – în cazul acesta *Enterprise* – împinge şi trage simultan, în acelaşi punct, câmpul trebuie să devină suficient de tensionat pentru ca o presiune bruscă a energiei warp să-l poată străpunge.

— Domnule Arex, domnule Sulu, aveţi poziţia noastră spaţială prezentă?

— Da, domnule, veni răspunsul dublu.

Spock nu voia să se întâmple ca, după ce erau proiectaţi

cu o viteză de aproape şase ani lumină, să nu mai poată localiza nava cealaltă.

— Contactul câmpului cu raza tractoare în patru secunde, domnule, anunţă Arex.

Vocea era poate puţin mai subţire decât de obicei.

În momentul în care Arex îşi încheie anunţul, *Enterprise,* prin puternica sa rază tractoare, întâlni încă o dată suprafaţa restrictivă a balonului de forţă. Raza tractoare şi motorul de impuls acţionau împreună asupra aceleiaşi porţiuni din balon… trăgând şi împingând simultan.

Spock nu intenţiona să întreţină încordarea aceea teribilă prea multă vreme, în primul rând, pentru că mecanismul de tractare avea să explodeze dacă era obligat să tragă, opunându-se forţei motorului de impuls mai mult de câteva minute.

— Energie warp maximă la comanda mea, rosti Spock, pronunţând rar silabele. Acum!

În interiorul globului de forţă, tuburile care adăposteau motoarele uriaşe se aprinseră la capete. *Enterprise* ezită în încleştarea aceea de energii antagoniste pentru o fracţiune de secundă, înainte ca o lumină orbitoare să o răpească vederii.

Rămase doar un glob albăstrui translucid.

Într-un colţ neutru din spaţiu, lumina orbitoare apăru din nou sub ochii indiferenţi ai stelelor. *Enterprise* apăru în mijlocul ei. Nava lui Kukulkan dispăruse din raza vizuală a scanerelor.

Nimeni nu ţipă, nu se auziră urale isterice de bucurie. Acestea puteau să mai aştepte până când cei patru membrii umani ai echipajului aveau să fie salvaţi.

— Toate punţile raportează că nu au suferit avarii şi nu au fost răniţi, domnule, anunţă Uhura.

— Domnule Sulu, fii gata. Domnule Arex, ne întoarcem.

Spock nu-şi trădă satisfacţia. Tonul lui nu părea cu nimic diferit decât atunci când păreau prinşi în cursă, fără speranţă de scăpare.

După standardele interstelare, distanţa pe care o aveau

de parcurs nu era mare.

— Redu viteza de apropiere pentru atac la maxim, domnule Sulu. Activează planul de atac spiral numărul patru. Armează toate fazerele şi torpilele cu fotoni.

— Domnule, murmură Sulu, dacă doctorul McCoy, căpitanul şi ceilalţi sunt încă în viaţă, nu ar fi înţelept să...?

— Unul dintre semnele de înţelepciune este acordarea priorităţilor, domnule Sulu. *Enterprise* vine pe primul loc. Armează aşa cum ai primit ordin.

— Da, domnule, veni răspunsul inexpresiv.

Pregătită să declanşeze un uragan distrugător, la prima tentativă de a-i închide din nou în câmpul de forţă, *Enterprise* îşi croi drum înapoi către stafia care le era ostilă...

Kirk era aproape epuizat. În spatele lui, McCoy părea să se afle într-o stare şi mai jalnică. Căpitanul întoarse capul şi făcu semn. McCoy dădu din cap drept răspuns. Se retraseră după un colţ şi se ascunseră în spatele uneia dintre cuştile aflate la mică distanţă de podea.

O umbră ameninţătoare trecu rapid pe lângă ei, aproape imediat, cercetând cu limba în toate direcţiile şi cu ochii roşii strălucind ameninţători. Kirk se minună de abilitatea acelei rase care putea crea adevărate bijuterii tehnologice, cum era această navă, lipsită de contribuţia personalului de manevrare.

Aripile acelea fuseseră, cu siguranţă, întotdeauna aripi, iar picioare nu avea, nici măcar sub formă rudimentară. Coada părea destul de uşor de manevrat, dar asta nu era suficient. Şi totuşi, poporul lui Kukulkan reuşise, chiar măiestrit, în probleme de construcţii delicate.

Tocmai când credea că au scăpat de sub urmărire, aripile ca de liliac bătură aerul şi silueta încolăcită se opri din zbor.

Kirk îşi ţinu răsuflarea, dar nu era nevoie. Nu descoperirea bruscă a prezenţei lor îl făcuse pe Kukulkan să se oprească atât de brusc. O nedumerire de altă natură

se putea citi în atitudinea lui şi în cuvintele pe care le murmura aiurit.

— S-a întâmplat ceva.

Cei doi ofiţeri se aventurară să arunce o privire după cuşcă şi îl văzură pe şarpe făcând un gest complicat cu ambele aripi. Un pătrat de umbră tremurândă se materializă în faţa lui.

Privind în pătratul acela, păru să vadă un cub din univers. Stele în miniatură clipeau în ele. Câteva erau umbrite de o miniatură a navei *Enterprise.*

Şi niciun balon de forţă nu o înconjura, remarcă Kirk entuziasmat.

Imaginea tridimensională a navei crescu din ce în ce mai mult, părând că o să depăşească marginile cubului.

— A scăpat, gemu Kukulkan. Cum? De data asta, am să o zdrobesc…

— A reuşit să scape, Jim! exclamă McCoy. Spock…

Kirk îl opri.

— Trebuie să-i distragem atenţia şarpelui, să-i dăm lui Spock timp să ajungă în raza de bătaie a armamentului, înainte să apară un alt balon de forţă – sau altceva, mult mai rău.

Se trase înapoi, la adăpostul cuştii, lovindu-se cu umărul de ceva rotund şi tare.

Târgul putea fi mai mult decât cinstit.

— Bones, ce s-ar întâmpla dacă am smulge cablurile la câteva din cuştile astea? Dacă am întrerupe aceste medii înconjurătoare paşnice?

McCoy ridică din umeri.

— Probabil că cele mai multe dintre animale ar rămâne pe loc, liniştite. Cele care nu au fost îmblânzite deja, ar fi prea nedumerite de o schimbare aşa de bruscă pentru a ştii ce să facă. Câteva ar reacţiona orbeşte…

O revelaţie îi lumină faţa.

— Câteva… pisica electrică din Capalent!

— Haide, Bones…

Ţinându-se în umbră, prea puţină din cauza luminii din

încăpere, porniră pe ocolite înapoi, către cuşca în care era închis uriaşul carnivor.

Creatura aceea, plină de cruzime, era acum trează şi-şi spăla liniştită blana. Când se apropiară de cuşcă, Kirk se gândi că nu era o idee prea strălucită Dar ce altceva puteau încerca? Era nevoie de ceva grav, care să distragă atenţia lui Kukulkan de la nava *Enterprise*, care se apropia.

Kirk făcu un ultim experiment: se repezi la cuşcă şi bătu puternic cu palmele în peretele transparent. Privirea pisicii se mută asupra lui – şi trecu mai departe.

Aveau, deci, o şansă. Dădură ocol cuştii, traseră şi smuciră de cele două cabluri. Cu toate eforturile lor, legăturile nu voiau să cedeze.

Destul de departe de locul unde se aflau ei, Kukulkan plutea în aerul umed, studiind imaginea nou-creată a navei *Enterprise.* Păru să audă ceva, căci ridică brusc capul şi se uită în toate părţile.

— Nu, opriţi! răcni el, pe un ton mai mult decât furios.

Bătând din aripi, se repezi în jos pe una dintre cărările întortocheate. În spetele lui, rămas fără control, cubul întunecat, decupat din univers, se împrăştie în particule de fum negru.

Kirk auzi răcnetul. Apucând strâns de cablu, exact de lângă capătul unde era legat de cutia aceea neagră, se încordă într-un ultim suprem efort.

Puse piciorul stâng sus, pe peretele cuştii, lângă cablu, şi trase. Ţinându-se bine, ridică şi piciorul drept de pe sol şi îl puse de cealaltă parte a legăturii. Astfel, ridicat de pe podea, îşi încordă umerii şi picioarele în acelaşi timp. McCoy se strădui să-l imite.

Cablul lui Kirk cedă printr-un pocnet, scoţând scântei. Kirk căzu pe podea. Câteva secunde mai târziu, fu urmat de McCoy. Doctorul nu era atlet, dar ştia exact cum să folosească combinaţia de funii şi benzi care formau sistemul muscular.

Amândoi bărbaţii folosiră acest sistem pentru a se rostogoli sub primul adăpost aflat la îndemână – partea de

dedesubt a cuştii.

Deasupra capetelor lor, reacţia fu instantanee. Pisica-electrică se desprinse imediat din ceea ce trebuie să fi fost o alterare gravă, şocantă, a peisajului.

Răsucindu-se, dădu numai de pereţii cuştii. Se făcu ghem pe podeaua cuştii, acum complet transparentă. Dar, cum nu urmă nicio modificare de peisaj, se ridică rapid pe cele patru labe. Aerul încă îi pătrundea în plămâni, inima îi bătea încă. Era vie.

O pisică-electrică nu se teme, practic, de nimic. Fie panica, fie furia o stârnise, fie amândouă, nici Kirk, nici McCoy nu ar fi putut spune.

Se ridică pe labele din spate, cu blana zburlită, arătându-şi colţii. Nu-i auziră mârâitul, pentru că acesta fu acoperit de o explozie mai puternică. Interiorul cuştii fu cuprins de o descărcare electrică violentă, care împrăştie pereţii şi tavanul cuştii în mii de bucăţele.

Acum îi puteau auzi mârâitul, neliniştitor de aproape, deaspura lor – un hârâit, aspru, din gât, care tăie aerul ca o lamă de cuţit. Pisica-electrică sări de pe platformă şi începu să se strecoare printre celelalte cuşti, împrăştiind valuri de electricitate.

Fascicole de electricitate izbeau podeaua şi tavanul încăperii. Acolo unde atingeau pereţii, apăreau pete întunecate, fumegânde. Alte explozii scuturau cuştile din apropiere, paralizând animalele dinăuntru, sau făcându-le să caute, disperate, adăpost.

Descărcările de energie păreau să crească în intensitate, dacă aşa ceva mai era posibil. Fiecare nouă explozie determina, deja, modificarea luminii din încăpere. Kirk îşi simţea părul de pe braţe şi ceafă ridicându-se, din cauza acelei cantităţi de energie necontrolată din aer.

Kukulkan se afla aproape de ei, dar nu mai era preocupat de Kirk şi McCoy, nici de Scott şi de Walking Bear, care se grăbeau să ajungă la ei, pentru a-i ajuta, în caz că s-ar fi aflat în pericol.

Aripile se zbăteau, iar şarpele sâsâia furios:

— Sălbatici proşti! Uite ce aţi făcut!

— Pregăteşte-te să tragi, domnule Sulu, ordonă Spock calm, când se apropiară suficient de nava-fantomă. Ţinteşte spre motoarele de propulsie.

— ’nţeles, domnule.

Trecură razant… dar niciun câmp de forţă nu păru să-i întâmpine. Nicio replică la fascicolul lor alb de energie pură nu ţâşni, să izbească scuturile lor deflectoare.

— Foc, domnule Sulu. Fazerele, întâi.

Fascicole gemene de energie albastră traversă distanţa dintre cele două nave. De data aceasta, nimic nu le mai oprea. Atinseră timona navei străine.

— Încă o dată, domnule Sulu.

Aripile navei lui Kukulkan fură lovite a doua oară.

În camera-grădină zoologică, totul căpătă, pentru o clipă, o nuanţă albăstruie. Apoi, încăperea se cufundă într-un întuneric profund, străpuns ici-colo de specimenele fosforescente şi de scurtcircuitele intermitente ale pisicii-electrice.

Mârâiturile carnivorei ajunseră până la ei, acoperind un amestec de ţipete, ciripituri, gemete şi fluierături. Kirk se hotărî să rişte: ieşi de sub platforma protectoare a cuştii. Pentru pisica-electrică, strigătul acesta nu avea de ce să se deosebească de strigătele celorlalte animale eliberate.

— Kukulkan! Nu poţi controla una din propriile tale creaturi!

Accentul pe „proprie” era intenţionat, dar ironia nu avea nicio valoare pentru reptila aceea egoistă.

Camera se lumină din nou, iar Kirk se ascunse. Acum nu mai era lumina clară, puternică, de mai înainte. Era o lumină slabă, pâlpâitoare. Dar obiectele se puteau distinge cu destulă uşurinţă.

Kukulkan nu făcuse nicio încercare să descopere sursa acelei provocări. Se încolăcise în spatele unei cuşti care fumega. Valul de aer scăpat de sub presiune năvăli către

ei. Pisica şi prada ei se îndreptau către ascunzătoarea celor doi ofiţeri.

— Nu mai pot. Nava voastră mi-a avariat sursa centrală de alimentare cu energie.

Kirk era cât pe-aci să spună ceva referitor la puterea unui zeu, dar McCoy îl apucă de mână.

— Dacă este adevărat, Jim, atunci pisica aceea este o ameninţare pentru noi toţi.

Un sforăit se auzi în apropiere, iar după o clipă îl putură vedea pe Kukulkan. Pisica-electrică stătea cu capul aplecat, strângând în colţi, cu ură, gâtul zeului-şarpe. Îl împingea spre o cuşcă sfărâmată, care ajungea până aproape de tavan. Coada îi flutura în aer, împrăştiind scântei albastre. Ozonul le înţepa nările.

— Trebuie să facem ceva, Jim, altfel urmăm noi. Trusa ta medicală, Bones – încarcă-l cu o doză maximă de tranchilizant pentru mamifere extraterestre.

McCoy scotoci grăbit în trusă, bombănind:

— Nu suntem siguri că e mamifer, Jim. Studiul pisicii electrice nu constituie subiectul favorit pentru cercetătorii de pe Capalent. Nici nu ştiu dacă acul de seringă o va putea înţepa.

— Sper să poată, îl avertiză Kirk nervos.

McCoy încărcă seringa cu aproape tot conţinutul unei fiole, după care i-o înmână lui Kirk, ca la un concurs de alergări cu ştafetă. Kirk ţâşnise deja din ascunzătoare, înainte ca doctorul să apuce măcar să se gândească să-l împiedice.

Kukulkan pocnea din coadă ca dintr-un bici, iar aripile i se zbăteau. Pisica-electrică nu părea defel impresionată. Dacă şarpele ar fi încercat să fugă, i-ar fi tăiat imediat calea… iar deasupra cuştii nu era loc să zboare.

Muşchii puternici ai picioarelor se contractară şi coada carnivorei se răsuci cu mai multă viteză. Se pregătea să sară, cu ochii aţintiţi pe creatura bogat colorată care plutea în faţa ei. Ai fi putut să crezi că situaţia dintre zeitate şi muritorii de rând se inversase.

Pisica era atât de concentrată asupra lui Kukulkan, încât nu-l văzu pe Kirk. Căpitanul apucă seringa ca pe un cuţit şi izbi cu ea în şoldul din spate al carnivorei.

Aceasta se smuci, răsucindu-se spre el, speriată şi înfuriată. Valul de electricitate pe care îl creă fu îndreptat mai mult spre interior, decât direcţionat în afară. Asta îi salvă viaţa lui Kirk. Descărcarea fu suficientă, totuşi, pentru a-l azvârli între nişte arbuşti încâlciţi din apropiere, crescuţi în afara cuştilor.

Aparent teafără, pisica se pregăti să se arunce asupra noului adversar. O clipă mai târziu, scutură din cap şi se aşeză pe labele din spate, clipind.

Kukulkan, aflat în spatele ei, încetă să se mai zbată. Zeul ridică nedumerit capul, evaluând starea actuală a carnivorei ameţite. Îşi plimbă privirea în jur, oprindu-se asupra locului unde zăcea Kirk.

McCoy ajunsese deja lângă căpitan, dar Kirk era cât se poate de teafăr şi nevătămat. Se ridicase, scuturând din cap şi masându-şi umărul drept. Doctorul era totuşi îngrijorat.

— Injecţia i-ai făcut-o animalului, sau ţie? Arăţi puţin cam şifonat, Jim.

— Nu am nimic, Bones. Descărcarea aceea electrică m-a pişcat doar puţin. Ciudat lucru şi trăsnetul ăsta. Poate face praf un copac înalt de o sută de metri, fără să atingă pe nimeni altcineva, care s-ar afla în apropiere.

Arătă cu capul către o dâră lungă, neagră, care zgâriase podeaua exact pe lângă locul unde se aflase el cu câteva secunde mai devreme.

Kirk nu se împotrivi când McCoy îi întinse mâna, să-i ajute să se ridice, chiar dacă spusese că se simte bine. Făcură câţiva paşi, şi dădură peste seringă, care dovedi că scăpase ca prin urechile acului. Fusese aruncată cât colo. Ştiură că era seringă, numai pentru că nu putea fi nimic altceva. Metalul şi sticla fuseseră topite, căpătând o formă ciudată, încă fierbinte.

Între timp, Kukulkan îşi revenise suficient pentru a veni

deaspura pisicii-electrice. Kirk se gândi să se ascundă, apoi ridică din umeri. De văzut, fuseseră văzuţi şi, acum, că pisica era imobilizată, şarpele îi putea găsi cu uşurinţă.

Se apropie de pisică, iar McCoy îl urmă. Uriaşul animal nu era inconştient. Poseda asemenea rezerve fizice, încât putea face faţă chiar acelei doze masive care îi fusese injectată. Stătea culcată pe labe, legănându-se uşor şi lingându-şi labele din faţă.

— Ce constituţie are! murmură McCoy admirativ. Seringa aceea conţinea destulă minochintistricnină, cât să adoarmă o turmă de hipopotami.

— Arată ca o pisică mare, se auzi o voce în spatele lor.

Era Walking Bear, împreună cu Scott. Primul animal pe care îl văzuseră, acela care semăna cu un platipus, venea legănându-se pe urmele lui Scott. Când şi când, îl ajungea din urmă şi-şi freca spinarea de piciorul lui, ca un câine care se alintă, scoţând un fel de gâlgâit.

Scott ezită o clipă, apoi se aplecă să-l scarpine după urechi.

— Ce mai vrei? Eşti un drăgălaş.

— Salut, Walking Bear, Scotty, le strigă Kirk.

— Văd că lucrurile s-au mai liniştit puţin, căpitane, remarcă Scott cu satisfacţie, privind în spatele lui. Poate că acum părţile interesate vor putea discuta lucrurile cu ceva mai multă înţelepciune.

— Da, aprobă Kirk, răsucindu-se cu faţa spre Kukulkan. Cred că ne-am câştigat dreptul să fim ascultaţi.

— Încerci în continuare să profiţi de mine, mormăi şarpele nemulţumit. Dar domnul Spock al dumitale nu-mi mai lasă timpul necesar. Are să-mi distrugă nava. Aşa că trebuie să consimt. Spune ce doreşti.

Kirk făcu semn către Scott, care continua să scarpine platipusul. Creatura ţinea ochii închişi de plăcere

— Părerea ta despre noi este că suntem la fel de slabi, creaturi mărunte ca aceasta, ca nişte animale lipsite inteligenţă. Îţi suntem chiar aşa de inferiori?

Kukulkan tăcu, părând că, pentru prima dată, îşi

cântăreşte răspunsul înainte de a vorbi.

— Potenţial, mental… nu. Dar, în comparaţie cu natura violentă a rasei voastre, pisica-electrică aflată în libertate, este docilitatea întruchipată. Cum aş putea eu să o las să trăiască, pentru a otrăvi un univers inofensiv?

McCoy ţinea mâinile la spate. Se legăna uşor pe călcâie, cu privirea aţintită asupra lui Kirk, aşteptând. Era evident că-i stătea pe limbă să spună ceva. Kirk nu văzu niciun motiv să-l oprească.

— Am fi fost nişte proşti dacă nu am fi tras învăţăminte din istoria noastră, începu McCoy. Trebuie să admiţi că minţile acelea nu-ţi sunt atât de inferioare… le-am folosit de când ne-ai vizitat ultima dată. Nu lăsa ca informaţiile furnizate de nava ta teleghidată, privitoare la nave de război şi arme, să te convingă că suntem pe cale să declanşăm un război de exterminare galactic. Ne-am străduit să construim o civilizaţie multirasială, în care toţi să trăiască în pace cu vecinii lor. Am reuşit să facem asta în cadrul Federaţie noastre.

Zâmbi strâmb.

— Mai sunt câţiva recalcitranţi, klingonienii şi romulanii, dar, cu timpul, îi vom aduce şi pe ei pe calea cea bună.

— Acum înţelegi de ce nu putem fi ceea ce ai intenţionat pentru noi, continuă Kirk. Dacă dăm greş sau reuşim, trebuie să fie – obligatoriu – rezultatul eforturilor noastre.

— Poate că ai putea găsi rasele pe care ţi le doreşti, să te preamărească, să ţi se supună, dar acelea trebuie să fie oarbe şi surde. Dar, când e vorba de o fiinţă care are o gândire proprie, nu o mai poţi duce de nas. Nu poţi avea sclavi inteligenţi, Kukulkan. Asta e la fel de imposibil ca o croazieră liniştită pe lângă o gaură neagră.

Kirk nu credea că poate fi posibil ca şarpele să facă o figură dezamăgită. Şi totuşi, aşa se întâmplă.

— Vă consideram copiii mei. Speram să vă pot învăţa, să vă conduc, să vă ajut. Sunt multe lucruri pe care…

— Ai făcut-o deja, rosti Kirk cu mai multă compasiune decât ar fi crezut că poate avea pentru creatura aceea

respingătoare. Cu multă vreme în urmă, când era foarte multă nevoie, când strămoşii noştri erau încă copii. Dar acum am crescut cu toţii, Kukulkan.

Ezită o clipă, apoi adăugă cât putu de blând:

— Nu mai avem nevoie de tine.

De data aceasta, şarpele deveni de-a dreptul trist.

— Se pare că deja am făcut tot ce puteam, şi lucrurile nu au putut fi aşa cum le-am dorit eu. Aşadar… o să vă las să mergeţi pe drumul vostru, precum doriţi.

Pisica-electrică nu-şi mai lingea labele, ci stătea liniştită între ei.

— Am vrea totuşi să rămânem prieteni, dar ca egalii tăi, se oferi Kirk.

— Nu… nu.

Aripile se zbătură uşor.

— Nu pot accepta asta, acum. Aşa cum voi nu puteţi fi servitori şi copii, aşa nu pot fi eu mai puţin decât stăpân. Este trist, dar adevărat. Duceţi-vă acum…

Kirk studie ecranul. Nava lui Kukulkan încă plutea în spaţiu, dar haloul de energie dispăruse.

McCoy stătea în picioare, pe punte, în timp ce Spock privea la ecran din locul lui, de la consola computerului băncii de date.

— O experienţă interesantă, remarcă ofiţerul unu.

— Interesant, murmură McCoy, pe un ton care arăta că ar fi folosit alte adjective pentru a descrie aventura prin care tocmai trecuseră.

— Vizitatorul nostru s-a dovedit a fi adevăratul zeu mayaş, concluzionă Spock.

— Şi zeul toltecilor, îi aminti Walking Bear, şi dragonul Original al chinezilor, şi aşa mai departe.

— Numai că nu e tocmai un zeu, îi corectă Kirk. E doar o fiinţă bătrână şi singură care a vrut să-i ajute pe alţii – un sihastru egoist, care a ales izolarea înainte de a mărturisi că e muritor.

McCoy zâmbi strâmb şi. Îşi încrucişă mâinile, ca un

trăgător pregătit să înceteze focul – numai că doctorul pregătea o salvă verbală.

— Spock, începu el pe un ton nevinovat, bănuiesc că vulcanienii nu au asemenea legende.

Ofiţerul unu îl privi nedumerit, ridicând o sprânceană.

— Nu au legende, doctore. Planeta Vulcan a fost vizitată de fiinţe străine în trecut. Acestea ne-au lăsat puţin mai înţelepţi când au plecat.

McCoy se pregăti să răspundă, când Arex, care insistase să rămână de serviciu până ce incidentul avea să se sfârşească definitiv, îi întrerupse pentru a raporta.

— Cealaltă navă se pregăteşte de drum, domnule, şi se îndreaptă spre aceeaşi direcţie spre care a fost direcţionată transmisiunea aceea.

— Se îndepărtează de Pământ, de Federaţie, confirmă Kirk, privind spre nava lui Kukulkan, care se micşora pe ecran. Este trist. Gândiţi-vă ce am fi putut face cu bagajul de cunoştinţe, încorporate în nava aceea şi în creierul acela.

Scutură din cap.

— Din nefericire, preţul era mult prea mare.

— Cred că ştiu ce a simţit el, comentă McCoy, devenind brusc serios.

La rândul lui, Spock întoarse capul către el.

— Este un vers din Shakespeare…

— Mi-l amintesc şi eu, Bones, se auzi vocea lui Kirk. *Mai dureros ca muşcătura unui şarpe, este să ai un fiu ingrat.*

— Într-adevăr, căpitane, încuviinţă Spock, punând în cuvinte mai mult înţeles decât ar fi reuşit altcineva să sugereze în câteva paragrafe.

Kirk oftă şi privi din nou către ecran. Era din nou pustiu, cu excepţia acelei panoplii infinite de sori. Aceştia străluceau ironici, fiecare cu secretele sale, păstrate cu încăpăţânare la adăpostul distanţei şi al timpului.

— Fixează cursul către Baza Stelară 21, domnule Arex. Viteza warp-trei…

-   Sfârșit -

Tiparul executat sub comanda 50 207
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1,
Bucureşti ROMÂNIA

SF
CRISTIAN

2600 +
52 TL
2652 Lei

ISBN 973-97062-2-3
ISBN 973-97159-0-7-